DENISE ROBINS

Tristete

?

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Guy Denver condusese toată ziua. Nu oprise deloc, deşi străbătuse deja o sută cincizeci de mile plecând din Londra. Condusese cu disperare, fericit pentru prima oară în viaţă că putea să gonească fără riscuri de accidente sau de a fi oprit de poliţie. Avea o maşină modernă, performantă, aşa cum nu prea vedeai pe şosele, care-l costase o grămadă de bani. Dar Guy Denver nu se gândise până acum la viteză. Voise o maşină cu aspect comercial, care să stârnească invidia celor pe care-i lăsa în urmă pe autostradă. Dar astăzi simţia ceva ciudat, un demon care-l îndemna să gonească disperat pe şosea. Trebuia să scape de gândurile sale, de casă, de totul... de amintirea femeii care-l părăsise. De lovitura zdrobitoare pe care i-o dăduse cu câteva zile în urmă, lăsându-l pradă depresiei şi deprimării.

Mergea spre Lincolnshire, dar de fapt nu ştia prea bine unde voia să ajungă. Alesese pe cât posibil drumurile mai libere, fără prea mult trafic. Oprise la un moment dat, sfârşit

de oboseală, la un han, apoi pornise din nou, străbătând milă după milă. Acum era ora patru si se lăsa întunericul; ziua aceea rece de ianuarie făcea loc înserării.

Guy Denver opri maşina, îşi aprinse pipa, apoi privi în jur, conştient de pustiul din sufletul său.

Pe o parte a drumului se putea vedea o mlaştină fără sfârşit; un teren jos, umed. De cealaltă parte doar staule pentru oi şi mulţi iepuri. în faţă, un deal înalt, care arăta ca făcut din sifon albastru prin perdeaua de ploaie.

Guy Denver scoase o hartă. Unde se afla? încercă să stabilească un traseu, cu ochii săi extrem de obosiţi, cu pleoapele înroşite de nesomn. Doamne cum avea nevoie de odihnă! Dar chiar dacă ar fi găsit unde să se cazeze, n-ar fi putut dormi. Nu se gândea decât: sunt un ratat în căsătorie...

Revenind cu gândurile asupra drumului pe care-l avea de străbătut, continuă să examineze harta, prin puţina lumină pe care o avea. Ajunse la concluzia că se afla în districtul Fen. Nu era de mirare că era atâta umezeală. Se afla în ţinuturile mlăştinoase dintre Trent şi Humber. Iar acele dealuri erau probabil Wolds.

Lăsă harta deoparte. Trase cu convingere din pipă; cel mai bun lucru pe care-l putea face era să se întoarcă la drumul principal, să caute adăpost pentru noapte.

Dădu drumul la motor şi vântul îi împroşcă parbrizul

cu stropi grei de ploaie. Puse ştergătoarele în funcţiune.

- O, la naiba, la naiba cu totul... îşi spuse Guy Denver simţindu-se mizerabil, deplasându-se până văzu un stâlp. Nu putu decât să citească cele scrise pe el:“spre Lyme Purgis“.

Nu auzise niciodată de acest loc. Trebuia să fie ceva mic, neînsemnat. Dar oricum ar fi fost, trebuia să aibă o cârciumă, măcar. Se va duce acolo, la Lyme Purgis.

Mai merse câteva mile, dar nu întâlni nici un suflet. Era un ţinut părăsit, sălbatic. Iar dacă îşi dorise singurătate, iată c-o avea. Acum nu mai voia decât să stea ploaia aceea imposibilă. Dacă nu stătea, îi era şi mai greu să conducă pe vremea asta câinească, mai ales că mergea pe un drum foarte îngust şi nu ştia unde ar fi putut ajunge dacă ....

Deodată, văzu o lumină slabă în faţă; era probabil un vehicul venind din sens opus. Trase maşina spre marginea drumului.

Luminile maşinii care venea spre el erau foarte slabe; iar acum ele îi scoaseră în faţă un pod îngust care începea chiar din faţa sa. Dacă cele două maşini se întâlneau pe acel pod se blocau una pe alta.

Guy aprinse farurile, pentru a avertiza maşina care se apropia. Din ceea ce putea să vadă era una mică, doar cu două locuri, posibil un Morris.

Dar ce naiba se întâmpla? Maşina se oprise; luminile pâlpâiră, în timp ce şoferul întoarse volanul într-o

direcţie apoi în cealalată. Cu nervii întinşi la maximum, Guy se înfurie. Scoase capul pe fereastra maşinii şi strigă:

- Hai, mişcă-te o dată!

In clipa aceea, catastrofă! Ceva teribil se petrecu chiar sub ochii obosiţi ai lui Guy Denver. Luminile maşinii se micşorară mult, iar maşina căzu. I se păru că aude un strigăt de femeie.

Inima începu să-i bată tare. Aprinse farurile la fază mare şi sări din maşină. Ploaia îi biciui chipul. îşi şterse faţa cu podul palmei. Văzu atunci cum podul fu luat de apă, se prăbuşi, antrenând şi maşina în cădere.

Dumnezeule! strigă Guy. O luă la fugă. Şoferul maşinii fusese o femeie, care acum era căzută în apele râului.

Coborî aproape de mal şi se uită în jos. Cerule! Ce noroc! Maşina nu apucase să cadă în apă, era suspendată de pilonul prăbuşit.

Deja ud până la piele, Guy, care nu mai simţea acum oboseala, reuşi să coboare, să salveze femeia. Era greu în întunericul acela. Reuşi să ajungă până la maşină. Observă că fusese un model decapotabil, iar femeia zăcea aruncată peste volan. Fusese singura ocupantă a maşinii. Respirând greu, Guy trase trupul afară din maşină. O puse pe malul de pământ, îngenunche şi-i ascultă bătăile inimii. Nu-i putea vedea faţa prea bine. Era plină de noroi; inima îi bătea încă. îi şterse faţa cu o batistă, sperând că va deschide ochii,

dar femeia nu se mişcă.

îi ridică o mână, firavă, rece, şi începu s-o maseze. Nu se mai simţea deprimat, acum era îngrijorat de starea femeii. Probabil se lovise rău în cădere. Trebuia s-o ducă undeva, la adăpost, cât mai repede.

Ridică femeia pe umăr; nu era grea. Era mică de statură, delicată, cu osatura foarte fragilă. Se întrebă ce naiba căutase pe meleagurile alea dezolante, noaptea!

Ajunse la maşina sa, deschise uşa din spate şi puse femeia pe banchetă, aprinzând lumina din plafon. Acum putea să vadă clar victima din faţa sa. Era foarte tânără, nu avea mai mult de douăzeci de ani. Şi era chiar frumoasă, cu părul blond, gene lungi, ca nişte evantaie pe obrajii albi. Avea manichiura proaspăt făcută. Era îmbrăcată modest, într-un costum de tweed bun. Iar el ştia să recunoască lucrul unui croitor de lux. Purta o jachetă de piele şi o eşarfă de caşmir. Se aplecă deasupra ei şi-i lovi uşor obrajii cu palma, pentru a o ajuta să revină la realitate. Ce naiba putea face cu ea? Era încununarea unei zile, poate cea mai urâtă zi din viaţa lui, când hotărâse să renunţe la toate femeile din viaţa sa.

Cel mai bun lucru era să întoarcă maşina, să se ducă de unde venise. De fapt, era chiar forţat să facă asta, întrucât podul de la Lyme Purgis fusese luat de ape.

Iar ploaia nu mai contenea. Un vânt puternic începu

să sufle, de parcă ar fi vrut să întregească peisajul şi aşa dezolant.

Intoarse cu dificultate maşina sa de ultimul tip. Din când în când, se mai întoarcea spre femeia aflată pe bancheta din spate. Ea rămăsese nemişcată. Are vreo contuzie, îşi spuse Guy.

Ajunse din nou la stâlpul pe care citise Lyme Purgis. Iar acum, încotro era mai bine s-o apuce? Nu văzuse pe drumul său nici ferme, nici case. Poate era mai bine s-o ia la dreapta. Poate drumul ăla îl ducea spre civilizaţie. Ce prostie făcuse să se avânte în ţinutul Fen, atât de întunecat, pe care nu-l cunoştea deloc!

Nu mai rămânea decât să i se termine şi benzina, se gândi el cu oarecare îngrijorare. Indicatorul arăta că nu mai avea prea mult în rezervor.

Coborî de două ori din maşină şi privi în jur. Inima începu să-i facă probleme şi fu cuprins de disperare. Dumnezeule, ce ţinturi! Pe fiecare parte a drumului, numai mlaştină. Pretutindeni, apă. Această zonă blestemată părea inundată din toate părţile. Auzise că în această perioadă a anului sunt inundaţii în ţinutul Fen, dar acum era cu totul altceva să se trezească într-o zonă inundată cu o tânără inconştientă în maşină.

Răsuflă greoi, dar porni mai departe, moment în care văzu o lumină la distanţă. Se îndreptă spre ea. Părea să vină de la un adăpost aflat între copaci. Părea casa unui muncitor. Ei, dar asta nu mai conta acum. Nu mai putea străbate alte mile, când risca să rămână fără

benzină, doar în speranţa că va găsi un loc unde să se adăpostească. Exista prin aceste locuri şi riscul de a se pierde, ceea ce ar fi fost foarte rău pentru tânăra din spatele maşinii, care părea serios afectată.

O luă la dreapta, spre locul unde zărise luminiţa, care era şi mai inundat decât cel pe care venise. Degeaba încercă să accelereze. Oricum, reuşi să ajungă la lumină.

Sări din maşină ştergându-şi ochii cu batista, se duse la uşă şi ciocăni încet. Era o căsuţă mică din piatră de râu, destul de solid construită. Avea chiar şi o grădiniţă.

Nu-i răspunse nimeni. Bătu din nou. Apoi, împinse uşa, impacientat. Se trezi pe un hol, unde nu se afla nimeni; mai deschise o uşă. Şi acolo era întuneric. încercă să caute comutatorul pe perete, bâjbâind în întuneric, apoi pufni în râs. Acea luminiţă venea de la o lampă cu gaz, care ardea în hol. Se afla cu siguranţă, foarte departe de civilizaţie.

Strigă:

- Hei! Este cineva aici?

Nici un răspuns. O tăcere ciudată. Incepu să fie tot mai sigur că nu se afla nimeni în acel loc. Luă lampa de pe hol şi începu să cutreiere casa. Era părăsită. Indiferent cine locuise aici, se pare că plecase în mare grabă. Pe o masă de stejar dintr-o încăpere se afla nişte mâncare: ouă, pâine, unt, şuncă şi un ibric cu cafea. Cafeaua era foarte rece, ceea ce însemna că

persoana sau persoanele care voiseră să mănânce plecaseră de ceva vreme.

Focul de cărbuni se stinsese şi în încăpere era foarte frig. Mobila era veche şi părăginită. Nu putea fi o casă de fermier; avea doar două odăi şi o bucătărie.

Guy Denver îşi trecu palma peste faţă, clipind de câteva ori. Se întrebă dacă trăia un coşmar. Totul i se părea ireal. Această casă părăsită, noaptea grea, podul rupt, tânăra inconştientă, maşina sa...

Se pare că soarta alesese un mod foarte ciudat de a-l face să-şi uite propriile necazuri. Tot ce se întâmplase la Londra, trecu pe planul doi. Nu se mai putea gândi la ce lăsase în urmă.

Nu putea face decât un singur lucru; să-şi ducă pasagera în casă peste noapte. Era în jur de opt. Trecuseră patru ore de când avusese proasta inspiraţie de a o lua spre Lyme Purgis. Patru ore epuizante de luptă cu întunericul, ploaia şi această zonă sinistră.

Transportă tânăra în casă şi închise uşa. Intr-una din încăperi văzu o sofa, aşeză fata acolo şi începu să caute alcool. Numai dacă ar putea să găsească nişte brandy pentru ea! Şi lui i-ar fi prins bine. Răscoli dulapurile din bucătărie, dar cu dezamăgire constată că nu se afla nimic în afară de bere. Pentru el era bună şi berea, dar nu şi pentru tânăra inconştientă.

Se duse din nou în cealaltă încăpere, îşi scoase haina şi se aşeză în genunchi lângă sofa, încercând să examineze tânăra. Mâinile lui atente şi sensibile

descoperiră curând o rană la cap. Era o tăietură destul de urâtă, unde sângele scurs se coagulase în părul ei blond. Se miră că tânăra mai respira şi nu murise din cauza acelei lovituri destul de serioase.

Era o fată foarte frumoasă. Ce gură perfectă, îşi spuse Guy. Foarte puţin rujată, cu dinţi mici, foarte albi şi regulaţi. Şi bărbia îi era foarte frumos conturată.

Guy Denver îşi spuse că trebuia să rezolve cumva acea contuzie de la cap, pentru ca tânăra să nu rămână marcată pe vecie; păcat că era atât de frumoasă!

Luă lampa cu gaz şi porni să investigeze casa. Urcând scara de lemn, ajunse într-un dormitor în care se afla un pat mare, vechi, şi un alt dulap, pe care mai găsi o lampă cu gaz. O aprinse şi pe aceasta. în sobă erau aşezate lemnele ca pentru a face focul, aşa că nu avu altceva de făcut decât să le dea foc. Trebuia să facă puţin căldură pentru acea tânără, aflată în stare de şoc.

O va aduce sus în dormitor, o va înveli în păturile aflate pe pat, apoi va încălzi nişte apă, să-i cureţe rana de la cap.

Celia Hammond deschise ochii. Pe moment, se gândi că se afla în patul ei de acasă de la Lincoln şi că avea un coşmar din cele pe care le avea mereu de la moartea tatei. Dar acasă o putea striga chiar şi la miezul nopţii pe Mary, fosta ei dădacă. Mary venea şi o liniştea, spunându-i:

- Gata, miss Celia, a trecut. încearcă să adormi la

loc. O să te veghez eu până atunci.

Genele Celiei fluturară încet.

- Mary! strigă ea.

Dar se auzi doar o şoaptă. Ciudat! Şi când deschise ochii văzu că nu se afla acasă, totul în jurul ei era foarte ciudat, chiar înspăimântător. Se afla într-o cameră străină, cu pereţi care fuseseră albi cândva, pe care se aflau mai multe fotografii, ale unor persoane necunoscute. Văzu pe sobă şi câteva figurine şi un tablou din goblen pe care scria:

„Dumnezeu este păstorul nostru“.

Simţi cum inima începe să-i bată tot mai tare. Pentru numele lui Dumnezeu, unde se afla? încercă să-şi mişte capul, simţi o durere foarte puternică, duse mâna la cap, dar acolo dădu peste ceva, ca un bandaj.

Deodată, în încăpere intră un bărbat. Era înalt, îmbrăcat într-un costum cenuşiu. Veni repede spre ea.

- O, ţi-ai revenit, slavă Domnului!

Celia îl privea uluită.

- Unde mă aflu?

- Este cam greu de spus, zise el, pentru că nici eu nu am habar. Dar îţi pot spune cum ai ajuns aici. Iţi aminteşti ceva?

Celia se străduí să-şi amintească ce se întâmplase după ce plecase din casa de la Lincoln. Se dusese la Londra să vândă Morrisul. Condusese toată ziua, se pierduse în ţinutul Fen... ajunsese la un pod şi de acolo

nu-şi mai amintea nimic...

- Cred că am avut un accident, zise ea.

- Aşa este, încuviinţă Guy Denver, începând să-i explice cum o scosese din maşină.

- Aşa că vezi... încheie el, suntem singuri în casa asta părăsită. Nici măcar nu ştiu cui aparţine. Dar cred că proprietarii se vor întoarce mâine şi te voi duce la spital.

- O, exclamă Celia, observând deodată că era îmbrăcată cu o pijama bărbătească, prea mare pentru ea. Probabil acest bărbat o îmbrăcase... dar cine era el? Ce teamă îi era!

- M-ai îmbrăcat în această pijama...?

Celia se opri, ruşinată. Guy Denver îi zâmbi pentru prima oară.

- Da, dar nu te gândi la nimic rău. Trebuia să te aşez în pat, pentru că erai în stare de şoc, aveai nevoie de puţină căldură. Trebuia să-ţi văd şi rana de la cap. Sunt medic, o femeie dezbrăcată nu înseamnă nimic pentru mine...

Pentru sine, el continuă: după ce mi-a făcut Frances, nici o femeie nu va mai însemna nimic!

Celia Hammond rămase nemişcată, privindu-l. Era un sentiment foarte ciudat; se afla într-o casă părăsită, cu un bărbat străin. Dar teama cedă foarte curând. Se simţea mai bine acum, ştiind că bărbatul era medic. Se pare că încercase să aibă grijă de ea, aşa cum putuse, fără nici un fel de instrumente, lucru pe care el încerca

să i-l explice. Noroc că-şi lăsase o trusă în maşină. Cu puţin noroc, putea pleca mâine să găsească vreun spital prin zonă.

Celia îl urmări în timp ce-i vorbea. Avea o pipă în gură, stătea la picioarele patului. Ca orice altă femeie, Celia ar fi apreciat felul în care arăta acest doctor Denver, cum îşi spunea, ba chiar era un bărbat foarte chipeş... cu părul castaniu închis, aproape negru, privire inteligentă, frunte înaltă, ochi cenuşii, un bărbat care inspira încredere.

Celia trase aer în piept. Trebuia să aibă încredere în el, era la mila lui aici...

El începu să-i pună întrebări. Celia îi vorbi despre ea, spunându-i că până acum o lună trăise lângă Lincoln, într-o casă cu tatăl ei. Locuiseră acolo după moartea mamei ei.

Humphrey Hammond, un avocat pensionar, îi dăduse fiicei sale o bună educaţie, dar fără a o pregăti pentru o slujbă anume. Avusese cele mai bune intenţii, dar când murise, dintr-un atac de cord, Celia rămăsese singură şi fără nici un sprijin. Tot ce avusese tatăl ei investise fără cap şi nu mai avea nimic în afară de datorii. Celia fusese nevoită să vândă totul, chiar şi maşina. Nu avea alte rude care s-o ajute. Aşa că se hotărîse să se ducă la Londra, să caute o slujbă. Se gândise că putea vinde maşina mai uşor, cu un preţ mai bun. Se gândise să urmeze un curs de secretariat.

- Şi acum, zise ea, am pierdut şi maşina. Nu avea nici asigurare, pentru că nu mi-am putut permite s-o

plătesc. Aşa că nu mai am nimic; aş fi preferat să mor!

Guy Denver nu mai suporta durerea din glasul ei. Era foarte tânără, cu doisprezece ani mai tânără ca el. Îi luă mâna în palmele sale.

- Nu trebuie să te simţi aşa. Ai avut noroc c-ai rămas în viaţă. Trebuie să speri că lucrurile se vor rezolva cumva.

Lacrimi mari începură să se scurgă pe obrazul Celiei.

Guy se gândea; cine sunt eu să-i dau speranţe acestei copile? Eu, care ieri îmi doream să fi murit!

Soarta îi jucase o festă, scoţându-i-o în cale pe Celia Hammond. Amândoi apucaseră pe un drum fără prea multe speranţe de viitor. Iar acum se aflau împreună; două epave. Guy îşi spusese că nu se va mai lăsa vreodată impresionat de vreo femeie, dar pe tânăra din faţa lui nu putea suporta s-o vadă plângând. Avea ochi atât de frumoşi! Acum după ce-şi revenise din leşin, i se părea uluitor de frumoasă. Se întrebă cum putea s-o consoleze.

- Mă duc să mă mai uit prin casa asta, zise el, cu lampa de gaz în mână.

Făcu o descoperire folositoare. Un radio. îl deschise şi în cele din urmă prinse şi Londra, ascultând buletinul meteo, în care se spunea despre inundaţiile din regiunea Fen.

Vocea gravă a crainicului spunea:

„ Au fost evacuaţi toţi locuitorii din districtul Lyme

Purgis; inundaţiile se extind spre zonele nepopulate. Se aşteaptă ca maximul să se înregistrezee în noaptea aceasta, pe la 12,30. Experţii spun că după vreo trei zile, apele se vor retrage“.

Guy închise aparatul de radio. Situaţia era gravă! Acum putea înţelege de ce era casa părăsită; probabil ocupanţii ei o părăsiseră primind un avertisment.

Dumnezeule, ce situaţie! Ploaia bătea încă în ferestre, iar meteorologii spuneau că va atinge maximul în noaptea asta.
Işi va găsi maşina cu apa dincolo de roţi. Probabil va sta aici, cu fata asta, vreo trei zile.

Numai dacă ar fi încercat să afle ceva despre acest district Fen, înainte de a porni încoace!

Se duse iar în camera în care se afla Celia Hammond. Biată fată, victimă ca şi el. Probabil era foarte speriată. Va face totul s-o liniştească.

Cu precauţii îi spuse:

- Trebuie să te previn că vom rămâne aici câteva zile, probabil, până trece inundaţia. In privinţa mea, nu ai de ce să te temi.

Celia îl privi lung. Din instinct, ştiu că nu avea de ce să se teamă de el. Cu toate astea, situaţia era delicată.

Celia, care avusese grijă de tatăl său până atunci, obişnuită să aibă grijă de cineva, observă că Guy părea foarte obosit şi-l întrebă dacă mâncase ceva.

- Nu, n-am avut nici ce să mănânc, nici timpul necesar pentru că m-a îngrijorat rana ta.

- Ai fost foarte bun cu mine, zise Celia, dar nu crezi c-ar trebui să mănânci ceva?

- Tu ce ai vrea?

- Un ceai.

- Nici o problemă. Avem ceai; cât despre apă...

După ce el se duse să facă ceaiul, Celia se gândi cât de bun fusese Guy Denver cu ea. Probabil era un om bun. Care era povestea lui? Era singur sau căsătorit? De ce era atât de necăjit? Nu ştia nimic despre el.

Guy deschise din nou aparatul de radio. Buletinele meteo continuau. Inundaţiile erau o problemă reală şi serioasă, iar nivelul apelor continua să crească. Se uită pe fereastră, aşteptând să fiarbă apa din ibric. Cu disperare, observă că nivelul apei crescuse foarte mult, de parcă s-ar fi rupt vreun baraj. Nu mai exista nici o speranţă să poată pleca dimineaţă. Iar dacă nivelul apei continua să crească în acelaşi ritm, primul etaj al casei va fi sigur inundat.

Guy îşi spuse că fata de sus trebuia protejată. Iar cu cât urca mai repede tot necesarul la primul nivel al casei, cu atât mai bine. Mai erau două ore până la miezul nopţii.

O, apa pătrunsese deja pe sub uşa bucătăriei. Era prima dată că se confrunta la modul real cu o inundaţie şi trebuia să întreprindă ceva foarte repede.

Duse ceaiul şi pâinea cu unt Celiei, mai găsi nişte brânză şi o bere pentru el şi începu să urce. Celia îl auzi urcând scările. El îi explică de ce făcea acele drumuri.

Inima ei începu să bată tot mai tare, dar ea susţinea că nu se teme. îi vorbea în permanenţă, încercând să-l încurajeze, făcându-l să-i răspundă.

- Aduc sus tot cărbunele de aici, să nu se ude, zise el. Să nu apuce să se stingă focul, să avem la ce să facem mâncare. Mă tem că nivelul apei creşte foarte repede. Maşina mea trebuie să fie deja inundată.

Când termină de cărat lucrurile sus era cu părul ud, dar tot cu pipa între dinţi. Dacă parterul continua să fie inundat, vor sta sus două, trei zile, până când apa va începe să scadă.

Nici aparatul de radio nu mai funcţiona, din cauza bateriilor, probabil. Guy se scuză Celiei că vine să stea în aceeaşi cameră cu ea, dar era singurul loc unde se putea retrage. Casa asta aparţinuse desigur, unui cuplu. Guy îi spuse că se va culca pe podea.

Celia îl asculta, conştientă că situaţia era jenantă pentru amândoi. El îi întâlni privirea, înţelegând ce simţea fata, apoi roşi. Era medic şi bărbat, dezamăgit de femei. Dar Celia era cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată.

Incercă s-o facă să se simtă bine. După ce făcu tot ce considera de cuviinţă, se culcă pe podea, învelindu-se în nişte pături.

Celia îl privea îngrijorată.

- Nu mă simt bine că ocup singură un pat atât de mare.

- Iar eu mi-am făcut un culcuş foarte bun aici, nu-ţi face probleme pentru mine.

Incăperea se scufundă în întuneric, doar focul din sobă rămase viu. Celia rămase ascultând urletul vântului şi ploaia care bătea în geam. Iar bărbatul adormise. Un bărbat pe care abia îl cunoscuse, în împrejurări ciudate. Inchise ochii şi adormi.

Capitolul 2

Celiei Hammond i se păru foarte neobişnuit să se trezească dimineaţa şi să vadă un bărbat bărbierindu-se în încăperea în care dormise. Timp de câteva minute îl privi, cu inima bătându-i ciudat. Un bărbat care se bărbierea în camera ei... de parcă ar fi fost soţul ei! Apoi el înmuie aparatul de bărbierit într-o cană cu apă, după care îl trecu peste faţa plină de clăbuc de săpun. Era ciufulit şi părea un şcolar. Era tânăr. Poate totuşi nu prea tânăr, pentru că avea şi riduri pe chipul expresiv. Părea chipul unui bărbat marcat de suferinţă.

Deodată, el se întoarse şi observă că se trezise.

- Bună dimineaţa!

Foarte obişnuit să se trezească în preajma unei femei, aşa părea. Celia încercă să se mişte dar simţi o durere acută la nivelul capului. Lăsă să-i scape un strigăt şi-şi duse mâinile la cap. Imediat, Guy veni la patul ei.

- Ce s-a întâmplat?

Ea încercă să-i zâmbească, dar rezultatul fu doar o grimasă.

- Cred că este din cauza rănii de la cap.

Bărbatul se aplecă, studiindu-i rana.

- Este normal să te doară. Nu te mişca prea mult, stai liniştită, nu-ţi voi scoate bandajul decât diseară.

Celia îi spuse:

- Cred c-am dormit foarte profund şi sper că nu te-

am deranjat.

- Nu, şi eu am dormit ca un buştean până la ora şase. Apoi m-am trezit şi am coborât la parter, pentru a constata că ploaia n-a contenit şi odaia de jos este inundată. Nu este o privelişte prea grozavă!

Celia privi neliniştită pe fereastră. Ce întunecat era cerul! Şi cum bătea ploaia în ferestre! Nici nu-şi închipuia ce se afla la parterul casei!

Guy îi citi gândurile.

- Nu-ţi face probleme, sper că apa nu va ajunge până aici. După ce am ascultat la radio, de mâine apele se vor retrage şi vom fi salvaţi cumva. Casa pare destul de solidă, nu cred că vor fi probleme.

- Şi maşina ta?

Guy se îndreptă spre fereastră, izbucnind într-un râs nervos.

- Maşina mea este sub apă, nici nu se mai vede. Nu cred că va mai porni vreodată. Ne aflăm într-o zonă inundată la modul foarte serios.

Guy îşi îmbrăcă haina, spunând:

- O să-ţi fac un ceai, imediat. Am găsit un primus pe care l-am lăsat la uşă.

- Te-ai gândit la toate, constată Celia.

- Situaţia asta îmi aminteşte de zilele copilăriei mele de cercetaş.

El ieşi din încăpere şi Celia îl auzi trebăluind. Acest tânăr medic era una dintre cele mai grozave persoane din lume.

Se întoarse curând, aducând ceai şi biscuiţi. Se aşeză pe marginea patului şi mâncară împreună, ca doi prieteni vechi. Iar acum i se păru inevitabil să-i vorbească despre el. De patruzeci şi opt de ore ducea o bătălie împotriva sa şi a tuturor femeilor, mai ales. Dar cu această copilă, pe care o salvase, făcea excepţie. El începu să-şi spună povestea fără a fi invitat, iar Celia îl ascultă vrăjită, privindu-l cu ochii ei mari.

Era aşa cum îşi imaginase ea. Ceva îl afectase teribil pe acest Guy Denver. Soţia lui! Femeia pe care o iubise, în care avusese încredere! Frances era o femeie foarte frumoasă; o brunetă cu ochii mari, negri, cu genele lungi. Era spaniolă după bunică.

Se îndrăgostise nebuneşte de ea, dar acum realiză că dragostea nu fusese reciprocă, Frances fiind interesată doar de poziţia lui socială. Se cunoscuseră când el o operase de apendicită.

Fuseseră fericiţi vreo şase luni, apoi ea începuse să se plictisească şi nu se sfiise să arate asta. Crescuse într-o casă de oameni bogaţi, cu multă lume în jur, obişnuită cu societatea. Iar faptul că avea un soţ pe care-l chema lumea şi în toiul nopţii, care era un sclav al spitalului, începu s-o irite. Inevitabilul se petrecuse. La sfârşitul anului, cunoscuse un bărbat de care se îndrăgostise şi...

Celia suportă cu greu să vadă privirea lui rănită când îi povesti cum descoperise că soţia lui fugise cu

acesta. Guy venise de la spital obosit ca de obicei, şi găsise o scrisoare, prin care Frances îl informa că îl părăsise pentru Paul de Poiret, un scriitor francez cu oarecare reputaţie. Guy îşi închipui că acesta era bărbatul amuzant de care avea nevoie Frances.

Se simţise atât de nefericit, îi lipsise Frances atât de mult, încât nu mai putuse să stea în casă. Anulase toate vizitele bolnavilor şi ceruse secretarei să le spună tuturor că era bolnav. Apoi, părăsise Londra.

- Şi iată că am descoperit această mică zână, care avea nevoie de ajutor, completă el cu un zâmbet.

Celia oftă.

- Trebuie să recunosc faptul că nici eu nu eram într-o stare prea bună când am venit încoace. Totuşi, nu se compară cu ceea ce-ai simţit tu, şi-mi pare rău pentru tine.

- Nu trebuie să mă compătimeşti, pentru Dumnezeu!

Durerea care răzbătea din glasul lui o făcu să simtă şi mai
multă milă, dar nu mai zise nimic înţelegând că nu-i făcea plăcere. El începu să străbată încăperea în sus şi-n jos, fumând. Era neliniştit, gânditor. Ea îl urmărea cu privirea, neştiind cum putea să-l ajute. începu să-i pună întrebări despre munca lui:

- Cred că munca de medic este minunată!

Guy scutură din cap.

- Oare? merită să muncesc zi şi noapte pentru alţii, şi să rămân fără soţie? Iar acum mă aşteaptă divorţul. Simt că nu vreau să mă întorc la Londra. Aş rămâne aici pentru totdeauna.

Celia zâmbi.

- Cred c-ai pleca imediat ce ţi-ai termina tutunul...

Figura lui Guy se însufleţi brusc şi chiar zâmbi. Ce făptură
minunată era această micuţă Celia!

- Ştii că ai dreptate? Nu am prea mult tutun...Trebuie să fumez mai puţin. De fapt abia acum îmi dau seama că nici nu te-am întrebat dacă te deranjează fumul... n-am fost prea politicos...

- Nu mă deranjează, zise Celia.

Şi chiar aşa era. I se părea interesant să-l vadă pe acest bărbat atrăgător în camera ei, fumând pipă. Era o persoană foarte impunătoare. Cum putuse femeia aceea să-l părăsească? Acest bărbat merita să fie aşteptat oricât! Ce femeie lipsită de inimă şi egoistă trebuie să fie această Frances Denver! Să distrugă încrederea pe care i-o acordase un bărbat ca Guy! Să-i dea o asemenea lovitură, încât el să nu mai vrea să-şi continue munca!

Celia spuse deodată:

- Trebuie să te întorci la munca ta. Şi sunt sigură c-o vei face. Nici nu vreau să mă gândesc că vei refuza. Probabil te aşteaptă toţi pacienţii.

Guy, cu mâinile în buzunare, zâmbi trist. Era atât de frumoasă această tânără bandajată la cap, care-l privea cu seriozitate!

- Poate că ai dreptate; vom vedea.

Apoi, el schimbă subiectul şi începu să strângă resturile micului dejun, să pună lucrurile în ordine. Celia era forţată să stea în pat, neputând să facă nimic. Nu i se părea normal ca un bărbat să facă toate astea, dar el n-o lăsa să se mişte. Poate că mâine se va simţi mai bine.

Aşa trecu prima lor zi împreună, petrecută în împrejurări ciudate. Găsiseră multe de vorbit. Apoi, de pregătit ceva de mâncare. Guy se întrecu pe sine, deschizând tot felul de conserve cu care s-o tenteze. Iar în momentele dificile n-o lăsa să se gândească la starea ei. îi aduse apă caldă să se spele. îi reamintea mereu că este chirurg şi că s-a obişnuit cu astfel de lucruri. La sfârşitul zilei, Celia se simţea în largul său, fără a se mai teme de acest bărbat.

Ploaia continua să cadă peste ţinutul Fen. Nivelul apei continua să se ridice până ajunse la scară iar Guy nu mai putu să coboare.

Când se lăsă întunericul, Guy deveni brusc neliniştit, dar nu lăsă ca ea să vadă asta. Se obişnuiseră unul cu celălalt. Ca şi cum ar fi trăit împreună mulţi ani.

Seara, după ce mâncară, începură să discute. Lui Guy îi plăcea să vorbească, iar ei să-l asculte. El

descoperi că fata avea convingeri destul de bine definite despre dragoste şi căsătorie. Nu se îndrăgostise până acum. Nu voise aventuri trecătoare, fiind convinsă că într-o zi o să apară bărbatul potrivit. Şi pentru el, era dispusă să aştepte.

Guy oftă. O tânără ca aceea din faţa lui nu mai părăsea bărbatul o dată ce se îndrăgostea!

Ea refuză să-l lase să spună că nu mai avea încredere în nimeni. Omul nu trebuie să-şi piardă niciodată încrederea, îi spuse ea. Indiferent cât de afectat era, nu trebuia să se închidă în sine, ci să-şi amintească ce putea face pentru cei din jur. Continuând să profeseze, să fie înconjurat de cei care aveau nevoie de el, îşi va recăpăta încrederea.

Guy o asculta, minunându-se de înţelepciunea ei. Era un copil, totuşi mintea îi era a unui om cu experienţă.

Ce-i oferise ei viaţa? Nimic. Era singură, nu avea speranţe de viitor. Cu toate acestea, nu-şi pierdea încrederea.

In seara aceea, la lumina lămpii, el îi scoase bandajul. O făcu delicat, cu multă grijă, pentru că ştia c-o s-o doară. Observă că buzele ei se albiră, că deveni livid, dar ea nu se plânse.

- Eşti cea mai curajoasă fată pe care am cunoscut-o, Celia!

Culoarea îi reveni în obraji. Ea realiză dintr-o dată că

aprecierea lui o bucura mult, că durerea nu mai conta.

In acea noapte împărţiră din nou camera, iar Guy dormi pe salteaua de lângă pat. Celia rămase mult timp trează, cu prea multe gânduri.

Bărbatul care dormea în aceeaşi încăpere cu ea nu mai era un străin, era un prieten. Cineva pe care îl cunoştea foarte bine. Cineva, căruia o femeie îi rănise viaţa, şi căruia ea, Celia Hammond, voia să-i redea încrederea. Acest lucru îi apropia foarte mult. Iar ea nu se mai simţi singură, aşa cum se simţise când pornise să vândă maşina. Acum exista pentru ea un prieten în toată această lume, Guy Denver. Era atât de fericită că-l cunoscuse, că fusese exilată cu el din cauza potopului, că mâine se va trezi şi-l va găsi alături de ea.

Apa continua să curgă, moment în care Guy Denver trecu prin momente dificile, întrebându-se ce va face când va ajunge în această încăpere, în care el se afla cu Celia. Dar asta nu se întâmplă căci curând, apa începu să se retragă. Apăru şi soarele. Guy deschise ferestrele, ştiind că nu mai avea de ce să se teamă.

- Cred că aşa s-a simţit Noe în arca sa când a stat ploaia, zise Celia.

Era îmbrăcată în costumul în care o găsise el în maşină. Acum prinsese putere şi putea să facă şi puţină treabă. Ea pregăti ceaiul, mâncarea.

Guy îi schimbă bandajele şi o asigură că rana se vindeca foarte bine.

- Abia aştept să mă spăl pe cap, zise ea râzând.

Guy urmări cum încearcă să se pieptene, iar buclele i se răsfirară pe umeri. Deodată el îi spuse:

- Ce frumoasă eşti, Celia! Ţi-a spus-o cineva vreodată?

Era primul compliment. Acesta avu un efect ciudat asupra
ei. Simţi cum roşeşte, cum inima îi bate mai tare. Ce se întâmplă cu mine? se întrebă ea. Nu trebuie să mă îndrăgostesc de acest bărbat, care a trecut printr-o experienţă foarte dură cu soţia sa.

Guy Denver se gândea: ce norocos va fi acela de care se va îndrăgosti fata asta frumoasă!

Dar imediat îşi reaminti că nici o femeie nu merita să fie iubită, nici măcar Celia Hammond.

Totul se va termina şi se va întoarce la munca sa. Iar ea va pleca în drumul ei şi nu se vor mai vedea vreodată. Poate era mai bine aşa. Celia realiza că era pe cale să se îndrăgostească de el. De Guy Denver, care nu va fi mai mult decât o amintire. O amintire stranie din viaţa ei.

***

Mai rămaseră încă două zile în acea casă mică de piatră. După cele două zile, apele începură să se retragă şi părăsiră camera în care locuiseră patru zile şi patru nopţi. Sosi şi clipa în care stăpânii casei reveniră.

Un fermier şi soţia lui, care cu inima strânsă abia aşteptau să vadă ce pagube le produsese apa.

Constatară uluiţi că cineva le ocupase casa. La fel de neplăcut surprinşi au fost să observe că le fuseseră consumate rezervele de mâncare. Dar asta nu dură prea mult, pentru că Guy le oferi un cec generos, care le readuse zâmbetul pe buze.

Femeia îi spuse Celiei:

- Biata de tine! Tu şi soţul tău aţi trecut prin momente de groază!

Celia întâlni privirea lui Guy. Roşi.

- Nu suntem căsătoriţi, zise ea.

Proprietara casei o privi ciudat.

- Oh! exclamă ea.

Guy nu suportă gândul că femeia o făcuse să roşească pe micuţa Celia. în acelaşi timp, începu să se gândească ce va spune lumea când se va afla că el şi Celia fuseseră cantonaţi în această casă vreme de cinci zile.

începu să facă diferite aranjamente cu fermierul. Maşina lui trebuia dusă la un garaj, iar biata maşină a Celiei scoasă de sub ruinele podului, cât mai repede.

- Ar fi mai bine dacă le-am putea duce la Londra, îi spuse el Celiei.

Ea încuviinţă.

- Acolo voiai să ajungi, parcă?

- Da, zise ea, evitându-i privirea. Guy observă că fata era îngrijorată şi simţi dintr-o dată dorinţa s-o protejeze. Doar el o salvase de furia apelor! Celia nu avea pe nimeni, iar el nu avea de gând s-o lase să se

simtă părăsită.

- Nu fi îngrijorată, draga mea, am un plan pentru tine.

Celia se simţi parcă mai bine auzind că se oferea cineva s-o
ajute. Iar Guy îi zâmbea. Ce zâmbet fermecător avea acest bărbat! Prea fermecător, putând să fure uşor minţile unei tinere! Celia începea să conştientizeze asta, deşi se împotrivea din toate puterile.

- Ce plan? îl întrebă ea.

El începu să-i spună. Va avea nevoie de o secretară la întoarcerea acasă, pentru că secretara lui, miss Bryant, era însărcinată. De ce să nu-i ia Celia locul?

- Dar nu am pregătirea necesară! exclamă ea.

- In acest caz, voi angaja temporar o altă secretară, până când vei absolvi cursurile de specialitate. Iţi voi păstra postul şi astfel vei fi asigurată financiar.

Celia îl privi cu ochi mari.

- Pare o ofertă prea generoasă pentru a fi adevărată.

- O vom transforma împreună în realitate.

- Asta înseamnă că-ţi vei relua activitatea? îl întrebă Celia.

- Da, zise Guy, mă întorc la munca mea.

Era conştient că datora acestei tinere cu părul blond şi ochii frumoşi, ca de căprioară, dorinţa de a reveni la meseria sa şi de a fi de folos bolnavilor.

Nici în următoarele douăzeci şi patru de ore n-au

putut să plece la gară, dar dimineaţa următoare fermierul a venit şi i-a dus cu maşina sa.

Aflat cu Celia în trenul ce-i ducea la Londra, lăsând în urma sa ţinutul Fen, Guy Denver se simţea renăscut, parcă. Nu mai era bărbatul abătut, care ajunsese aici disperat, pentru a se ascunde de lume. O considera pe Celia Hammond o oază de lumină, care-l readusese pe drumul său, făcându-l să-şi recapete speranţa. Curajul îi revenise şi pacea se întorsese în sufletul său. Putea să ia din nou viaţa în piept. Chiar să treacă peste neplăcerile divorţului. Când se gândea la Frances, n-o mai făcea cu durere. Dragostea pentru ea murise neaşteptat de repede, de parcă nici nu existase. Acum, Frances nu mai conta. Importantă era doar munca sa şi salvarea vieţii bolnavilor. Celia Hammond îi redase această bucurie.

Când au văzut primul ziar, au avut un şoc. Un titlu cu litere mari scria:

„Un cunoscut chirurg de pe Harley, Guy Denver, şi o tânără au fost prinşi de furia apelor, în casa unui fermier.“

Erau fotografii ale lor. Văzură şi fotografia lui Frances, deşi nu se spunea prea mult despre ea. Se accentua povestea romantică a doctorului Denver, care fusese forţat să stea cinci zile într-o casă inundată până la primul etaj, cu o tânără frumoasă, pe care a salvat-o de la moarte.

Celia lăsă ziarul la o parte şi-l privi pe Guy.

- Nu este păcat că au publicat acest articol? Nu pentru mine îmi fac probleme...

- Aceşti reporteri îşi vâră nasul unde nu trebuie, zise Guy, abia aşteaptă să exploateze orice informaţie. Pentru mine nu trebuie însă să-ţi faci probleme, te asigur.

Dar Celia era conştientă că un chirurg cu reputaţia lui, care se afla în pragul divorţului, nu trebuia să fie implicat în vreun scandal.

Realizase că tot ce ţinea de Guy căpătase o mare importanţă pentru ea. Iar acum nu voia decât să-l facă fericit. Se uită cu indignare la articolul din ziar. Nu era nimic clar, ci numai aluzii... un frumos chirurg şi o tânără, au stat închişi într-o casă, timp de cinci zile. Ce uşor putea fi lumea înşelată! Dacă ar fi aflat cu cât respect o tratase Guy! Dacă ar fi ştiut că între ei nu se înfiripase o poveste de dragoste!

Când ajunseră la Londra, Celia îi spuse:

- Nu crezi că este mai bine să ne luăm rămas-bun acum? Să evităm să fim văzuţi împreună?

- După cum ţi-am spus, îţi voi oferi o slujbă, după ce vei urma nişte cursuri. Dar înainte de toate vei merge acasă la mine, unde să mănânci decent, după toate conservele cu care ne-am hrăni aici. Te voi lăsa în grija menajerei mele, doamna Mortimer, care mi-a fost dădacă, o femeie extraordinară care te va îngriji ca pe

fiica ei. Rana de la cap nu ţi s-a vindecat complet.

Celia se temea de felul în care arăta. Costumul ei trebuia călcat, pălăria curăţată, trebuia să se spele pe cap. Era sigură că lui Guy îi plăceau femeile elegante şi îngrijite. Avusese o soţie frumoasă, o femeie şic, după cum constatase ea din acel ziar. Nu-i făcea plăcere să se compare cu soţia lui Guy, pe care o ura pentru că rănise inima unui astfel de bărbat...

Guy se simţi ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis când deschise uşa casei sale, după o absenţă de câteva zile. Ce ciudat se simţea acum când se întorcea acasă, însoţit de această tânără frumoasă, care avea nevoie de ajutorul lui.

Intră cu Celia în hol. Ea fu cuprinsă de căldura acelei case şi de luxul pe care-l constată. Era o casă frumoasă, cu mobilă scumpă, care se vedea că aparţine unui om cu bani.

Guy strigă:

- Doamnă Mortimer!

Se deschise o uşă. In hol apăru nu menajera ci o femeie brunetă frumoasă, elegantă, cu o blană de zibelină, pe care Celia o recunoscu imediat. Era Frances!

Guy o privi complet detaşat, de parcă nici n-ar fi cunoscut-o.

- De ce te afli aici?

Frances aruncă o privire curioasă spre Celia, apoi

spre soţul ei.

- Mă bucur că te-ai întors, Guy. Am fost îngrijorată din cauza ta. Te rog să vii în salon, avem de discutat.

Guy pufni dispreţuitor.

- Eu nu am nimic de vorbit cu tine, Frances, ai plecat cu acel individ, Poiret. De ce nu eşti cu el?

- Dragul meu, nu ţi se pare că eşti foarte crud cu mine? De fapt, nu sunt dispusă să discutăm problemele noastre de faţă cu o persoană străină.

Celia spuse:

- Cred că ar fi bine să plec.

- Nici vorbă! exclamă Guy. Nu ştiu ce problemă are această doamnă cu mine, dar te rog să mă aştepţi; între timp, doamna Mortimer îţi va servi ceva.

Celia îl privi stânjenită. Era evident că nu se aşteptase să-şi găsească soţia aici. Totuşi, din atitudinea lui era evident că-i displăcea teribil.

Doamna Mortimer o conduse pe Celia în altă încăpere, iar Guy şi Frances intrară în salon.

- Bine c-ai scăpat de fata aia! exclamă Frances. Cu ea ai rămas blocat atâtea zile?

- Vreau să ştiu ce cauţi aici, zise el.

- Nu este evident? M-am întors acasă, la tine, Guy.

El o privi dispreţuitor.

- Nu eşti conştientă că nu mai poţi face asta?

- Nu trage concluzii pripite, dragul meu. N-am plecat cu Paul, după cum vezi. Am realizat imediat

greşeala făcută când am părăsit casa şi m-am întors. Ai plecat atât de repede de aici, încât nu aveai de unde să ştii. Paul s-a întors la Paris, iar eu acasă.

Tăcere. Guy Denver se uită la soţia sa. Altă dată felul în care arăta l-ar fi impresionat, i-ar fi cedat la cele mai mici rugăminţi. Ii simţi parfumul binecunoscut, dar de data asta i se păru cam greoi. Nu ştia ce nu mersese între ea şi amantul ei, dar era evident că Frances revenise la el. El n-o mai voia. Acesta era adevărul.

- Este prea târziu, Frances, zise el. Nu mai poţi rămâne cu mine. Totul s-a sfârşit între noi. Ai reuşit asta prin scrisoarea prin care-mi cereai divorţul.

Frances se crispă.

- Aşadar, astfel stau lucrurile, dragul meu. Nu mă mai vrei? Te-ai îndrăgostit de fata asta cu care ai petrecut câteva nopţi? Vom divorţa dacă asta vrei, dar eu voi fi acuzatorul!

Capitolul 3

Guy Denver îşi privi înmărmurit soţia. La început, nu înţelese ce voia. Apoi, după ce realiză ce spunea Frances, roşi de furie.

- Cred că ţi-ai pierdut minţile! Nu ai dovezi!

Frances ridică din umeri. După ce-şi scoase haina de blană, îşi puse mâinile cu unghiile lungi în şolduri. La cei douăzeci şi cinci de ani ai săi arăta foarte bine, poate chiar perfect. Şi tocmai acest fel ireproşabil de a arăta, îl făcuse pe Guy să-şi piardă minţile după ea. Dar astăzi, aceeaşi frumuseţe îi repugna. Începuse să vadă că era o făptură lipsită de conştiinţă, josnică şi calculată.

- Dragul meu Guy, continuă ea. Nu poţi nega c-ai fost închis în aceeaşi casă cinci nopţi cu făptura de afară. Nu că n-ar fi destul de drăguţă... dar este cam sărăcăcioasă, nu cred că este stilul tău...

Guy strânse din pumni. Nu era momentul să-şi piardă răbdarea, să explodeze, deşi nu suporta să se vorbească rău despre Celia Hammond.

- Nu se pune problema de stil, zise el. Şi să nu-ţi imaginezi că ai putea pedala pe lipsa de fidelitate. Ştii prea bine c-am cunoscut-o întâmplător pe miss Hammond, fiind forţaţi să ne adăpostim din cauza potopului.

Frances îl privi dându-şi ochii peste cap. Apoi murmură:

- Dragul meu! De unde să ştiu toate astea? Toţi

bărbaţii au relaţii secrete. De unde să ştiu că miss Hammond nu este o prietenă mai veche?

Guy Denver simţi că-şi pierde răbdarea.

- Frances, nu mă scoate din minţi! Ştii prea bine că am salvat-o pe această tânără de pe podul rupt.

Frances căscă leneş.

- Pare o poveste interesantă, iar ziarele au exploatat-o din plin. Dar numele voastre sunt legate, iar dacă vreau să fiu rea...

- Da, admit că dacă ai vrea să fii rea ne-ai putea aduce necazuri, o întrerupse Guy, dar ar fi mai bine să-ţi aminteşti că tu ai părăsit această casă luni, lăsându-mi o scrisoare în care menţionai că mă laşi pentru Poiret. Aşadar, te rog să părăseşti imediat această casă.

Pe moment, ea nu mai scoase o vorbă. Nu se putea spune că nu-şi făcea probleme. Nu avea chef să-i spună soţului ei ce se întâmplase în realitate cu Paul. Era prea umilitor. Paul care era un amant grozav, plin de pasiune... iar ea se bazase pe el. Dar dăduse greş. Făcuse imprudenţa de a-i scrie acea scrisoare lui Guy spunându-i că-l părăsea pentru Paul. Acesta n-o acceptase. Degeaba argumentase ea toată după-amiaza. Făcuse uz de tot arsenalul feminin, lacrimi, reproşuri, sărutări, leşinuri... dar, degeaba, Paul insistase că deşi o place, nu vrea să fie motiv de divorţ. In final, o urcase cu forţa în maşină şi o dusese acasă, unde ea aflase că Guy, după ce-i citise biletul, plecase

cine ştie unde.

Petrecuse câteva nopţi singură, evaluându-şi situaţia şi deşi era încă foarte îndrăgostită de Paul, dar şi revoltată de laşitatea lui, ajunsese la concluzia că nu trebuia să renunţe la Guy. Acesta avea o situaţie bună, iar pe ea o tratase foarte bine ca soţie. Cu toate că se plictisise de el. Iar familia ei nu era prea fericită pentru felul în care reacţionase. Se decisese să rămână deocamdată cu Guy, să dea uitării trecutul.

Dar, spre uimirea ei, descoperise că Guy o trecuse pe lista disponibilităţilor. El care fusese ca un căţeluş devotat...

Mai apăruse şi inundaţia... fata care venise cu el... ce era între ei? Mai mult ca sigur, nimic. Il cunoştea prea bine pe Guy, cu standardele şi principiile sale. Probabil c-o plăcea, dar asta era tot.

Guy îi spuse:

- Mi-ai scris că te-ai dus la Poiret. De ce te-ai mai întors?

Ea lăsă genele-i lungi să-i acopere ochii.

- M-am răzgândit, mi-am dat seama c-am greşit. Am crezut c-o să te bucuri.

Lui Guy îi tremurau mâinile. Işi scoase pipa din buzunar şi începu să scotocească după o cutie cu tutun. Frances se înfurie. Guy şi blestemata lui pipă... cu toate acestea, Guy avea un aer nou, necunoscut ei, care o intriga şi îl făcea atrăgător...

- Când ai plecat şi mi-ai lăsat acea scrisoare,

Frances, ai distrus în mine ceva care nu se mai poate repara

Frances se apropie de el.

- Nu ţi se pare că dramatizezi? A fost o nebunie de moment. Iar dacă mai ai sentimente pentru mine...

- Nici vorbă! exclamă el.

Frances roşi indignată.

- Ce schimbare rapidă!

- Chiar nu realizezi ce mi-ai făcut, Frances? izbucni el. Am avut încredere în tine, ţi-am oferit totul, iar tu ai luat în glumă dragostea mea, aşa că ai fugit cu un francez care ţi-a sucit minţile cu cuvinte bine ticluite.

Frances vru să spună ceva, dar...

- Ei bine, n-am fugit cu el. Dar tu şi fata asta....

- N-ai nici un drept să vorbeşti despre noi, zise Guy. îşi puse pipa în gură, o aprinse, apoi o privi cu ură pe Frances. Ştii prea bine că nu este nimic între mine şi fata asta. Am îngrijit-o pentru că a avut un accident, atât.

Frances păli, conştientă că nu avea o situaţie prea bună. Inima îi plângea după Paul... dar acesta fugise la Paris, departe de ea. Acum nu avea decât să-şi reia locul din inima lui Guy, n-avea chef să rămână la mijloc. Trebuia să se folosească de această fată. Avusese noroc că Guy rămăsese blocat cu ea.

Frances se duse să sune.

- Ce naiba faci? o întrebă Guy.

- Sun ca miss Hammond să vină aici.

- Pentru ce?

- O să vezi!

- Uite ce este... începu Guy, n-o vei implica în murdăriile tale...

- Regret, dar este deja implicată!

Pe moment, Guy fu depăşit de situaţie. Era un chirurg foarte bun, dar ca mulţi alţi bărbaţi, nu putea ţine pasul cu ideile unei femei. Nu ştia cum să rezolve problema. Realiză însă că atât cât va trăi, n-o va mai iubi pe Frances. O ura. Ce tupeu avea această femeie să revină în casa lui cu pretenţii! Mai ales s-o împroaşte cu noroi pe Celia!

Nu dură mult şi Celia apăru în încăpere. Se simţea ceva mai bine acum, după cafeaua doamnei Mortimer.

Il privea întrebător, fără să înţeleagă nimic. Işi amintea zilele şi nopţile petrecute cu Guy în casa aceea, discuţiile, felul în care se împrieteniseră. Felul în care el o protejase. Guy simţi dintr-o dată dorinţa s-o protezeje în continuare. Celia era foarte tânără şi nu va lăsa să fie insultată de Frances.

Frances zise:

- Am trimis după tine pentru că-mi datorezi o explicaţie. In ce scop te-ai întors aici, cu soţul meu?

Intrebarea prea directă fu un şoc pentru Celia. Se văzu că era descumpănită şi nu ştia cum să reacţioneze în faţa soţiei lui Guy. Nu se aşteptase s-o găsească acasă, şi nici nu ştia de ce se întorsese Frances Denver.

Guy spuse, ca să-i uşureze situaţia:

- N-ai nici un drept să pui întrebări. Miss Hammond, ea este Frances.

- Am toate drepturile! ripostă Frances.

- In acest caz vă voi lămuri imediat, doamnă Denver; am venit aici pentru că soţul dumneavoastră mi-a oferit o slujbă.

- înţeleg, zise Frances. Ochii ei pătrunzători o examinau din cap până în picioare pe biata Celia. Era frumoasă, asta trebuia să recunoască... purta un costum cam uzat, dar de o culoare plăcută... Avea mâinile îngrijite. Putea atrage orice bărbat, conchise Frances.

- Uite ce este, zise Guy, n-are rost să mai discutăm. Eu şi miss Hammond suntem prieteni şi aşa vom rămâne, indiferent de ceea ce crezi tu! îţi este de-ajuns explicaţia?

- Desigur! Miss Hammond a văzut ziarele?

Celia roşi, începând să înţeleagă. Frances era geloasă pe ea. Se întorsese la soţul pe care-l părăsise şi acum era geloasă. Dar nu înţelegea ce voia să pună la cale; sesizase însă că voia ca întâlnirea ei cu Guy să ia o întorsătură urâtă.

- Doamnă Denver, zise Celia, nu cred că aveţi motive să puneţi la îndoială prietenia mea cu domnul Denver. Mi-a salvat viaţa şi m-a îngrijit când am avut accidentul. Apoi, m-a adus aici pentru a mă ajuta, deoarece n-am posibilitatea de a mă întreţine, după

moartea tatălui meu. Acum însă, voi pleca. Vă spun la revedere amândurora.

Numai în clipa aceea realiză Guy Denver ce mult dorea ca fata să rămână. Simţi dintr-o dată că nu putea să accepte gândul că va ieşi din viaţa lui, luând cu ea prietenia şi încurajările ei. Era foarte confuz în privinţa viitorului, dar ştia că n-o mai putea suporta pe Frances. Se îndreptă spre Celia.

- Nu vreau să pleci. Nu tu trebuie să pleci, ci soţia mea.

- Cum îndrăzneşti! exclamă Frances, furioasă.

Celia îl privi pe Guy. Inima îi bătea atât de tare, că abia putea să mai respire. îi fusese foarte greu să se afle în aceeaşi încăpere cu el şi soţia lui. Pe moment, Celia avu revelaţia sentimentelor ei faţă de Guy. Îl iubea. Ar fi făcut orice să-i alunge îngrijorarea, disperarea de pe chip, să-l vadă din nou aşa cum fusese în cele cinci zile, râzând ca un copil fericit.

Celia îl iubea. Şi tocmai din acest motiv simţi nevoia să-l ocrotească. Era un medic cu reputaţie. Această femeie, soţia lui, se întorsese la el din motive numai de ea ştiute. Indiferent ce se întâmplase, de dragul muncii lui, nu trebuia să lase să se întâmple ceva iraţional.

Celia spuse:

- Acum, trebuie să plec. Doamna Denver are dreptate. Vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru mine, domnule doctor. La revedere.

- Văd că este o persoană foarte sensibilă, murmură

Frances.

Guy nu mai auzi ce spuse soţia sa. Urmărind-o pe Celia cu privirea, el ştiu că n-ar fi vrut să dispară din viaţa lui. Ce era această experienţă cu această tânără cu care fusese închis timp de cinci zile într-o casă? Era de fapt o copilă care dovedise curaj şi răbdare, care-i redase scopul vieţii şi bucuria de a trăi. Iar acum se afla în conflict cu soţia sa, care reapăruse. Iar Celia pleca...

Guy îşi puse pipa pe birou şi ieşi în grabă. Inchise uşa chiar în nasul lui Frances. O ajunse pe Celia în hol şi o prinse de braţ.

- Nu suport ca lucrurile să ia o astfel de întorsătură.

- Trebuie să plec, asta este foarte clar. Nu pot rămâne aici.

- N-am avut intenţia să te adăpostesc în această casă, Celia. Voiam să-ţi găsesc ceva decent în altă parte.

Celia îşi recăpăta suflarea. îl privi uluită. Guy era încruntat, din nou nefericit, dar se şi încăpăţâna s-o păstreze. Ea îl plăcea oricum ar fi fost, dar nu voia să-l lase să-şi strice viaţa pentru ea.

- Nu m-am aşteptat s-o găsesc aici pe doamna Denver.

- Nici eu, zise Guy şi nici nu are dreptul să fie aici.

- Dar ce s-a întâmplat?

- S-a răzgândit şi s-a întors acasă.

- în acest caz, trebuie să-i mai dai o şansă, nu?

Vorbele Celiei mai domoliră furia lui Guy împotriva

lui Frances. Iată ce putea face această copilă; îl calma, îi arăta ce era bine să facă, avea o abilitate fantastică de a-l impresiona prin maturitatea ei.

- Cred că ai dreptate, Celia, aşa ar trebui.

- Viitorul tău depinde de asta. Dacă vrea să reluaţi viaţa în comun, aşa trebuie să faci.

El o privi mut de uimire.

- Ce te face să-mi spui vorbele astea?

Celia ar fi vrut să-i spună adevărul... că începuse să-l adore în timpul exilului lor... că îl vedea ca pe un zeu şi că nu i-ar permite să coboare niciodată de pe acest piedestal...

- Ai fost atât de bun cu mine, zise ea. Iar eu îţi sunt prietenă, aşa este? Tu mi-ai spus asta şi n-ar fi frumos din partea mea să te impulsionez să faci ceva ce ţi-ar ştirbi reputaţia. Numele noastre au fost amintite împreună, lucru care nu este normal şi soţia ta are dreptul să fie supărată.

Guy trase aer în piept. Deodată, se repezi, luă mâna Celiei şi i-o sărută. Ea îi simţi durerea, dar atingerea buzelor lui o făcu să se înfioare.

- Fii binecuvântată, Celia, eşti într-adevăr mica mea prietenă, şi nu te voi lăsa singură, indiferent ce spune soţia mea, sau oricine altcineva. Iţi voi găsi o casă şi o slujbă, după ce termini cursurile de secretariat. Sau poate ar fi bine să-ţi găsesc ceva de care să te apuci chiar acum.

- Nu-ţi face probleme, mă voi descurca eu cumva,

începu ea.

El o întrerupse:

- Nu, voi avea grijă de tine, Celia, am spus c-o voi face şi mă voi ţine de cuvânt.

Guy scoase un carneţel din buzunar, rupse o filă pe care scrise ceva şi i-o întinse.

- Ai aici adresa unei vechi paciente a mea. Va face tot ce-i vei cere. Ea închiriază camere pe High street, Kensington. Voi lua legătura cu tine acolo, la ea, mâine dimineaţă. Imi promiţi că te vei duce la adresa asta?

Celia luă foaia şi încuviinţă.

- Mă voi duce, dacă asta este dorinţa ta.

- Starea ta este foarte importantă pentru mine. Vreau să mă consideri prieten în continuare, să te simţi confortabil gândindu-te la mine.

Celia fu cuprinsă de o mare bucurie auzind aceste vorbe. Il privi în ochi, în acei ochi inteligenţi a căror privire o va urmări toată viaţa.

- Iţi mulţumesc, Guy, întotdeauna mă voi gândi la tine ca la un prieten.

Apoi plecă. Uşa cea mare de la intrarea casei se închise în urma ei.

Guy se întoarse încet şi se duse în cabinet. Era mai calm, se simţea mai bine, mai sigur pe sine. Ştia acum că mica sa prietenă nu era singură, că vor fi oameni de încredere care să aibă grijă de ea. Iar el trebuia să rezolve problemele cu Frances

Ea îşi scosese haina şi pălăria şi fuma în faţa

şemineului. Când Guy intră, aruncă ţigara în foc şi se întoarse spre el. îl privea melancolic, aşa cum o făcuse în primele zile de căsătorie; în privirea ei se putea citi invitaţia...

- Guy, vreau să ştii că regret toate cele întâmplate... aş vrea să luăm totul de la început...

El nu reacţionă. Nici măcar nu simţi nimic la auzul vocii ei senzuale. Fu chiar şocat să realizeze ce puţin însemna Frances pentru el. Se gândi la ea şi la acel Poiret, cu care probabil făcuse dragoste de multe ori. Nu suporta ideea că femeia iubită fusese în braţele altui bărbat, mai ales ale acelui francez insipid. Dar dacă revenise la el, dacă regreta cu adevărat... cum putea s-o refuze? Avea faţă de ea unele responsabilităţi, chiar dacă îl tratase astfel. Cu toate acestea, era conştient că era victima unui şantaj sentimental, după felul în care-l ameninţase pe el şi pe acea fată minunată care abia părăsise casa.

Cu un glas foarte rece îi spuse:

- Te-ai întors, Frances, şi pe moment nu pot face altceva decât să te tolerez, dar nu mai simt nimic pentru tine şi nici nu voi mai simţi vreodată. Prin scrisoarea pe care mi-ai lăsat-o, mi-ai ucis iubirea; am trecut prin clipe grele, dar m-am eliberat de tine.

Frances renunţă la postura de victimă. Fusese umilită de amant, dar nu mai accepta asta din partea soţului. Ii strecură printre dinţi:

- Te-ai consolat cam repede în timpul inundaţiilor!

El nu reacţionă.

-Dacă vorbeşti fără să gândeşti, nu vom ajunge nicăieri, Frances.

- Nu suport felul în care te porţi cu mine.

- Te aştepţi să fiu fermecător? Nu, Frances, va trebui să treacă timp, nu pot uita ce-ai vrut să faci...

Ea şuieră:

- Iar eu ar trebui să pot uita mai uşor ce s-a întâmplat între tine şi individa aia?

El nu-i răspunse. Se întoarse cu spatele la ea şi începu să frunzărească scrisorile de pe birou. Se aflau multe mesaje acolo. Guy era dorit peste tot. Multă lume avea nevoie de el. Lume bolnavă, în suferinţă. Micuţa Celia avea dreptate; trebuia să meargă înainte, viaţa să meargă înainte, chiar dacă unii erau dezamăgiţi.

Se simţi dintr-o dată foarte puternic, gata să ia viaţa în piept. Vedea şi acum ochii Celiei încurajându-l să continue.

N-o va mai lăsa niciodată pe Frances să facă tot ce voia din el, ca până acum. Ştia, în sfârşit, ce om este. Egoistă, vanitoasă, gata să-l muşte oricând, ca un şarpe. O dispreţuia. Dar nu avea dreptul s-o dea afară din casă, dacă ea voia să rămână. Nici pe Celia nu putea s-o expună răutăţilor lui Frances. Era evident acum că Frances, o dată ce îşi văzuse planurile năruite, va încerca să le pună altcumva în aplicare. O auzi spunând:

- Aşadar, te-ai hotărât să te răzbuni?

El îi răspunse:

- Nu aşa vrei?

Frances scoase rujul din poşetă şi-şi refăcu machiajul cu mâna tremurând.

- Foarte bine, poţi să spui ce doreşti. Sunt aici şi aici voi rămâne.

- Este doar un fel de a spune, zise Guy, care desfăcea un plic.

Frances se apropie de el, acoperindu-i mâna cu palma.

- Trebuie să mă protejez cumva. Toată lumea a aflat de tine şi fata aceea. Dacă o să mai păstrezi legătura cu ea...

- Te rog să mă laşi în pace, Frances, am de lucru, exclamă el.

Frances trase aer în piept. Observase cu uimire că era cam
greu să-l facă pe Guy să-i mai mănânce din palmă, ca altădată. Coborî tonul şi-i spuse:

- Recunosc, am greşit Guy, dar trebuie să-mi mai dai o şansă!

El o privi impasibil.

- Doar timpul va decide cum se va sfârşi relaţia noastră, Frances. Până atunci, lasă-mă în pace!

Frances păru să se mulţumească şi cu atât, dar nu era aşa, mintea îi uneltea în continuare. Se întreba când va obţine un cec de la el pentru îmbrăcăminte. Cum putea să-l convingă să-i finanţeze călătoria pe

care voia s-o întreprindă cu prietenii în sudul Franţei... cum şi ce putea face pentru ca viaţa ei acum când Paul o părăsise, să devină oarecum interesantă. Ieşi din biroul lui spunându-şi că va face orice pentru a pune din nou gheara pe Guy; şi va realiza asta, urmărind îndeaproape ca el să n-o mai vadă pe acea Celia. Până în ziua în care va recăpăta controlul situaţiei.

Capitolul 4

Strada Vincent, numărul 22, unde Guy o trimisese pe Celia, era una dinte acele case cândva ocupate de oameni cu bani, dar care, din diverse motive, ajunseseră oarecum în paragină şi pe ferestre aveau lipite acele anunţuri: „de închiriat“.

Casa doamnei Fuller, pacienta lui Guy, era la fel de sărăcăcioasă, dar curată. Casa se afla la colţul străzii de unde se putea vedea capătul străzii Barker şi de aceea, doamna Fuller, care avea acolo o pensiune, obişnuia să spună că aceasta nu se afla pe o stradă lăturalnică, ci chiar pe o stradă centrală.

Doamna Fuller se ocupa cu conştiinciozitate de pensiune, oferea hrană simplă dar proaspătă clienţilor săi şi se mândrea cu respectabilitatea casei sale.

Faptul că miss Hammond venise la pensiunea ei, recomandată de doctorul Denver, fu de ajuns pentru ca să fie primită şi tratată mai bine decât ceilalţi. Imediat ce află că era trimisă de doctorul Denver, doamna Fuller începu să turuie:

- Nu există om mai bun ca doctorul Denver. Mi-a salvat viaţa! Este trimisul Domnului pe pământ!

Celia aprecie sentimentele doamnei Fuller faţă de Guy şi micuţa doamnă Fuller deveni mai apropiată de ea ca oricine.

Casa acesteia era departe de ce şi-ar fi dorit Celia. Era întunecoasă, sărăcăcioasă, prea înghesuită, cu mobile vechi, mirosind a igrasie, iar mirosul de ceapă

prăjită era cel predominant. Sala în care se servea masa tuturor clienţilor pensiunii era o încăpere în care abia răzbătea lumina, din cauza draperiilor grele. Cu toate acestea, tacâmurile şi faţa de masă erau întotdeauna foarte curate, iar doamna Fuller încerca să-i înveselească mereu pe meseni.

Celia intră imediat în atmosfera pensiunii de pe strada Vincent 22, pentru că sosise la ora prânzului, iar doamna Fuller decretă că trebuia să mănânce înainte de a merge în camera sa, singura rămasă liberă la această oră. îi mai promise că imediat ce se va elibera alta cu vederea spre stradă, o va muta acolo.

Preţul era de treizeci şi cinci de şilingi pe săptămână, ceea ce îşi putea permite deocamdată. Nu pentru mult timp, totuşi. Trebuia să-şi plătească acele cursuri de secretariat, iar banii pe care-i avea puteau să-i ajungă pentru şase luni cel mult. Spera să-şi poată vinde şi maşina, aşa lovită cum era.

Celia se simţi cam ameţită în timpul prânzului; de fapt, îi era foarte dor de casă. Nu se simţea bine singură şi nu ştia cum să rezolve asta. Cum să se poată bucura de viaţa de acum când avusese o viaţă minunată cu tatăl ei, în Lincolnshire? îşi aminti zilele şi nopţile petrecute cu Guy, în timpul inundaţiilor... ce interludiu ciudat în viaţa ei... fuseseră nişte zile deosebit de incitante. Zile fericite. Cu Guy Denver ca prieten.

Nu se putea gândi decât la el. Nu-şi amintea decât

figura lui, ochii lui, vocea... Iar acum stătea uluită, simţindu-se mizerabil la masa doamnei Fuller, jucându-se cu mâncarea din farfurie.

Mai erau alţi şapte musafiri în afară de ea. Un cuplu mai în vârstă, un străin destul de tânăr, cu barbă care sta faţă în faţă cu ea şi-i întindea mereu condimente pe care ea nu le folosea, iar lângă ea o tânără cam de vârsta ei.

Celia îi aruncă o privire, dar apoi întoarse repede capul. Era o făptură foarte înaltă, slabă, cu figură de bărbat şi tunsă scurt. Purta o fustă prost croită, un pulover ponosit tricotat de mână şi o eşarfă care nu se asorta cu hainele. I se adresă de câteva ori Celiei în dialectul din Lancashire. Celiei i se păru o fiinţă total neinteresantă, chiar insipidă. Dar deodată, ea făcu o glumă şi-i zâmbi Celiei, iar zâmbetul transformă întreaga ei figură urâtă, făcând-o atrăgătoare şi plăcută. Zâmbetul puse în evidenţă o dantură superbă. Apoi tânăra spuse:

- Nu trebuie să râzi. A fost doar pentru amuzamentul meu.

Celia începu s-o placă.

- Eşti de mult aici? o întrebă ea.

- De un an. Un an este prea mult timp. Singurul avantaj este că pot ieşi să iau o gură de aer proaspăt.

- Eu vin din Lincoln, zise Celia. Am avut o grădină minunată acasă.

- O să-ţi lipsească aici, biata de tine, după cum îţi va lipsi şi familia. Cum te numeşti?

- Celia Hammond.

- Eu sunt Janet Leith, mi se spune Jan. Rămâi mult aici?

- Nu, doar o vreme.

- O să am şi eu cu cine schimba o vorbă. Ei, dar n-ai mâncat nimic!

- Nu-mi este foame, zise Celia.

Fata aceea prea înaltă din Lancashire îi aruncă o privire Celiei şi văzu lacrimi în ochii ei. Ce frumoasă era fata asta, mică de statură, delicată, se vedea că era o persoană educată, nu genul de persoane care stăteau de obicei la pensiune. Şi ce tristă era! De ce avea lacrimi în ochi? Jan nu putea rezista când vedea lacrimi, indiferent ale cui erau. Puse o mână pe genunchiul Celiei, vrând s-o încurajeze.

- Hai, mănâncă. Eşti slăbuţă. Uite, eşti jumătate din mine, iar eu cer a doua porţie.

Celia încercă să zâmbească, dar se simţea atât de pierdută, fără speranţă. Dintr-o dată, se simţi foarte afectată, nu avea ce să mai aştepte. Când plecase din ţinutul Fen cu Guy, îşi imaginase că o viaţă nouă şi bună se deschidea în faţa ei. Va avea o slujbă, ca secretara lui Guy. Dar asta fusese înainte ca soţia lui Guy să se fi întors. Ea îl considerase bărbat liber pe Guy. Cu toate acestea, Frances Denver revenise la el. Iar pe ea o privea cu suspiciune şi dezgust. Şi-o aminti

cum o văzuse în cabinetul lui Guy: frumoasă, elegantă, privind-o dispreţuitor, aruncând-o afară din casă. Pentru asta, Celia o ura. O ura nu numai pentru ce-i făcuse ei, ci pentru ce-i făcuse lui Guy, şi ce-i va putea face în viitor. Această femeie dură, meschină, era tot ce putea fi mai rău pentru un bărbat sensibil ca Guy. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Le şterse pe furiş, ridicându-se de la masă.

- Dacă nu vă supăraţi, aş vrea să merg în camera mea, îi spuse doamnei Fuller.

- Draga mea, dar n-ai terminat de mâncat! protestă aceasta.

Jan Leith îi veni în ajutor.

- Eu sunt mai veche pe aici, doamnă Fuller, lăsaţi-mă s-o conduc eu.

- Foarte bine, mergeţi la numărul 8. Mulţumesc, miss Leith.

Celia simţi o mână puternică prinzând-o de cot. Acum, lacrimile nu mai puteau fi stăvilite. Se lăsă condusă pe scara îngustă de Jan, care nu contenea să vorbească. Ajunse în camera nr. 8, unde nimic n-o făcu să se simtă bine. Era o încăpere atât de diferită de camera ei de la Lincoln, acolo unde fusese lipsită de griji, de urâtul din viaţă. Se afla acum într-o încăpere pătrată, urâtă, cu mobilă veche, gălbuie, cu un covor uzat şi decolorat.

Pereţii erau vopsiţi într-o culoare oribilă, roz, parcă.

Se mai afla acolo şi o sobă cu gaz, o chiuvetă veche mascată cu o perdea înflorată. Câteva flori de plastic într-o vază la fel de urâtă, erau o încercare jalnică de a da culoare încăperii. Văzu bagajul cu care venise şi-şi aminti să-şi ia valiza de la King's Cross. Bine c-o trimisese cu trenul şi n-o luase cu maşina, altfel n-ar mai fi avut nimic, acum.

- Ce-ar fi să dăm drumul la sobă? zise Jan. E cam frig aici.

Privind soba care avea contor, Celia întrebă:

- Va trebui să introduc o monedă, nu?

- Am eu monede dacă-ţi trebuie, se oferi Jan. Mă duc în cameră să le aduc.

- Nu, am una, spuse Celia.

Peste câteva momente, Jan aprinse focul. Apoi, puse valiza Celiei pe un scaun.

- Vrei să te ajut să despachetezi?

Celia fu impresionată de bunătatea acestei tinere.

- Eşti atât de bună cu mine, murmură ea.

- Nu interpreta astfel lucrurile. Toţi avem nevoie de o mână de ajutor. Văd că viaţa n-a fost prea bună cu tine.

- Mă aştept să fie şi mai rea de acum, şopti Celia.

- Şi eu spun asta de multe ori, zise Jan, şi orice mi se întâmplă încerc să-l iau ca pe un semn rău. Nu ştii niciodată ce te aşteaptă după colţ. N-am crezut că voi avea o zi liberă astăzi, până când şeful meu nu m-a anunţat că i-a murit soţia şi închide firma pentru

înmormântare.

Cele două începură să despacheteze, discutând despre toate şi nimic şi uitară fiecare de supărările ei. Cu Jan nu puteai sta prea mult timp trist. Era ca briza, se gândi Celia. Era puternică, avea o inimă de aur. Curând, cămăruţa ei se încălzi şi cele două se aşezară în faţa sobei fumând, făcându-şi confidenţe.

Jan îi spuse Celiei că era singură pe lume; îşi pierduse ambii părinţi, iar fraţii şi surorile se căsătoriseră şi aveau familii în diferite colţuri ale ţării. Ea lucra într-un atelier de blănuri de lângă St. Paul. Munca ei consta în sortarea pieilor înainte de vopsire. Era o muncă grea, dar nu şi neinteresantă. Exista şi posibilitatea de a ajunge peste câtva timp şefa atelierului.

- Desigur, n-ar fi o muncă pentru tine. Tu ar trebui să te afli la prezentările de modă, îmbrăcată cu blănurile noastre.

Celia scutură din cap.

- Nu mi-ar plăcea să fiu manechin. Aş prefera munca de secretariat. Voi merge la un curs de perfecţionare.

- Eu n-am atâta minte pentru astfel de muncă, admise Jan. Tu eşti educată. Şi eu am făcut ceva şcoală, dar nu prea multă.

Celia îi zâmbi.

- Mă bucur că te-am cunoscut şi că vei fi aici, Jan, este mare lucru să ai o prietenă.

Jan roşi.

Iar când fu rândul Celiei să vorbească şi-i spuse despre felul în care fusese salvată, Jan izbucni:

- Dumnezeule! Am citit în ziare povestea ta! Iar acum am ajuns să te şi cunosc. Ai stat atâtea zile cu acel doctor într-o cameră de la etaj, cu parterul inundat!

Celia roşi amintindu-şi de Guy, care dormise pe saltea la picioarele patului. Apoi şi-l aminti aducându-i mâncarea la pat, schimbându-i pansamentul... momentele fericite pe care le petrecuseră....

- Hai, spune-mi mai multe, o îndemnă Jan.

- Este chirurg, începu Celia. A fost minunat, Jan, nici dacă i-aş fi fost soră nu m-ar fi tratat mai frumos.

- Mă surprinde că nu s-a îndrăgostit de tine.

Celia simţi că inima îi bate mai tare.

- Şi sper că nici tu nu te-ai îndrăgostit de el! adăugă Jan.

- Nu, suntem doar prieteni foarte buni. El este căsătorit.

- Bărbaţii însuraţi sunt cei mai răi, zise Jan.

- Dar nu şi Guy Denver. Ziarele au dat o turnură romantică întregii poveşti, dar n-a fost nimic de genul acesta. Vreau să crezi ce-ţi spun, Jan.

- Dar el te-a trimis aici, nu? Doamna Fuller a spus că el te-a recomandat!

- Aşa este.

Jan Leith trase din ţigară.

- Uite ce este, Celia. Ai nevoie ca cineva să aibă grijă de tine. Eşti prea tânără şi drăguţă să fii singură în lumea asta rea. De mine nu se îndrăgostesc bărbaţii şi dacă ar face-o aş şti să mă descurc. Cunosc bărbaţii, sunt ca o haită de lupi. Nu te îndrăgosti de vreunul însurat. Tu trebuie să-ţi găseşti un băiat decent, să te măriţi.

Celia scutură din cap.

- Nu am nevoie de nici un prieten, Jan.

- Oricum, deschide ochii mari. Când vine vorba despre bărbaţi, eu sunt sceptică. Am avut o prietenă care s-a îndrăgostit de un bărbat căsătorit şi... s-a sfârşit rău povestea lor.

- Ştiu că încerci să-mi dai sfaturi, Jan, dar nu critica, te rog, prietenia mea cu doctorul Denver.

Jan sări în picioare.

- Ştiu că ţi se pare că-mi vâr nasul unde nu trebuie. Poate aşa este. Eu spun întotdeauna ce gândesc. Şi sunt prietena ta, indiferent dacă vrei sau nu.

Fu rândul Celiei să reacţioneze.

- Sigur că vreau! Ea prinse mâna lui Jan între palmele sale. Poţi spune tot ce gândeşti, numai nu gândi ceea ce n-a fost între mine şi Guy Denver.

- Bine, să-l lăsăm pe doctor. Cum îţi vei petrece după-amiaza? Ce zici de un ceai bun la Corner House?

Celia voia să accepte invitaţia lui Jan când auzi vocea doamnei Fuller.

- Miss Hammond, sunteţi căutată la telefon; cred că

este domnul doctor, îi cunosc vocea.

Celia era uluită. Evită privirea lui Jan.

- Vin imediat, doamnă Fuller, zise ea luând-o la fugă pe scări.

Jan Leith clătină din cap.

- La naiba cu bărbaţii însuraţi! îmi place fetiţa asta, n-aş vrea s-o văd că suferă! Mai bine o iau sub oblăduirea mea şi o ţin din scurt, chiar dacă nu-i convine.

Celia vorbea deja cu Guy:

- Da, mă simt bine. Mulţumesc că m-ai trimis aici.

- Ce-ţi face rana de la cap? întrebă Guy.

- Mă doare foarte puţin, dacă fac o mişcare bruscă.

- Mâine ar trebuie să-ţi schimb bandajul, voi veni după ora zece.

- O, n-ar trebui să te deranjezi...

- Ti-am pus copci şi acum trebuie să le şi scot. Şi cred că-ţi aduc veşti bune în privinţa slujbei.

- O, grozav! Ce anume?

- Un amic al meu, tot medic, si soţia lui au o fetiţă de şapte ani, care merge la şcoală. Mama mai are un alt copil foarte mic şi are nevoie de cineva care să ia copila de la şcoală, s-o plimbe... cred că ar fi o slujbă bună deocamdată. Iar seara ai putea face muncă de secretariat.

- Pare grozav, Guy!

- Mă văd din nou cu Davis şi îţi voi spune ce a decis în privinţa ta.

Celia ar fi vrut să-l întrebe cum se simte, cum mergeau lucrurile cu nevasta lui... dar nu putea. Simţea că nu are dreptul să-i pună întrebări despre viaţa lui particulară.

- Să dormi liniştită, micuţă Celia! Nu vei mai avea un străin sforăind pe podea. Ne vedem mâine, încheie el.

Celia puse receptorul în furcă. Jan o privi ciudat când reapăru în cameră. Nu mai era fata aceea palidă, ci o figură fericită cu ochii care râdeau de bucurie. I se confirmară suspiciunile că era îndrăgostită de doctor, dar Jan nu-i mai menţionă numele.

***

Guy Denver fu uimit de plăcerea pe care o simţi a doua zi când o revăzu pe Celia.

Era aşezată pe o canapea din sufrageria doamnei Fuller, iar el, cu mânecile suflecate, cu geanta de instrumente deschisă larg, îi examina rana de la cap. Aceasta evolua foarte bine, nu-i mai putea face probleme.

Revederea lor fusese una obişnuită. îşi zâmbiseră, el îi strânsese mâna. Dar când privise în ochii ei, citise bucuria revederii. Şi el îi simţise lipsa. îi lipsise şi căsuţa de piatră, camera pe care o împărţiseră, mesele şi aventura lor.

Se simţea acum sufocat de măreţia casei sale, de luxul de acolo, de faptul că servitorii îi pândeau fiecare pas pentru a-i satisface toate cererile, de insistenţele lui Frances, care se străduia să arate permanent ca

scoasă din cutie, să-i fie pe plac.

Da, toate acestea îl sufocau acum. Le simţea neprietenoase şi reci. Frances îl voia doar pentru banii lui, pentru a-şi satisface orice capriciu, nimănui din casă nu-i păsa de fapt, dacă murea sau trăia... dacă evolua în carieră, sau renunţa la ea.

Dar aici, în camera sărăcăcioasă a doamnei Fuller, încălzită de o sobă cu gaz, se simţea din nou acasă. Celia era acolo. Celia îi punea întrebări despre munca lui... se interesa de starea lui... ea, care era mereu îngrijorată că prezenţa ei i-ar putea afecta imaginea în societate...

Se simţea din nou om. După ce termină de schimbat pansamentul, îşi îmbrăcă haina şi inevitabil aprinse pipa. Vorbiră aşa ca întotdeauna, ca între prieteni. Lui îi reveni buna dispoziţie, scăpă de încordarea aceea ciudată, ba chiar făcu glume despre doamna Fuller.

- Este o adevărată doamnă, zise el. Vine dintr-o familie de aristocraţi şi vrea să păstreze o oarecare ţinută, dar nu are cu ce. Este uneori patetică. Cu toate astea, îmi este foarte dragă. Are grijă de tine?

- Da, este foarte atentă cu mine şi chiar mi-am făcut o prietenă aici. Se numeşte Jan Leith şi este din Lancashire. A fost foarte bună cu mine.

- Cine n-ar vrea să fie bun cu tine, Celia?

Ea roşi.

- Dar tu? Totul este bine acasă?

El se crispă din nou.

- Nu se poate spune. între mine şi soţia mea s-a ridicat un zid insurmontabil, Celia. Un zid pe care l-a ridicat cu plecarea ei. Nu cred că voi putea avea vreodată nici cel mai mic sentiment pentru ea.

Tăcere. Celia simţi o plăcere vinovată că Guy nu se împăcase cu soţia. îl iubea pe acest bărbat. Cu toate acestea, ştia că de acum nu va mai trebui să-l vadă. Cum se va putea distruge zidul dintre el şi soţia lui? Dacă Frances Denver ar fi fost o soţie bună! Dar era o femeie rece şi calculată, care distrugea pe oricine îi stătea în cale...

- Sper că nu ai probleme în ceea ce priveşte munca, zise ea.

- Nu, Celia, am început să muncesc în acelaşi ritm aberant. De fapt, acum ar trebui să fiu la spital deja...

- în acest caz, ar trebuie să pleci cât mai repede, zise ea ridicându-se.

El îi zâmbi. Micuţa Celia! Niciodată n-ar putea orienta un bărbat într-o direcţie greşită! Nu semăna de loc cu Frances. Frances ura meseria lui, era chiar geloasă pe ea pentru că-i răpea prea mult timp... ea l-ar fi încurajat să lase pacienţii să-l aştepte, dacă i-ar fi convenit acest lucru.

- Mă voi întâlni cu Davis, anestezistul, chiar acum şi voi primi un răspuns definitiv în privinţa slujbei tale, zise el. Te voi suna.

- N-aş vrea să-ţi răpesc timpul...

- Voi avea timp întotdeauna pentru tine, draga mea.

Celia îl privi lung. Numai dacă ar şti acest bărbat, se gândi
ea, ce mult înseamnă prezenţa lui în această casă! Cum poate el să transforme această încăpere sărăcăcioasă... Celia era îndrăgostită şi se bucura de asta, dar îi şi părea foarte rău. Regreta că dragostea asta va rămâne pentru totdeauna închisă în inima ei. Era bucuroasă pentru că se simţea foarte bine iubind astfel. Era minunat să-şi concentreze toate emoţiile asupra cuiva care era demn de dragostea ei. Dar era al altei femei...

Ar fi vrut să-l conducă la plecare, dar ploua destul de tare. Era o dimineaţă deprimantă de ianuarie, aşa că se mulţumi să-l urmărească pe fereastră, să observe cât de graţios păşea, parcă se strecura printre picăturile de ploaie... Nu mai era acel Guy din casa de piatră... el se întoarse făcându-i cu mâna, înainte de a urca în maşina care-l aştepta.

Nu mai trebuia să-l vadă, să simtă aşa cum simţea pentru el.

După ce maşina lui Guy se puse în mişcare, strada Vincent redeveni insipidă, deprimantă.

Era incredibil! Acest tânăr chirurg elegant, chipeş, care se ducea să ofere consultaţii în cel mai mare spital din Londra, era bărbatul cu care stătuse în cele cinci zile de inundaţii. Bărbatul pe care-l văzuse spălându-se, bărbierindu-se, fumând pipă, cu care discutase.

Celia simţi un fel de ameţeală timp de câteva ore. Era uimită de rapiditatea cu care se dezvoltase dragostea ei pentru acest bărbat.

îşi dori ca Jan să fie cu ea, dar ea lucra şi urma să revină doar seara.

în cele din urmă, din disperare şi singurătate, se duse la King's Cross să-şi ridice valiza.

Când ajunse cu ea în cameră şi începu să despacheteze, lucrurile îi amintiră de casă şi o cuprinse dorul. Văzu o fotografie a părinţilor, în casa din Lincoln, un tablou al câinelui ei care murise şi el de curând... o duru teribil să revadă aceste lucruri, chiar şi rochii pe care şi le adusese de acasă, cărţile... Erau obiecte care-i aminteau de viaţa ei, care fusese cândva fericită.

încă odată simţi c-o părăseşte curajul şi se aruncă pe pat în lacrimi, nefericită.

Cu toate astea, nu era chiar aşa nefericită, pentru că-l avea pe Guy. Amintirea zâmbetului lui şi felul în care se întorsese să-i facă semn cu mâna la plecare, dăinuiau şi acum în inima ei.

Celia se admonestă pentru slăbiciunea ei. îşi şterse lacrimile, făcu ordine în cameră, pentru că nu voia ca Jan Leith s-o găsească într-o stare proastă. Nimeni, dar nimeni, nu are voie să ştie sentimentele ei pentru Guy.

După masă se opri ploaia şi Celia, căreia îi plăcea aerul curat, se duse la o plimbare în parc. La întoarcere află că Guy o căutase, dar din nefericire nu avusese cine să-i răspundă. El reveni după ceai şi-i dădu vestea

cea bună. Soţia doctorului Davis abia aştepta ca ea să-i aibă grijă de fetiţă.

-Ar trebui s-o cunoşti chiar în seara asta, zise Guy, ai putea începe munca imediat.

- Eşti atât de bun cu mine, domnule Denver!

- De când mi te adresezi cu acest apelativ, mica mea prietenă?

încântată, Celia se corectă imediat:

- Guy.

- Ei bine, du-te la doamna Davis şi mult noroc!

- Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, Guy!

- Şi eu am foarte multe pentru care să-ţi mulţumesc, Celia. Mâine voi trece să-ţi văd rana din nou.

Celia şi-ar fi dorit să aibă puterea să-i spună: „nu veni, te rog... pentru că te iubesc din toată inima deşi nu trebuie să te mai văd...“

Dar nu reuşi decât să spună:

- La ce oră?

-Am o operaţie mâine, foarte devreme, poate ajung pe la prânz. Dar să nu uiţi de acele ore serale de secretariat, Celia.

- Noapte bună, dragul meu, murmură ea.

Dragul ei Guy! Dragul ei prieten! Va trebui să încerce să-şi înăbuşe sentimentele faţă de el.

Celia merse la familia Davis în seara aceea, unde o găsi doar pe doamna Davis, aflată într-o partidă de bridge şi de aceea interviul fu foarte scurt.

Marjorie Davis era o femeie înaltă, în jur de treizeci de ani, frumoasă, deşi cam autoritară. Avea o viaţă socială foarte activă, ca soţie de medic, şi deşi foarte ataşată de copiii ei, nu avea timp să se ocupe de toate. De aceea, avea nevoie de o guvernantă pentru micuţa Diana.

- Parcă ţi-a salvat viaţa, sau cam aşa ceva, zise doamna Davis, neinteresată de ceea ce-i povestise Guy. îi plăcu felul în care arăta Celia. Era drăguţă, decent îmbrăcată, manierată.

Marjorie îi explică Celiei ce avea de făcut, mai precis trebuia s-o ducă pe Diana la şcoală, să aibă grijă de hainele fetiţei, iar după-amiaza s-o ducă la plimbare, sau la orele de dans.

- Sper că nu te va deranja să iei masa cu personalul, nu? întrebă Marjorie.

- Nicidecum, răspunse Celia.

După ce negociară salariul, Celia îşi făcu un calcul rapid că va economisi banii de mâncare pentru a-i plăti chiria doamnei Fuller.

- Bine, în acest caz, poţi începe luni după-amiază, îi spuse Marjorie în încheiere.

Celia părăsi casa Davis fericită că, pentru moment, situaţia ei se aranja într-un fel.

Jan o felicită, dar nu uită să adauge:

- Totul va fi bine atâta timp cât tatăl Dianei nu va începe să se uite la tine; eşti foarte frumoasă.

- O, Jan, iar începi cu teoriile tale despre bărbaţii

însuraţi!

- Vei constata că am dreptate, Celia, păzeşte-te de ei, dacă nu sunt celibatari.

Guy Denver privi pe fereastra dormitorului său, observând că în această zi de sâmbătă, vremea se cam schimbase. Cu o zi în urmă plouase tot timpul. Dar astăzi dimineaţă soarele îşi făcuse apariţia. Deşi era foarte rece, se simţi tentat să facă o plimbare. Cu regret se gândi la ziua grea de muncă de la spital care-l aştepta, de mirosul imposibil din sala de operaţii, la faptul că trebuia să meargă şi la policlinică după-amiază. S-ar fi întors bucuros în ţinutul Fen... unde desigur ar fi şi Celia...

Dar nu aşa trebuia să gândească. Se controlă imediat, termină de îmbrăcat şi se duse în dormitorul soţiei sale.

Cu o seară în urmă, avuseseră un alt schimb de amabilităţi, iar ea rămăsese dezamăgită, ca de obicei. Frances nu putea înţelege că îi dăduse o lovitură mortală când fugise cu acel francez, iar el nu-şi revenise. N-o putea privi fără a-şi aminti de Paul Poiret. Chiar şi zâmbetul ei, care-l cucerise la început, i se părea fals acum.

După-masă, ea îi propusese o scurtă vacanţă, de fapt, o a doua lună de miere, lucru pe care el îl refuzase. Voia să se dedice în întregime muncii sale. Asta îi spusese Celia.

Frances îl mai tachina în privinţa ei. Spunea lucruri

urâte, care-l umpleau de mânie, dar el nu-i răspundea. O trata cu indiferenţă.

- Te-ai schimbat complet de când te-ai întors, compania acelei tinere te-a schimbat în mod ciudat...

- Nici vorbă! Comportamentul tău m-a scârbit, Frances!

După această ultimă discuţie, continuase să se gândească
serios la relaţia dintre ei. îşi spuse chiar că poate, era prea dur cu ea. Poate ea chiar dorea să-şi manifeste afecţiunea pentru el.

De aceea, se decise să-i spună bună dimineaţa.

La uşa dormitorului ei se opri să-şi strângă brăţara ceasului şi auzi vocea soţiei sale, care vorbea la telefon. Menţionă numele Rina...

Rina Millgard, soţia lui sir Charles Millgard, unul dintre cei mai mari oculişti din Londra, era prietena lui Frances. Iar lui îi displăcea teribil această Rina. Era o blondă frumoasă, cu un caracter infect şi de aceea o dispreţuia. Era mult mai tânără decât soţul ei, căruia îi toca banii. Ea exercita o influenţă proastă asupra lui Frances.

- Draga mea Rina, nici nu-ţi închipui cum mă umileşte în fiecare clipă. Mie nu-mi pasă, după cum prea bine ştii. Dar întrucât Paul m-a părăsit, nu-mi pot permite, financiar vorbind, să-l pierd şi pe Guy. De asta joc rolul soţiei geloase şi neglijate... o suspectez şi acum pe individa cu care a stat cinci zile la inundaţie...

Guy nu vru să mai audă nimic. Nu-i plăcea să tragă cu urechea, dar fiecare cuvânt adresat de soţia sa Rinei, explica într-un mod dureros pentru el situaţia în care se aflau...

Se simţi dintr-o dată foarte trist şi afectat. Nu pentru că ar mai fi iubit-o pe Frances, ci pentru că tot ce auzise îi spulberase şi cea mai mică speranţă de împăcare cu ea. Lui Frances nu-i păsa de el... o făcea pe geloasa... iar Poiret fusese cel care o părăsise...

Frances revenise la el pentru că iubitul o refuzase.

Abia reuşi să mănânce câte ceva la micul dejun. Palid şi încordat, se aşeză singur la masă în salon, rugându-se la Dumnezeu să-i lumineze într-un fel ieşirea din acest haos, care era viaţa lui. După acest moment, chiar nu mai putea suporta să trăiască în aceeaşi casă cu Frances. Din nefericire, auzise discuţia acesteia cu Rina Millgard. Era teribil să suporte o trădătoare, mai ales ca soţie. Dar nu avea ce face. Ea se întorsese, iar posibilitatea divorţului nu se putea lua în calcul, pentru că un scandal i-ar fi afectat cariera. Va trebui să trăiască astfel toată viaţa, cu o astfel de femeie în casă. Mai ales acum, când ştia că nu însemna nimic pentru ea.

Curând, camerista lui Frances îi transmise că aceasta dorea să-i vorbească.

N-o putea înfrunta acum. Ea desigur, va fi zâmbitoare, doar era o femeie de lume! Ar fi preferat o zi de muncă istovitoare unei discuţii cu ea. De aceea, îi

spuse cameristei că era deja în întârziere şi trebuia să plece imediat.

Ajuns la spital, Guy se simţi la fel de deprimat, dorind s-o vadă pe Celia Hammond. însemna mult pentru el această mică prietenă din timpul inundaţiei... Ea era singura care-i putea insufla puterea şi forţa de a merge mai departe. Era atât de diferită de Frances, încât era sigur că o fiinţă ca ea n-ar putea înşela pe nimeni.

îşi aminti apoi că Frances afirmase c-o va veghea îndeaproape pe Celia. Se simţi cuprins de furie şi neputinţă. Ce drept aveau astfel de exemplare abjecte precum Frances şi Rina să comenteze o fată decentă ca Celia?

Se decise s-o viziteze cu orice risc. Dar când ajunse realiză că întârziase prea mult la spital, iar acum, după atâta aşteptare, ea îl întâmpină cu o figură îngrijorată. Iar el nu mai era acel Guy calm pe care-l cunoscuse ea. Era un bărbat nervos, nefericit, dezamăgit şi totul i se citea în priviri.

După ce îi schimbă pansamentul, el îşi aprinse pipa, ca de obicei, şi începu să străbată cu paşi mari salonul doamnei Fuller.

- M-am săturat, Celia, nu mai pot îndura!

Ea îl urmări cu ochii ei gravi, cu inima bătându-i tot mai tare, acum când îl văzu pe Guy, când îi auzi glasul. Se temea pentru el.

- Ce s-a întâmplat, Guy? De ce simţi aşa?

- Viaţa nu mai este posibilă, când te simţi nepreţuit

şi dezonorat de către cei pe care-i iubeai o dată.

Ea nu răspunse. înţelese însă că se referea la Frances şi se întrebă ce se mai întâmplase.

- Totul este un calvar, de când m-am întors acasă, Celia. Nu mai pot trăi aşa.

- Trebuie să mergi înainte, Guy. Poate un alt bărbat s-ar declara învins, dar nu şi tu. Tu faci atât de mult pentru cei din jur!

- Mica şi înţeleapta mea, Celia! Am ştiut că mă vei încuraja.

Ea roşi. Genele ei lungi îi acoperiră ochii lăsaţi în jos,
pentru ca în ei să nu se citească dragostea...

- Nu ştiu cu ce te-aş putea ajuta, zise ea. Dar nu suport să te aud spunând că viaţa ta nu mai are rost.

- Ar fi bine să trăiesc doar pentru a-i ajuta pe ceilalţi, fără a avea o viaţă personală?

Ea îşi muşcă buzele.

- Ştiu că nu ţi se pare corect. Fiecare are dreptul la fericire personală. Dar în cazul în care acest lucru nu este posibil, poate fi considerat o cură împotriva disperării.

- Disperare, da, acesta este cuvântul. Simt asta mereu.

Celia îl privi şocată.

- Dar nu se poate... nu trebuie... nu trebuie să simţi asta! Eşti atât de bun cu toţi ceilalţi, viaţa ar trebui să te răsplătească.

- Celia, eşti singurul meu sprijin! Viaţa este într-adevăr bună cu mine, oferindu-mi-te. Am mulţi prieteni, cunosc foarte mulţi oameni... dar nu cunosc nici o altă femeie ca tine. Te-am salvat în noaptea aceea din râu şi astfel mi-am făcut cel mai mare dar. Ne-am cunoscut destul de bine în zilele acelea, ne cunoaştem slăbiciunile şi puterile... binele şi răul.

Celia îi prinse mâna, fericită de cuvintele lui, de apreciere.

Deodată, Guy deveni conştient că ar fi dorit s-o ducă undeva departe de Londra, să vorbească ... s-o asculte... să ia de la ea tot curajul şi puterea. Dar se rezumă la a discuta amănuntele slujbei de la familia Davis.

- Sper că va fi o slujbă bună pentru tine, zise el. Dar mâine ce vei face? Tu nu cunoşti Londra...

Celia se îndreptă spre fereastră. După ce trase draperia, privi un moment lămpile de pe stradă. Norii negri se adunau, vremea se răcea repede, iar aerul rece o făcu să se înfioare.

- Nu-mi place Londra, dar Jan Leith mi-a promis să mă scoată la plimbare, pe Hampstead Heath.

Guy se încruntă. Avea propriile sale planuri pentru ziua de duminică. Ştia că Frances se aştepta s-o ducă la Brighton, la o petrecere. Urma o zi plină de zgomot, de fum, de gălăgie, de pălăvrăgeala oamenilor cu mai mulţi bani decât ar putea cheltui vreodată. Şi astea toate în timp ce o tânără cum era Celia, mergea cu autobuzul...

Guy ar fi vrut să le ducă pe amândouă cu maşina sa, să le ofere un prânz. Ar fi vrut să facă ceva pentru Celia...

- într-o zi, voi veni să te scot la plimbare, Celia.

- Nu cred că este posibil, chiar dacă mi-ar plăcea.

- Te gândeşti la soţia mea. Ei bine, nu voi mai tolera să-mi spună ce am de făcut.

- Nu mă gândesc doar la ea. Ştii că deja numele noastre au fost menţionate în ziare. Trebuie să fii atent.

- Te gândeşti la toate, micuţo! exclamă el. Numai la tine nu te gândeşti.

Celia încercă să-i vorbească, dar emoţiile ei erau atât de puternice. O voce interioară spunea: du-te acum, Guy. Te iubesc atât de mult... dar nici nu suport să te ştiu nefericit...

în clipa următoare, Guy o prinse de umeri. Apoi, o sărută. Pe obraji la început, apoi pe buze. Apoi îi spuse:

- Fii binecuvântată, draga mea. Te voi suna...

El îşi luă servieta pălăria, mănuşile şi plecă, înainte ca ea să apuce să spună ceva. Rămase pe loc transfigurată, ducându-şi mâinile la obrajii care-i ardeau.

Toate acestea erau prea mult pentru Celia. Era conştientă că-l iubea, că trebuia să aibă grijă de el, dar şi de ea. Era mult mai în vârstă ca ea, era medic, un om de succes, cu bună reputaţie. Dar în faţa ei era doar un biet om îndurerat, dezorientat...

Jan Leith intră în salon şi o găsi plângând pe sofaua

doamnei Fuller.

- Fetiţo! Ce este cu tine?

Celia îşi îngropă faţa la pieptul lui Jan.

- O, Jan, Jan, repeta ea.

- Te-ai întâlnit cu doctorul?

Celia încuviinţă.

- Rana a evoluat bine?

- Da.

- Şi atunci, ce nu merge bine? El te-a supărat?

Celia şopti:

- O, nu...

Jan Leith o privi lung, mai mult ca oricând conştientă că acea copilă din faţa ei era disperat de îndrăgostită de doctorul Denver.

Capitolul 5

Celia, care-i citea micuţei Diana „Albă ca zăpada şi cei şapte pitici“, se simţea cucerită de noua ei prietenă. Diana, la rându-i, era fericită pentru că noua ei companioană, Celia, nu-i făcea mereu observaţii, ca doica ei. O trata ca pe un adult, aşa că Diana abia aştepta să termine orele de şcoală pentru a fi cu ea.

Cu toate acestea, gândurile Celiei zburau doar spre Guy. Nu-l mai văzuse de la ultima lui vizită, când o sărutase. îşi dorea cu pasiune să fie din nou cu el, sau mai bine nu... Se întreba de ce Guy nu mai venise s-o vadă, nici nu-i mai telefonase. Poate obosise considerând că făcuse deja destul pentru ea... Era căsătorit... iar ea nici nu avea dreptul să se gândească la el... acest gând o făcu foarte nefericită. Cu toate acestea, nu putea să nu-i fie recunoscătoare pentru că-i găsise o slujbă, care-i oferea un minim din care să trăiască. Iar micuţa Diana era fermecătoare.

Celia începu să fredoneze:

„într-o zi, Făt-Frumos va veni....

Ce minunat acel moment va fi!

Când prinţul visurilor mele va veni.

El va murmura: te iubesc...“

Celia simţea mâinile lui Guy pe umerii ei, apoi sărutul lui. Dar uşa se deschise brusc şi un bărbat înalt, solid, cu o figură jovială, năvăli în încăpere. Celia îşi încetă instantaneu cântecul.

- Tata! exclamă Diana.

- Micuţa mea! exclamă doctorul Davis. Am auzit o voce minunată. Ce-ai zice să continui, atât pentru Diana cât şi pentru tatăl ei? i se adresă el Celiei.

- N-aş putea. Cântam doar pentru a o amuza pe Diana.

- Şi reuşeşti de minune! N-am văzut-o niciodată atât de veselă!

- Mă bucur. Şi mie îmi place să fiu cu ea.

Celia începu să adune jucăriile Dianei, pentru că, peste câteva clipe, doica urma s-o ducă pe micuţă la culcare. Iar ea se va duce acasă, unde va găsi un mesaj de la Guy...

Doamna Davis năvăli şi ea în încăperea Dianei.

- O, miss Hammond... începu ea.

- Bună, draga mea, se auzi vocea doctorului. Vino cu noi s-o ascultăm pe miss Hammond, care ne va cânta, are un glas minunat.

- Ian, nu este vreme pentru aşa ceva. Du-o pe Diana la fratele ei, te rog. Vreau să discut cu miss Hammond.

Doctorul Davis execută ordinul soţiei şi se retrase cu un zâmbet.

Doamna Davis închise uşa după el şi se întoarse spre Celia.

- Lucrezi aici de o săptămână miss Hammond, nu?

- Da, doamnă Davis.

- îmi pare foarte rău, dar nu mai avem nevoie de

serviciile dumitale. Vei primi salariul pe o săptămână chiar acum, ca să nu mai vii mâine, pentru că va trebui să găsesc pe altcineva pentru fiica mea.

Celia roşi, iar inima începu să-i bată tare, observând nota de ostilitate din tonul doamnei Davis.

- Dar nu înţeleg, zise ea. Am crezut că sunteţi mulţumită de mine. Domnul Davis a remarcat că Diana este foarte veselă în ultimul timp. Cu ce am greşit?

Doamna Davis nu răspunse imediat. Era, de felul ei, o femeie bună şi se simţea descumpănită pentru că avusese impresia c-a găsit în Celia exact ce-i trebuia pentru fiica ei. Dar abia terminase o conversaţie cu soţia chirurgului Denver, care-i spusese următoarele despre Celia:

- Cred că trebuie să afli, draga mea, că-ţi laşi copila în preajma unei femei care a stat închisă cinci zile într-o casă cu Guy. De atunci, nu-l mai slăbeşte. Este în căutare de un soţ. A început cu Guy, dar eu am fost vigilentă. Fii atentă să n-o găseşti pe undeva închisă cu soţul tău...

Acesta fusese începutul conversaţiei, iar la sfârşit, doamna Davis ajunsese la concluzia că era mai bine să scape de Celia. Nu fusese prea atentă angajând-o, deşi ziarele scriseseră multe despre ea şi Guy. Marjorie îşi spuse că trebuia să asculte sfaturile lui Frances.

Celia cerea acum explicaţii. Marjorie Davis îi spuse în cele din urmă adevărul:

- Mă deranjează publicitatea care s-a făcut despre tine şi doctorul Denver. Am vorbit azi după- amiază cu Frances şi...

- înţeleg, zise Celia, care vedea roşu în faţa ochilor. Era opera soţiei lui Guy. Frances descoperise că ea lucra la familia Davis şi... Vă rog, nu-mi mai explicaţi nimic.

După jumătate de oră, părăsea casa familiei Davis pentru totdeauna. Se întoarse la pensiune cu salariul pe o săptămână, întrebându-se ce va face de acum înainte.

Guy nu-i va mai putea găsi o slujbă. Frances nu-l va lăsa s-o mai ajute. Iar ea se bucurase de slujba asta şi o plăcuse pe fetiţă! Acum nu mai avea ce face... nu ştia cum se va mai descurca...

Janet Leith nu era acasă, să audă vestea cea proastă; ieşise cu o colegă de serviciu.

Celia cină singură, mai singură şi deprimată ca niciodată.

Urcă în camera ei dar nici nu aprinse soba. Trebuia să economisească acum, cine ştie când va găsi o nouă slujbă. Se întinse pe pat şi începu să plângă, repetând numele lui Guy.

în clipa aceea, Guy Denver avea o nouă rundă de discuţii cu soţia lui. înainte de cină îl sunase pe Ian Davis să întrebe cum se descurca Celia cu slujba. Intenţionase de multe ori s-o vadă în timpul

săptămânii, dar nu îndrăznise s-o facă, ştiind c-o dorea prea mult şi era mai bine să stea departe de ea.

Fusese o săptămână de muncă epuizantă, fără dragoste, fără căldură. Guy nu mai simţea dorinţa de a veni în propria sa casă, care i se părea rece şi neprimitoare acum, ştiind că în ea se afla Frances. Iar ceea ce-i spusese Ian îl revoltase. Davis o apreciase pe Celia care se descurcase după cum spunea el, foarte bine cu Diana.

- Ei, femeile astea, începu Ian să râdă la celălalt capăt al firului. Soţia ta i-a spus ceva lui Marjorie, n-am înţeles prea bine ce. Ştii că eu las problemele casei pe mâna ei.

Guy se năpusti furios spre Frances. Ea, cu zâmbetul pe buze, nici nu încercă să nege că o denigrase pe Celia în faţa lui Marjorie.

- Am ştiut că fata aia avea de gând să pună gheara pe tine, Guy, de aceea am prevenit-o pe Marjorie.

- Nu aveai acest drept...

- Dragul meu, Guy! exclamă Frances poţi să-mi spui de ce o aperi cu atâta înverşunare? Eşti atât de interesat de ea?

El îi răspunse cu brutalitate:

- Sunt suficient de interesat de ea ca să veghez să nu fie tratată aşa cum nu merită. Este o fată decentă şi am vrut s-o ajut, să capete o slujbă. Dar tu, care ai

tot ce-ţi doreşti, eşti atât de meschină încât n-o laşi să-şi câştige existenţa. Nu ţi-a făcut nici un rău. Te detest.

- Cu cât pledezi mai mult în favoarea ei, cu atât mă convingi că am avut dreptate. Eşti îndrăgostit de ea.

Guy nu îndrăzni să mai spună nimic. Poate că Frances avea dreptate; era îndrăgostit de Celia. Dar asta nu era o justificare pentru fapta ei. Cu atât mai mult cu cât comportamentul ei era reprobabil.

Se gândi la Celia, care se simţea cumplit în acest moment. Suferea de pe urma nedreptăţii ce i se făcuse. Guy simţi că trebuia să facă ceva, să reducă răul pe care i-l făcuse Frances Celiei. îi va găsi altceva de lucru şi-şi va cere scuze că suportase umilinţe din cauza soţiei sale.

Urcă în maşină şi porni spre hotelul Langham de unde sună, cerând să vorbească cu Celia.

Auzindu-se chemată la telefon, Celia alergă într-un suflet.

- Aş vrea să iei un taxi, să vii la hotelul Langham, Celia. Vom discuta ceva ce te interesează.

Vocea lui era tristă şi încordată, dar ea nu-l refuză. Dorea din tot sufletul să-l vadă.

Alergă din nou spre camera ei, se schimbă într-un taior cu blană de leopard, desigur imitaţie, îşi puse o pălărie de catifea şi luă un taxi până la locul în care o aştepta Guy. Nu avea de gând să-l lase să-i plătească

taxiul. Prefera să nu dea o săptămână drumul la soba cu gaz.

Simţi o bucurie greu de stăvilit pe drumul spre locul de întâlnire, apoi se calmă dintr-o dată, spunându-şi că nu era cazul să simtă asta pentru un bărbat căsătorit. Trebuia să-şi ascundă sentimentele faţă de el. Simţi că telefonul lui avea legătură cu faptul că familia Davis o concediase.

De cum îl văzu, el îi confirmă.

- Te-am adus aici pentru a-ţi cere scuze, Celia, zise el imediat. Ştiu ce s-a întâmplat şi sunt revoltat, este o insultă atât pentru tine cât şi pentru mine.

Ea nu zise nimic. Doar inima îi bătea tare. Era grozav să fie din nou cu el. Guy era foarte elegant şi atrăgător. El alese o sofa din holul hotelului şi comandă cafea şi un lichior pentru el. Ea şi-l aminti pe acel Guy ciufulit, care-i aducea micul dejun la pat, în timpul inundaţiilor. Acum, Guy nu mai era acel bărbat vesel, amabil, drăguţ, atent, bine dispus, care se bucura de prezenţa ei. Guy era trist, îngândurat, ca omul care nu vede nici o portiţă de scăpare.

- Soţia mea este responsabilă de mârşăvia asta şi i-am spus ce gândesc despre ea şi acţiunile ei de joasă speţă. Nu voi accepta atitudinea ei faţă de tine, Celia. îţi voi găsi o altă slujbă cu ajutorul prietenilor mei.

- Nu, zise Celia, nu mai trebuie s-o faci. Nu vreau să se ştie că mă ajuţi, pentru că voi avea din nou

probleme, iar tu discuţii acasă. Prietena mea, Jan, mă va ajuta.

Guy Denver o privi amuzat pe fata din faţa sa. Era ca nimeni alta. Cunoscuse sute de femei ca medic şi crezuse că înţelege psihologia feminină, dar această făptură, aparent firavă din faţa sa, nu se putea înscrie în nici o categorie.

Fata asta se temea pentru reputaţia lui şi uita de propria-i situaţie grea. Câte femei ar fi făcut asta?

- Celia, draga mea, eşti o fată deosebită. Te admir ca pe nimeni altcineva, şi nimeni nu mă poate opri să te ajut.

Ea nu-i răspunse. Laudele lui o făcură să roşească de fericire, dar şi de durere. Era bărbatul altei femei. Privind-o, Guy observă că era mai frumoasă ca niciodată cu acea pălărioară de catifea. Iar acum când roşise, era de o frumuseţe extraordinară. Şi ce căldură emana! După atmosfera glacială din casa lui, după încrâncenarea dintre el şi Frances, îi făcu bine să fie cu Celia.

- Celia, nu voi sta cu mâinile încrucişate, îţi voi găsi alt serviciu. Te rog să nu te împotriveşti. Iar după ce ne terminăm ţigările, vrei să facem o plimbare cu maşina?

- Păi... începu ea.

- Este o noapte ceţoasă, rece, cu vânt puternic, tipică pentru aceată zonă. Vom ieşi puţin din acest oraş infernal.

Celia ştia că ar fi trebuit să refuze, dar în acelaşi timp îşi dorea din tot sufletul să fie alături de el. Iar Guy îşi dorea ca ea să accepte. Celia simţi chiar că acceptul ei l-ar face fericit. De aceea, îi spuse, strălucind de bucurie:

- Da, sigur că da!

Se îndreptară în limuzina lui Guy spre aerodromul Croydon. Guy nu ştia unde merge, de fapt. Apăsă pe acceleraţie, cu pipa nelipsită din colţul gurii, cu prezenţa caldă, liniştitoare, a Celiei la dreapta sa.

După ce trecu de aerodrom, opri. Era o ceaţă foarte densă.

- Zona asta nu arată prea bine, cred că este o imprudenţă să ne aventurăm.

- Desigur, zise Celia, după ce am trecut prin inundaţii împreună, ne-am putea pierde şi în ceaţă!

- Mie nu mi-ar păsa, murmură el.

- Da, zise şi ea cu jumătate de glas.

- Ne-a fost foarte bine în acea căsuţă de piatră. îţi aminteşti mesele noastre? Nu mi-aş fi închipuit că biscuţii şi pâinea prăjită cu ouă pot avea gust atât de bun!

- A fost minunat! recunoscu şi Celia.

Guy îşi aminti de momentele acelea, în care era atât de încrâncenat împotriva lui Frances. Acum când supărarea îi trecuse, pentru că acceptase faptul că nu-l iubise niciodată şi nici nu va constitui nimic pentru ea decât bani şi poziţie socială, simţi infinit

mai multă tandreţe pentru cea care se afla cu el în maşină. Realiză dintr-o dată, cu stupoare, că era îndrăgostit de micuţa Celia, că avea nevoie de tandreţea ei, de pacea şi alinarea pe care doar ea i le putea aduce.

Având această revelaţie, nu mai scoase o vorbă câteva secunde, apoi se întoarse brusc spre ea pentru a-i comunica gândurile sale, mişcare în care o lovi, fără să vrea.

- O, draga mea, te-am atins la rană! îmi pare atât de rău!

Celia îşi îndreptă pălărioara.

- Biata, iubita mea Celia, zise Guy, prinzând-o în braţe.

Ea fu luată pe nepregătite, dar îmbrăţişarea lui o simţi ca pe
ceva care-i lipsea de mult, după care tânjea. în clipa următoare, Guy o sărută, nu aşa cum o sărutase până atunci, ci cu pasiune. Se simţiră amândoi pierduţi sub vraja acelui moment. Celia răspunse sărutului lui. Pentru prima oară, Celia deveni conştientă de minunea şi puterea unei iubiri pasionale dintre un bărbat şi o femeie. Ea îşi pierdu controlul. îl îmbrăţişă, îi şopti numele, îl sărută. Apoi, deodată, parcă vraja acestui moment slăbi, şi Guy deveni conştient de ceea ce se întâmpla.

- O, iubita mea, murmură el eliberând-o. îi luă o mână, o duse la buze şi o sărută tandru.

Celia nu se mişcă, nici nu spuse nimic. Cu ochii închişi, tremurând de forţa sentimentelor acum revelate, aşteptă ca Guy să vorbească.

El nu-şi găsi imediat cuvintele. O parte din sufletul lui, care tânjea după dragoste şi apropiere, după căldura pe care i-o putea oferi ea, ar fi vrut să meargă până la capăt. Simţi că în această seară ar fi mers oriunde cu ea, fără a se mai întoarce vreodată acasă. Dar în acelaşi timp, partea mai raţională, medicul Guy Denver conştientiza faptul că se afla pe un teren periculos. Era o nebunie pentru un bărbat în situaţia lui să gândească astfel. Era căsătorit. Nu l-ar fi deranjat faptul că i-ar fi fost infidel lui Frances, dar era conştient că era soţul ei. Iar cel mai mic scandal l-ar fi ruinat.

De ce oare ajunsese în situaţia asta? De ce se îndrăgostise de Celia Hammond? Da, se iubeau, simţiseră asta amândoi. Probabil, se îndrăgostise de ea când dormiseră în acea încăpere. Sau când Frances o izgonise din casă. O iubise pentru curajul ei, deşi părea atât de fragilă.

în cele din urmă, Guy vorbi.

- Asta ne face să vedem lucrurile într-o altă lumină, draga mea. Sunt îndrăgostit de tine.

Ea se luptă cu propriile-i sentimente, dar ceea ce spuse el îi făcu sângele să circule cu şi mai mare repeziciune. Guy o iubea... acel cunoscut chirurg,

marele Guy Denver, o iubea pe ea, Celia Hammond. Ea, care era un nimeni.

- Nu pot crede că e adevărat.

- Dar ai ştiut asta de când te-am sărutat, Celia.

- Da, este adevărat.

- Tu mă iubeşti?

- O, da, teribil de mult.

- Celia, iubita mea! exclamă Guy, strângând-o la piept.

Erau iarăşi îmbrăţişaţi, sărutările lui pasionate înfrângându-i rezistenţa. După câteva clipe, ea reuşi să revină la realitate.

- Nu trebuie să faci asta, iubitul meu Guy, nu trebuie!

- Ştiu că nu am dreptul, dar asta nu mă opreşte să te iubesc.

- Este o adevărată nebunie, nu trebuie să se repete.

- Dumnezeule! exclamă Guy. Celia, înţelegi ce se întâmplă? Am constatat că ne iubim, iar asta va face viaţa noastră un iad!

- Nu, dragostea este coborâtă din rai. Pentru mine aşa va fi, Guy. Este divin să mă ştiu iubită de tine.

El o privi cu dragoste.

- Dragostea mea, zise el, nu pot gândi clar în clipa asta, dar sunt fericit că ţi-am vorbit despre ceea ce simt pentru tine. Te asigur, Celia, că atunci când te-

am întâlnit nu credeam că voi mai putea iubi vreodată. Tu mi-ai redat totul, după amărăciunea produsă de Frances.

- Tu ai făcut mult mai mult pentru mine, zise ea. M-ai făcut să fiu cea mai mândră femeie din lume. Nu pot crede că mă iubeşti.

- Dar aşa este, iubita mea.

- Iar eu te ador, Guy, dar asta înseamnă că nu trebuie să ne mai vedem vreodată.

Guy o privi şocat.

- Sper că nu vorbeşti serios, Celia, ar fi o cruzime!

- Guy, eşti un bărbat căsătorit, care are de apărat reputaţia de medic. Nu ne vom mai întâlni de acum.

- Niciodată? Dumnezeule, nu vorbeşti serios, sper!

- Trebuie să fim puternici, Guy, să ne învingem sentimentele.

- Tu ai fost întotdeauna puternică şi curajoasă.

- Nu este chiar aşa. Am şi eu multe slăbiciuni. Uite, acum simt nevoia să-ţi cer să fugim undeva împreună.

- Asta mi-aş dori şi eu, iubito!

- Dar nu ne putem permite să gândim aşa ceva. Te rog, du-mă acasă!

- De ce aş face-o, Celia? Soţia m-a părăsit, ştiu ce simte pentru mine. Dispreţ, desconsiderare. Ştiu cum va ajunge viaţa mea dacă voi continua să trăiesc alături de ea...

Guy se opri, prinzându-şi capul în mâini, disperat.

Celia îi văzu spatele puternic zguduit de convulsii. Duse cu sine cea mai grea bătălie, pentru că era împotriva instinctelor sale. Din toată inima ar fi vrut să-i spună: ia-mă şi du-mă departe de aici, Guy... dar continua să repete; te rog, du-mă acasă...

Făcea asta doar de dragul lui, pentru a-l scuti de a face vreo nebunie. Ştia că va fi în defavoarea lui dacă această dragoste va continua.

în cele din urmă, Guy îşi ridică încet capul. îşi şterse fruntea cu o batistă. Şi el dăduse o luptă surdă, imposibilă. Tânjea după Celia cu toată fiinţa lui. Se revolta cu toată fiinţa împotriva lui Frances, care-l abandonase fără ruşine. Dar cel puţin acum se afla în control. Era conştient c-o iubea pe Celia şi nu avea voie să facă un act necugetat, care s-o pună în primejdie.

- Ai dreptate, iubito, te voi duce imediat acasă.

Ea nu-i răspunse. Se simţi dintr-o dată foarte ameţită, de parcă ar fi fost pe punctul de a leşina. Se sprijini de bancheta maşinii, cu ochii închişi. Când Guy întoarse maşina şi începu să înainteze încet prin ceaţă, ea ar fi vrut să-i spună să se oprească, s-o pornească în direcţie opusă. Dar nu trebuia să facă asta. Nu trebuia să-l mai vadă vreodată. Poate cu altă ocazie nu va mai fi atât de puternică.

Ajunseră în strada Vincent în tăcere, luptând fiecare în felul său să-şi controleze emoţiile, dar sufereau cumplit ştiind că va veni clipa în care-şi vor

lua rămas-bun pentru totdeauna.

în ochii ei, Guy citi durerea unei femei îndrăgostite. El vorbi primul.

- Iubita mea, trebuie să te părăsesc. Nu vreau s-o fac, dar ştii că sunt forţat.

- Ştiu, Guy, murmură ea.

- Te iubesc, zise el, să nu te îndoieşti de asta, cred că te voi iubi întotdeauna, dar nu te pot lua cu mine, Celia. N-ar fi cinstit faţă de tine, sau faţă de cei care aşteaptă de la mine să fac ceea ce trebuie.

Celia se înfioră.

- Ştiu şi nici nu ţi-aş cere-o.

- Eşti atât de puternică, lucru care mă afectează teribil; cred că dacă ai fi plâns, dacă m-ai fi implorat, mi-ar fi fost mai uşor.

- Nu sunt puternică; de fapt, sunt o laşă şi nu voi suporta să nu te mai văd.

- Ne vom mai vedea, Celia. îţi voi găsi o slujbă, poate nu-ţi pot fi iubit, dar pot fi un prieten adevărat.

Ea scutură din cap, ştiind că un bărbat şi o femeie care se iubesc, nu vor putea fi niciodată prieteni. Guy voia s-o ajute. Dar să se vadă în continuare ar fi fost o nebunie. N-ar mai fi suportat nici unul o altă despărţire şi atunci ce s-ar întâmpla cu Guy? Ea nu avea ce pierde. Dar el avea totul şi cel mai mic scandal...

- Voi veni să te văd mâine, îi spuse el înflăcărat.

Ea nu protestă, dar ştiu că nu trebuia să se

întâmple asta. Guy vru s-o sărute la despărţire.

- Nu, te rog, nu face asta.

- O, iubita mea, zise el, sărutându-i mâna mică şi gingaşă.

Celia sări din maşină, apoi o luă la fugă spre casă. După ce
se închise uşa în urma ei, Guy rămase o clipă cu ochii închişi pentru a-şi recăpăta controlul. îşi aprinse pipa, întrebându-se cum se va putea întoarce acasă lăsând-o singură pe Celia. Cum îşi va continua viaţa, munca. Acasă găsi muzică, lumini aprinse, veselie. Frances dădea o petrecere. Ea dansa cu un bărbat înalt cu părul foarte negru şi tenul alb, care părea italian. Aflată în braţele acestui bărbat, îl privea de parcă acum avea în sfârşit noutatea asupra căreia să se concentreze.

Iar ea era soţia lui, care stătea în calea fericirii lui cu acel mic înger, Celia Hammond.

Era mai mult decât putea suporta. Se duse în camera sa şi-şi îngropă faţa în mâini.

Capitolul 6

Jan Leith se întoarse după seara petrecută în oraş, deschise încet uşa de la camera Celiei doar pentru a-i ura noapte bună, dar fu atrasă de suspinele care se auzeau dinspre patul acesteia. Aprinse imediat lumina şi se duse spre ea.

- Celia! exclamă ea, ce s-a întâmplat?

Celia ridică spre ea faţa roşie de plâns. întinse o mână mică spre prietena ei.

- O, Jan!

Jan o prinse în braţe, citindu-i disperarea din priviri. Era ca un copil cu figura plânsă, cu părul căzut în ochi.

- Ce este cu tine, micuţo? i se adresă Jan ca unei surori mai mici.

- Totul merge prost, Jan, suspină Celia.

- Iar te-ai văzut cu doctorul?

Celia îşi îngropă faţa la umărul prietenei sale, fără a spune nimic. Jan avusese dreptate.

- îl iubeşti, Celia?

- Nu neg că-l iubesc, admise ea. Dar cel mai rău, sau dacă vrei cel mai bine, este că şi el simte la fel.

Jan încuviinţă cu o mină gravă.

- Deci ăsta este rezultatul zilelor pe care le-aţi petrecut împreună la inundaţie.

- Nu numai asta. Este ceva special între noi. O legătură anume. Am ştiut de cum l-am văzut. Lui i-a

luat mai mult să conştientizeze.

- N-ar fi trebuit să-ţi declare dragostea!

Celia simţi că trebuia să-i ia apărarea bărbatului iubit.

- Nu da vina pe el. Adevărul a ieşit la iveală în seara asta, când am făcut o plimbare şi ne simţeam amândoi foarte nefericiţi. Eu am fost concediată recent, iar el consideră că soţia lui este responsabilă pentru asta...

Jan asculta indignată.

- Astfel de femei ar trebui împuşcate. Ne fac specia de râs.

- Iar Guy a încercat să mă consoleze, spunându-mi că-mi va găsi altă slujbă.

- Celia, ţi-am mai spus că nu trebuie să te îndrăgosteşti de un bărbat însurat.

- Crezi că nu ştiu asta? zise Celia cu glas pierit.

- Biata de tine!

- Ne-am despărţit, aşa cum trebuia să facem. Nu trebuie să-l mai văd.

- Nu trebuie, Celia. Te cred că sunteţi îndrăgostiţi nebuneşte, dar tocmai din această cauză nu trebuie să vă mai vedeţi. Dacă lucrurile scapă de sub control şi fugiţi împreună, cariera lui va fi terminată.

- De asta mă tem şi eu! O, Jan, dacă ar fi fost un om obişnuit, pe care l-a înşelat soţia, dacă m-aş fi îndrăgostit de el şi mi-ar fi propus să fugim, poate aş

fi acceptat, pentru că ştiam că-l pot face fericit. Dar el este medic, Jan, şi mai degrabă aş muri decât să-i stric reputaţia.

- Te cred, zise Jan.

- Trebuie să plec din această pensiune foarte repede, chiar de mâine.

- Dumnezeule, de ce?

- Pentru ca să nu mai aibă unde să mă găsească. El vrea să mă ajute cu altă slujbă, va veni aici să mă vadă, ceea ce va fi fatal pentru noi. Trebuie să dispar fără urmă.

Jan se gândi la spusele Celiei. Era sigură de sentimentele micii sale prietene, dar nu şi de ale lui Guy. Nu ştia despre el decât că este căsătorit şi medic, că este îndrăgostit de Celia, cine n-ar fi fost, şi că asta i-ar fi putut distruge cariera.

Dar de aici şi până la a părăsi pensiunea era cam mult. Unde să se ducă? Jan simţi că n-ar putea să-şi lase prietena să plece singură.

- Dacă-l iubeşti atât de mult şi nu vrei să-l mai vezi, sunt de acord că trebuie să dispari de aici. Te voi însoţi; o vom anunţa pe doamna Fuller, poate îi vom plăti şi nişte bani în avans pentru faptul că plecăm peste noapte.

Celia o privea uimită.

- Dar tu nu trebuie să pleci, Jan.

- Crezi că te-aş lăsa singură în starea asta? Cine te-ar mai proteja?

- Eşti un înger, Jan. Lucrurile ar fi mai uşoare

pentru mine, dar nu este cinstit...

- Lasă asta acum! Problema este unde mergem. Tu nu ai
o slujbă.

- Poate voi găsi ceva.

- Până atunci, trebuie să te odihneşti şi să nu mai plângi.

- Cred că nici nu mai am lacrimi, recunoscu Celia.

Jan se aplecă şi o sărută.

- Biata copilă! Mâine o vom înfrunta împreună pe doamna Fuller şi restul lumii!

După plecarea ei, Celia rămase cu ochii deschişi, conştientă că-l va iubi pnă la moarte pe Guy. Prima şi ultima ei dragoste. Până acum câteva ore, când el o ţinuse în braţe, nici nu ştiuse ce înseamnă dragostea, dar nici că era iubită. Poate că el se agăţa de ea fiind afectat de înşelătoria soţiei sale, găsind consolare în tinereţea ei. Poate dacă nu se vor mai vedea, vor trece peste asta amândoi. Bărbaţii sunt altfel decât femeile. Pentru ei, dragostea nu este totul, ca pentru femei. Ei au carierele lor, viaţa lor. Guy se va dedica trup şi suflet muncii şi va uita totul cu timpul.

Dar ea era afectată pentru totdeauna. Nu-l va uita nicicând, nu va înceta niciodată să-l iubească. Şi va fi mândră întotdeauna că fusese iubită de el, chiar şi pentru puţin timp. îi simţea şi acum sărutările arzându-i buzele, îi auzea glasul; sunt îndrăgostit de tine, Celia... n-am dreptul acesta dar... nu mă poţi

opri să te iubesc...

Cât ar fi vrut să-l mai vadă o dată! Să mai fie în braţele lui, să-i mai audă acele vorbe! Cu toate astea, mâine trebuia să fie departe de aceste locuri unde el să n-o mai găsească, să fie departe de tentaţie.

Celia îşi ridică ochii spre cer.

- Ajută-mă, Doamne! Ajută-mă să fiu puternică, să fac ceea ce este bine pentru el!

Adormi într-un târziu, dar se trezi foarte devreme, conştientă că trebuia să acţioneze repede. Jan se întoarse devreme de la slujbă, fiind sâmbătă, şi-i dădu o mână de ajutor. Celia împachetase deja, iar doamna Fuller acceptă cu regret plecarea lor, dar din fericire nu pretinse bani în avans. Un cuplu solicită imediat camerele lor.

Dar Guy sună cu o oră înainte de plecarea ei şi nu putu să nu-i răspundă. îl iubea prea mult. Trebuia să audă glasul iubit pentru ultima oară.

Guy suna de la spital.

- Voiam să ştiu cum te simţi astăzi, draga mea.
- Destul de bine, fu răspunsul ei.
- Şi eu sunt destul de bine, dar până la un punct, Celia mea.
- Ai mult de lucru?
- Până peste cap.
- Asta este bine, pentru că poţi uita.
- Şi ţie trebuie să-ţi găsesc o slujbă, voi trece pe la tine după-amiază.

Ea încercă să răspundă, cu toţi nervii dureros de încordaţi.

- Da? Când vei trece?

- Am foarte mult de lucru astăzi; nu ştiu când voi termina.

Ea nu-i putea spune că n-o va mai găsi, pentru că lacrimile
i se rostogoleau pe obraji.

- Alo! Alo! repeta Guy. Celia, mă auzi?

- Da, răspunse ea.

- Draga mea, vreau doar să repet că am crezut în fiecare cuvânt pe care ţi l-am spus aseară.

- Mulţumesc, Guy, şi eu ţi-am vorbit din inimă.

- Fii binecuvântată, Celia, ne vedem mai târziu.

- Şi tu fii binecuvântat, zise ea închizând.

Apoi izbucni în plâns: nu mă vei mai vedea, Guy! Dar de durere, aş vrea să mor!

Jan apăru în capul scărilor.

- Celia, eşti gata?

Ea trase aer în piept. încercă să-i zâmbească prietenei sale.

- Aproape. Ne putem permite un taxi?

- Cred că da. Avem prea multe bagaje.

- Te rog să-i explici tu doamnei Fuller că nu vrem să afle doctorul Denver că am părăsit pensiunea.

- I-am explicat, iar ea a înţeles.

Celia porni spre uşă, după ce aruncă o privire spre locul în care se afla doamna Fuller. Stătea pe sofaua

pe care şi ea stătuse când discutase acolo cu Guy. Acolo o sărutase prima oară şi-i schimbase pansamentul de la cap. Acolo realizase că-l iubea.

Nu suporta să fugă de el ca o laşă, dar fără Jan şi forţa ei, poate că n-ar fi reuşit. Ea o scoase din casă şi o ajută să urce în taxi. Se lăsă condusă de Jan ca un copil, nefiind capabilă să aprecieze ce era bine de făcut. Voinţa îi era anihilată, nu-i păsa unde mergea, sau ce se întâmpla cu ea. Nu se gândea decât la Guy şi la dragostea lui. N-o interesa unde o ducea Jan, se lăsă în voia ei.

Jan, obişnuită să gândească asupra detaliilor, discutase cu amicele ei toată dimineaţa şi descoperise o altă pensiune de cealaltă parte a parcului, în districtul Bayswater. Cunoştea o fată care locuia acolo şi spunea că locul este destul de curat.

La ora ceaiului, Jan şi Celia erau deja instalate în două camere mici, sărăcăcioase, într-o pensiune murdară, deţinută de o oarecare doamnă Miller, o femeie grasă, murdară, neglijentă, cu un biet bărbat căruia îi spunea Bert. După cum constatară, el făcea totul: „Bert, închide uşa. Bert, adu pâinea. Bert, adu tava de acolo... Bert fugi la Crown, adu puţin bitter pentru doamna Jones...“

Bietul Bert alerga de colo colo, în timp ce soţia sa, căruia el îi spunea Maudie, pufnea şi lansa comenzi, mereu nemulţumită.

Era cea mai zgomotoasă casă; toţi chiriaşii vorbeau în gura mare, la fel şi familia Miller. Unul cânta la vioară, altul la pian, într-o încăpere se afla un copil care ţipa mereu, indiferent dacă de bucurie sau de furie.

Cele două se mulţumiră cu ceea ce aveau, puseră câte o monedă în soba cu gaz apoi aprinseră ţigările.

Jan era îngrijorată din cauza Celiei, care nu arăta prea bine. Se vedea că era foarte încordată, iar Jan se temu că se va îmbolnăvi. Dar nu mai plângea, nu mai menţiona numele lui Guy. Jan înţelegea foarte bine ce se petrecea în sufletul ei. Ea nu iubise nici un bărbat cu asemenea intensitate, dar putea să vadă care sunt rezultatele unei astfel de iubiri.

Jan insistă s-o culce devreme pe Celia în seara aceea. După ce micuţa ei prietenă căzu într-un somn greu, coborî şi cumpără nişte flori, să-i înveselească încăperea.

Celia, care pretinsese c-a adormit, se gândea desigur la Guy. Se întreba unde este el, cum va reacţiona când va vedea că a plecat. Se întrebă apoi în acea tortură mentală, dacă făcuse bine fugind de el. Oare dacă avea nevoie de ea, nu trebuia să-i fie alături? Dacă soţia lui îl părăsise şi-l decepţionase, şi ea trebuia să facă la fel?

Nu-l putea da uitării pe Guy, orice ar fi făcut. îi simţea vie prezenţa, ştiind că oriunde s-ar fi aflat

gândurile i se îndreptau spre ea.

Auzi deodată muzica unui gramofon al cuiva de la etajul unu şi cuvintele melodiei o puseră pe gânduri:

„Mă gândesc doar la tine,

Zi şi noapte...“

Duse mâinile la urechi, să nu mai audă. Trupul ei fu scuturat de convulsii, dar mulţumi lui Dumnezeu că reuşise să plece de la doamna Fuller; altfel, dacă Guy ar fi căutat-o, ar fi fugit disperată în întâmpinarea lui şi nu l-ar mai fi lăsat să plece.

Dar Guy era în casa sa luxoasă, consumându-şi propria-i tragedie.

La ora şase fusese în strada Vincent, unde doamna Fuller îi dădu vestea că miss Hammond plecase cu prietena sa, fără a lăsa vreo adresă.

Şocat peste măsură, Guy o chestionase pe doamna Fuller, dar biata femeie, oricât de mult ar fi vrut să-i fie pe plac, nu-i dădu amănunte, pentru că nu le ştia nici ea. Cele două tinere păreau misterioase, nici nu-i spuseseră unde să le trimită corespondenţa.

Guy stătea la biroul său, cu un teanc de acte în faţă, pe care nu-l vedea, de fapt. Nu se gândea decât la Celia, care fugise din calea lui. Asta era clar. Ştia că ar fi căutat-o chiar a doua zi. Celia fugise de el nu pentru că nu l-ar fi iubit, ci pentru că-l iubea prea mult. Era o altă dovadă a curajului şi tăriei ei de caracter. Guy era copleşit şi o iubea şi mai mult după

ce făcuse acest gest.

Nu putea să accepte că dispăruse din viaţa lui şi că n-o s-o mai vadă vreodată. Nu voia să accepte că niciodată nu va mai prinde în braţe trupul ei zvelt şi că ochii ei frumoşi nu vor mai străluci de bucurie la vederea lui.

Găsise iubirea pentru scurt timp, iar acum o pierduse din nou. Celia îi lăsase cele mai frumoase amintiri, dar nu putea trăi doar cu ele. Nu se putea condamna la amărăciune şi solitudine.

Dacă Celia ar fi rămas, cu siguranţă ar fi sfârşit prin a fugi undeva cu ea, departe de lume. N-ar fi vrut decât să lase în urmă ruinele căsniciei lui nefericite, să-şi găsească pacea şi iubirea alături de această tânără care însemna atât de mult pentru el.

Era gata să renunţe la totul, la carieră, la casă, la bani, la succes, să se ducă undeva cu ea într-o căscioară cum fusese cea în care se adăpostiseră la inundaţii, în care să fie doar ei doi, unde să râdă împreună, să fie fericiţi.

îşi prinse capul în mâini, gândindu-se la ea. Unde era oare Celia? Ştia că nu are bani, că o cunoaşte doar pe acea fată din Lancashire, care nu poate face mare lucru pentru ea. Unde se duseseră? Unde va dormi la noapte acea copilă? Care va fi viaţa ei în viitor? Fugise de el şi nu mai avea cum s-o ajute de acum.

Toate aceste gânduri îl învrăjbiră şi mai mult împotriva lui Frances, din cauza căreia rămăsese Celia fără slujbă.

Frances îl necăjise în timpul cinei, pentru că refuzase să-i dea bani să se ducă la Monte Carlo cu Rina Millgard şi altele de teapa ei. Refuzase cu obstinaţie.

- Locul tău este aici în casă, Frances, alături de mine. Eşti soţia mea şi mi-ai cerut să rămâi aici aşa că trebuie să te ocupi de casă.

Ea ridicase din umeri indiferentă. Apoi voise să-l ducă la o partidă de pocher şi el iarăşi o refuzase, motivând că avusese patru operaţii în ziua aceea.

Nu voia decât să fie singur şi liniştit, să se poată gândi la Celia, care-l părăsise doar pentru ca el să-şi poată continua munca. De dragul ei o va face. Dar nu putu să nu se întrebe de ce uneori dragostea cere sacrificii atât de mari.

***

în săptămânile care urmară, Celia nu-şi mai luă nici o slujbă. Nu voia, după cum îi spusese lui Jan, să mai aibă grijă de copiii altora, pentru un salariu de mizerie. Voia mai mult pentru viitor. Şi începu un curs de secretariat, dactilografie şi stenografie.

Dar în inima ei nu era nimic altceva decât nelinişte. Trebuia să plătească aceste cursuri şi să se şi întreţină, după care nu putea fi sigură că va găsi o slujbă. Ştia că erau sute de tinere care voiau acelaşi

lucru.

Cel mai greu îi era să nu-şi piardă cumpătul pentru că nu-l putea vedea pe bărbatul iubit. De multe ori, simţise dorinţa nebună să fugă la primul telefon, să-l sune. Ştia că el va dori s-o vadă numaidecât, dar de dragul lui trebuia să evite asta.

Erau momente în care o părăsea curajul şi se simţea mizerabil. în clipele acelea, îşi găsea refugiu la Jan, care nu suporta gândul că amica ei slăbea tot mai mult, pe fiecare zi care trecea. Imediat ce observa că aceasta se abandona depresiei, o lua la film, la teatru sau la vreo expoziţie. La orice ar fi putut s-o facă să uite dragostea pentru Guy, care-i provoca atâta durere.

Odată, Jan îi spuse:

- Mi-aş dori să fim asaltate de o ceată de tineri drăguţi, poate ţi-ai găsi un partener, să nu te mai văd aşa.

Dar Celia încerca doar să-i zâmbească, adăugând că nu exista nici un alt bărbat care s-o amuze.

- Şi nici măcar un prieten nu-mi doresc, Jan. Dacă nu-l pot avea pe Guy, singurul bărbat din lume care contează pentru mine, altul nu mă interesez'.

Jan ar fi protestat, ar fi argumentat că o dată cu trecerea timpului toate se rezolvă, că era prea tânără şi frumoasă. Dar Celiei nu-i putea aduce astfel de argumente. Celia era diferită... îşi dăruia cu greu iubirea, dar o făcea pentru totdeauna. Iar Jan

considera că prietena ei era făcută pentru dragoste şi bucurie.

La începutul lui martie, Celia avu noroc. Dădu din întâmplare, ieşind dintr-o staţie de metrou unde făcuse cumpărături pentru Jan, peste fiul unui avocat, prieten al tatălui său.

Cunoştea familia Madden din copilărie. Timothy Madden îi acordase multă atenţie întotdeauna. De fapt, unii spuneau chiar că o va cere de nevastă. Dar nici nu se sărutaseră măcar.

Iar când îl văzu pe Timothy, Celia fu de-a dreptul fericită. Era cineva care-i amintea de casă.

- Dumnezeule! exclamase el, tu eşti Celia?

- Imaginează-ţi că da! răspunsese ea.

Timothy era fericit s-o revadă. Auzise că bătrânul Hammond murise, iar ea plecase cine ştie unde.

Timothy îi făcuse mereu curte, fără prea mari speranţe la Lincoln, iar acum, văzând-o, fu chiar şocat. Celia era la fel de frumoasă, cu acei ochi minunaţi care-l tulburaseră mereu. Dar se schimbase cumva. Era foarte slabă, de parcă ar fi suferit, şi părea tristă. Altădată, era mereu cu zâmbetul pe buze, fiind cea mai amuzantă fată din cercul lor de la Lincoln.

- Sunt atât de fericit să te văd, Celia! zise el. Dar ce se întâmplă cu tine? Cred că nu te-am mai văzut de un an. Locuieşti aici, la Londra? Cu ce te ocupi? Nu vrei să bem o cafea, să discutăm?

Celia acceptă cu bucurie. Cu toate că nu simţise niciodată ceva pentru acest Tim Madden, îl plăcuse. Era un tânăr isteţ, un bun prieten, un om pe care te puteai baza.

Studiindu-l, realiză că Tim făcuse carieră, aşa cum era aşteptat de la el, era foarte elegant, un adevărat om de afaceri;
nu era un bărbat frumos, dar arăta bine. Avea ochii albaştri, care ştiau cum să se uite la o femeie, în rest trăsăturile îi erau obişnuite.

Celia se felicită că îmbrăcase cel mai bun taior şi o pălărie adecvată, sperând că nu arăta prea sărăcăcios îmbrăcată. N-ar fi vrut ca Tim să scrie acasă, să le povestească tuturor cum ajunsese iubita lui, Celia.

Curând, Tim şi povestirile lui o făcură să uite de necazuri, să se simtă bine. O duse la hotelul Piccadilly la o cafenea, unde mâncară nişte prăjituri delicioase şi băură o cafea adevărată şi o făcu să râdă cu el.

Era plin de sine. Lucrurile îi mergeau foarte bine. Când părăsise Lincolnul, Celia îşi aminti că era student la arhitectură. Avea acum o firmă mare în West End. La douăzeci şi şapte de ani, avea deja reputaţia unui bun profesonist. Avea bani şi visuri de viitor. Locuia într-un apartament elegant la Marble Arch, avea o maşină elegantă şi-şi petrecea weekendul de fiecare dată în altă parte. Era mulţumit de viaţa sa.

- Şi desigur, mai este problema prietenelor. N-am găsit nici una atât de frumoasă ca tine, Celia.

Ea îl privea cu invidie. Ce grozav era să fii prosper, să ai tot ce vrei, să te bucuri de ce-ţi oferă viaţa. Tim Madden era de invidiat.

Apoi Tim încetă să se mai laude şi o făcu pe ea să vorbească. Acum se depăna o altă poveste. Celia nu avea nici o bucurie, şi-i povesti ce se întâmplase de la moartea tatălui său, întristându-l.

- N-am crezut că-ţi merge aşa de rău, Celia.

Ea îşi muşcă buzele.

- Şi ar putea fi şi mai rău.

- Mă surprinde ce aud, Celia, am crezut că tatăl tău ţi-a lăsat bani.

- Nu mi-a lăsat nimic, Tim, avea multe datorii.

- Cred că-ţi este foarte greu. Mai ales ca femeie. Prin ce-ai trecut închisă în casa aia cu doctorul în timpul inundaţiilor!

Inima ei începu să bată tare auzind pronunţat numele lui Guy. Roşi.

- Doctorul a fost foarte bun cu mine, Tim.

- Cine n-ar fi, Celia? Tim nu mai pomeni despre Guy, nu era interesat de asta. Voia teribil de mult s-o ajute pe Celia, căci nu suporta ca fata asta să sufere atât. Mai ales că avusese de gând să se însoare cu ea.

- O să-ţi fac rost de o slujbă, Celia, şi tu ştii că-mi place să mă ţin de cuvânt.

- Ar fi grozav, Tim. Nu am experienţă, dar am învăţat dactilografia şi stenografia.

- Prostii! N-o să ajungi nicăieri cu ....

Tim se gândi imediat că o fată ca ea ar fi putut câştiga destul de bine, fiind frumoasă şi inteligentă, la firma la care lucra şi el, a cărui preşedinte era unchiul său.

- Avem nevoie de o dactilografă, zise Tim grav. Dar una inteligentă, care să se achite perfect de munca de secretariat, cred că eşti omul potrivit.

Celia îl privea uluită.

- Nu pot să cred că există un astfel de post şi mai ales că este vacant! Nu cred că-ţi poţi dori o persoană total ineficientă în birou!

- Dar tu nu poţi face parte din această categorie, Celia! Din cât îmi amintesc, ai fost mereu o minte vie, ca să nu mai vorbesc de felul în care arăţi. Nu-mi plac femeile şterse.

Celia începu să râdă.

- întotdeauna ai reuşit să mă faci să zâmbesc, Tim.

- Asta pentru că mi-ai plăcut întotdeauna.

- Dar asta a fost demult!

- Oricum, nu are legătură cu munca ta! Ascultă, Celia, vino mâine dimineaţă la Rotherford şi Fiii. Adresa este Cockspur 18. întreabă de mine, şi te voi primi imediat pentru interviu, miss Hammond.

- Vorbeşti serios, Tim? Celia se simţea un pic ameţită. Nu-i venea să creadă că i se oferea o slujbă

adevărată pentru care se pregătea şi mai ales sub patronajul unui vechi prieten. Cât despre salariu...va începe cu douăzeci de lire pe săptămână, iar dacă se va dovedi eficientă va primi şi mai mult.

Era copleşită. Ochii i se umplură de lacrimi când îi mulţumi lui Tim. Asta îl făcu să se simtă stânjenit pentru că n-o ştia pe Celia o plângăcioasă. îşi amintea de ea ca de o tânără cam autoritară, stăpână pe sine, care-l necăjea pentru că nu suporta avansurile lui. Iar acum fu de-a dreptul impresionat şi mişcat de lacrimile ei.

- Nu-mi place să te văd nefericită, Celia, ai trecut prin clipe grele. La birou promit să te înveselesc cât pot de mult...

- Totul este prea frumos pentru a fi adevărat, murmură ea.

- A fost un mare noroc că ne-am întâlnit. Ştii ce? Cinezi cu mine diseară? Apoi te voi duce la un spectacol undeva...

Dar Celia refuză. Dacă Tim va fi de acum şeful ei, nu se cuvenea să iasă cu el.

- Tim, să nu amestecăm lucrurile. Eu voi fi miss Hammond, secretara, iar tu şeful meu; nu putem ieşi împreună!

- Nu te prosti, Celia! Tot n-ai renunţat la ideile învechite?

Ea nu-i răspunse imediat, dar chipul drag al lui Guy îi
apăru în faţa ochilor, aducându-i iar tristeţea în

suflet. Idei învechite? Numai dacă ar şti Tim cum îl iubea pe Guy!

- Eşti o fată foarte frumoasă, Celia! N-ai de gând să te mai „dezgheţi“ vreodată? Sau o să rămâi un aisberg?

- Tim, nu sunt un aisberg cum îţi imaginezi tu, dar sunt teribil de îndrăgostită de un bărbat. Numai că... aici ea izbucni în plâns... numai că este căsătorit...

Tim Madden îşi drese glasul.

- îmi pare rău, dar văd că nenorocul te-a urmărit pe toate planurile. Totuşi, nu te simţi deprimată. Nu ştiu nimic despre acel bărbat, dar sunt gelos pe el. Aş fi vrut să am norocul lui. Dar de dragul tău, mă voi ruga ca soţia lui să alunece pe o coajă de banană şi să-şi rupă gâtul!

Celia începu să râdă printre lacrimi.

- Acum trebuie să plec, draga mea. Mi-a făcut multă plăcere să vorbesc cu tine, dar mă aşteaptă o blondă la Oddy. Sunt credincios tuturor blondelor, în amintirea ta.

Celia ieşi din hotel cu el, simţindu-se cu inima mult mai uşoară. Era atât de fericită că va avea o astfel de slujbă! Ce bine c-o avea pe Jan, cu care să împărtăşească bucuria! Desigur, ea îi va spune că este o prostie să nu cineze cu Tim, să dea cu piciorul la o astfel de şansă. Dar ea nu de astfel de şanse avea nevoie. Avea nevoie de o slujbă, nu de un bărbat cu care să se amuze. Nu era loc în inima ei

pentru alt bărbat, în afara lui Guy.

Tim îi aminti de întâlnirea de dimineaţă, apoi îşi luă rămas-bun şi se grăbi la blonda sa, iar Celia luă un autobuz spre casă. Am o slujbă şi un salariu destul de bun! îşi repeta mereu.

începu să se gândească la tot ce va face pentru Jan, din primul ei salariu. O să-i cumpere acea pălăie de la Swan & Edgar, pe care Jan o admira. Prin minte îi treceau tot felul de planuri, dar pe când se îndrepta spre casă, auzi motorul unei maşini chiar în spatele ei. Se întoarse să se uite şi deşi era o zi rece şi ceţoasă văzu o maşină de lux. Inima începu să-i bată tot mai tare, aproape că scăpă sacoşa cu cumpărături. Nu putu să nu exclame uluită:

- Guy!

Guy Denver coborî din maşină. Veni spre ea şi o privi cu ochi melancolici:

- Celia! în sfârşit!

Ea roşi violent.

- Guy... cum ai aflat?

El îi prinse ambele mâini:

- O, draga mea! Urcă! Spune-mi, unde putem sta de vorbă?

Ea ezită o fracţiune de secundă. După atâtea săptămâni de
separare, i se părea că a ajuns direct în rai văzându-l. Nu avu puterea să i se împotrivească; simţea doar că vrea să fie cu el, indiferent unde.

Se îndreptă cu el spre maşină, unde simţi mirosul binecunoscut de tutun şi after shave, fericită că era din nou cu el.

- Dumnezeule, zise ea, nu mă aşteptam la asta!

- Trebuia să te găsesc, Celia!

Ea închise ochii.

- Şi cum ai reuşit?

- Prin doamna Fuller.

- Iar ea de unde a aflat?

Guy făcu o pauză.

- O vreme, n-am vrut să aflu, dar apoi am verificat toate pensiunile din Londra, la ideea doamnei Fuller. După cinci săptămâni de iad, în care am suferit teribil, n-am mai putut.

- N-am ştiut că vei fi atât de afectat, Guy...

- Iubita mea, cum ţi-ai închipuit că nu te voi găsi, oriunde te-ai fi aflat?

Tonul pe care el îi spuse aceste vorbe, fu devastator pentru Celia. Sufocată de emoţie, îşi lăsă capul pe umărul lui. Dintr-o dată, deveni conştientă că era epuizată, dar nu fizic; luptase atât de mult împotriva sentimentelor pe care le avea faţă de acest bărbat! O, cât de bine se simţea acum, când putea să-şi rezeme capul pe umărul lui! Era ca şi cum s-ar fi întors acasă, după o absenţă îndelungată.

- Draga mea, am suportat foarte greu săptămânile de despărţire pentru că n-am ştiut ce s-a întâmplat cu tine. Dacă aş fi fost sigur că ai o slujbă,

că poţi trăi onorabil, mi-ar fi fost mai uşor, dar ştiam că eşti singură, fără bani, fără ajutor, şi nu puteam suporta acest lucru. A trebuit să te aflu, să mă asigur că este totul bine.

Celia nu-i putu răspunde pe moment. Era prea mişcată la gândul că lui Guy îi păsa de ea.

- Unde mergem? murmură ea.

- Oriunde, în afara Londrei. Trebuie să fim împreună măcar o oră, două. Trebuie să fiu cu tine Celia, pentru că te iubesc. Ştiu că şi tu simţi la fel pentru mine, iar fuga de la pensiunea doamnei Fuller a fost o dovadă. Trebuie să stăm de vorbă, chiar dacă va fi pentru ultima oară.

- Jan se va întreba unde sunt, zise Celia. Trebuie să-i comunic cumva.

- îi poţi telefona.

- Şi soţia ta?

- Pe Frances am lăsat-o la clubul de pocher. Şi oricum, nu-i pasă unde mă duc. Câteodată nu ştiu de ce continuu să trăiesc această viaţă... Pentru reputaţie, onoare, la naiba cu ele! Căsătoria mea este o mare farsă, Celia, iar Frances mă urăşte din tot sufletul! Nu mai sunt acel prost cu care se obişnuise ea. Iar eu nu simt altceva decât dispreţ pentru ea. Câteodată, mă întreb ce caut cu această femeie, în aceeaşi casă.

Celia lupta să-şi găsească vorbele potrivite. Iar când el vorbea astfel despre căsătoria cu Frances,

înţelegea că lucrurile nu mergeau bine, dar căsătoria lui era o realitate. El şi Frances erau legaţi printr-un act. N-o putea părăsi fără a-şi ştirbi reputaţia, lucrul cel mai important.

Guy reuşise adevărate performanţe medicale de când se despărţiseră; era poate cel mai bun chirurg... avea, aşadar, tot ce-şi dorea în profesie. Cu toate acestea, simţea că este neîmplinit fără ea. Era un bărbat singur, trist şi descurajat.

Văzând-o, şi observând că slăbise foarte mult, că avea cearcăne şi era palidă, Guy avu o strângere de inimă.

- Te mai doare capul, Celia?

- Nu, sunt complet vindecată. Uneori privesc acea mică cicatrice şi chiar îmi place, pentru că rana a fost cusută de tine... este un semn pe care nu mi-l poate lua nimeni... Celia începu să râdă nervos. Lacrimile îi izvorâră fără a le putea stăvili.

- Celia, a trebuit să te văd, să mă asigur că eşti bine, deşi ştiu că ţi-am promis că n-o voi face. Spune-mi, iubita mea, vorbeşte-mi despre tine, povesteşte-mi tot ce ai făcut...

Celia ridică încet capul.

- Nu sunt prea multe de spus. Ea începu să-i povestească despre viaţa ei de când plecase de la pensiunea doamnei Fuller. Iar acum l-am întâlnit pe acest prieten, Tim Madden, şi de mâine voi avea o slujbă, încheie ea.

- Sunt gelos pe acest Tim Madden, izbucni Guy. La naiba, de ce a putut să te ajute el şi nu eu?

- Dragul meu, nu gândi aşa! Ştiu că şi tu mi-ai fi găsit o slujbă, dacă te-aş fi lăsat!

- Spune-mi, Celia... Acest Tim este îndrăgostit de tine?

- Nu la modul serios. Lui îi plac toate femeile.

- Dar tu eşti diferită de celelalte, ar putea face o pasiune pentru tine.

- Dragul meu, nu fi gelos, nu mă interesează Tim. în sufletul meu nu mai este loc pentru alt bărbat.

- Mă bucur să aud asta!

- Aşa este, dragul meu, sunt a ta pentru totdeauna.

Guy nu-i punea la îndoială sinceritatea. Se simţi cuprins de o fericire nebună. Era atât de bine să fie din nou cu ea, să-i audă vocea, să se simtă iubit... el care era însetat de dragoste...

Se aflau la marginea Londrei.

- Se pare că-ţi place să conduci pe ceaţă, remarcă Celia. Nu-mi pasă.

- Nici mie, iubito. Celia, trebuia să te prind în braţe pentru ca să nu-mi pierd minţile!

- Şi eu simt la fel. Guy, iubitule, ia-mă în braţe!

El opri motorul şi o prinse în braţe, apoi o sărută. Rămaseră aşa o vreme, apoi Guy ridică încet capul, iar ceea ce văzu Celia avu darul s-o uimească; nu mai era bărbatul dur, trist, mânios ci chipul lui era

destins, era un om care cunoscuse, în sfârşit, fericirea.

- Celia, te iubesc, Doamne cât de mult te iubesc!

- Iar eu te ador, îi spuse ea cu simplitate.

- Dumnezeu ştie pentru ce o faci, căci sunt o persoană imposibilă, greu de suportat. Mai sunt şi însurat... legat de altă femeie.... incapabil de a face ceva pentru tine... ce rost are să mă iubeşti, Celia?

- Ti-aş putea da o mie de motive. Numai dacă dragostea noastră n-ar fi fără speranţă! Este atâta cruzime că doi oameni ca noi nu se pot bucura de dragostea lor!

- într-o zi, voi da uitării totul, te voi prinde în braţe şi voi fugi cu tine undeva, departe...

- Nu te-aş lăsa s-o faci, iubitule.

El oftă.

- Acum ştiu sigur că n-ai accepta. Dar dacă te las acum, mi se pare mai condamnabil decât dacă aş părăsi-o pe Frances.

- Nu vreau să mă părăseşti, Guy. Dar nici pe Frances cu drepturile ei n-o putem ignora.

- Şi încă ce drepturi! Lucrurile sunt cam rele din punctul meu de vedere; cu toate astea, când muncesc, parcă mi se pare mai uşor. Imediat ce gândurile îmi zboară spre tine, încep să mă chinuiesc.

Guy o prinse din nou în braţe.

- N-aş mai putea iubi pe altcineva aşa cum te iubesc pe tine. Te iubesc atât de mult, încât te-aş vrea toată... fiecare părticică din trupul tău, sufletul tău, toată fiinţa ta, Celia.

Guy o sărută încă o dată. Dar de data asta se simţea disperat, pentru că urma să se despartă din nou. Cu toate acestea, erau amândoi de acord că ar fi fost o nebunie să continue să se vadă. Se iubeau prea mult şi totul s-ar fi terminat dezastruos pentru ei. De aceea, Guy trebuia să facă ce era mai bine: s-o evite.

- Va fi cumplit pentru mine, dar oricum, voi fi mai liniştit pentru că ştiu că eşti bine. în ziua în care ai fugit de la doamna Fuller, am crezut că-mi pierd minţile, ţi se putea întâmpla orice.

- Iar eu am considerat că este cea mai bună soluţie...

- Da, ai fost curajoasă, ca de obicei. Dar acum voi fi mai liniştit ştiind că începi să lucrezi cu un vechi prieten al tău. Voi încerca să nu-mi mai fac atâtea probleme. Mai greu îmi va fi să nu mă mai gândesc la tine.

- Voi fi întotdeauna alături de tine cu gândul, iubitul meu!

- Aşa te-am simţit şi în aceste săptămâni, care au trecut. Nici eu nu te-am uitat nici o clipă. Dar nu ştiu cum voi putea trăi fără speranţa de a te revedea.

Celia începu să tremure. Guy o prinse în braţe.

- Iubita, draga mea, Celia!

- Să plecăm de aici, te rog!

- Să mergem să cinăm undeva, propuse el, apoi te duc acasă.

- Da, trebuie să mă duci acasă, murmură ea. Şi tu trebuie să ajungi devreme...

Guy dădu drumul la motor. Porniră prin ceaţă şi întuneric şi o vreme nici unul nu mai zise nimic.

Celia se gândea: vor trece luni, apoi ani fără el... cum voi suporta durerea? Oare mă va ucide? De ce oare nu-l iubesc mai puţin, pentru a-l face să fugă cu mine?

Celia ştia că nu l-ar putea determina să plece cu ea, pentru nimic în lume.

în cele din urmă, găsiră un restaurant mic, unde se aşezară la o masă mai retrasă, iar Celia încercă să pară veselă, pentru ca Guy să-şi amintească de ea aşa, veselă şi fericită. Râseră de aventurile lor din timpul inundaţiilor.

Guy o găsi mult mai fascinantă şi mai atrăgătoare ca înainte, îmbujorată, cu ochii strălucind... Era o femeie care trebuia adorată, iubită...

Când plecară spre pensiunea la care locuia, ei îi pieri zâmbetul; îi era teamă să se despartă de el. îi era teamă să continue să trăiască fără el, iar el o simţea.

- Nu te pot lăsa să pleci, iubito, îi spuse el.

- Dar trebuie, Guy... De dragul meu şi al tău. Guy, te voi iubi toată viaţa, îmi voi aminti fiecare clipă

petrecută alături de tine. Iar acum, rămas-bun, iubitul meu.

Celia se smulse din braţele lui şi fugi spre casă.

Capitolul 1

Celia începu munca de secretară la firma Rotherford & Sons. O dimineaţă frumoasă de aprilie o găsi dactilografiind o scrisoare pentru Tim, făcând însă prea multe greşeli. După ce încercă să le corecteze, iar albul corector mâzgâli hrtia, o scoase din maşină şi o aruncă, dezgustată. Trecuse aproape o lună de când muncea aici, iar Tim se declarase mulţumit de munca ei. Era metodică şi eficientă, avea o memorie foarte bună. Ea ţinea evidenţa tuturor întâlnirilor lui, îi reamintea ce mesaje trebuia să transmită, ce trebuia să facă, la ce oră... îi devenise indispensabilă.

De luna următoare îi va creşte salariul şi nu-şi va mai face probleme în privinţa asigurării existenţei.

îi datora mult lui Tim. N-ar fi putut avea un şef mai amabil ca el şi nici o atmosferă mai plăcută la slujbă. Viaţa ei nu era ca a bietei Jan, care trudea în acel atelier de blănuri. Această prosperă firmă de arhitectură avea birouri moderne, în centrul Londrei, cu decoraţii şi mobilier modern, pentru a sublinia bunul renume al firmei.

Celia lucra într-un birou mai mic, în anticamera biroului lui Tim. Niciodată nu-i lipseau florile de pe birou, pe care Tim i le aducea,“ spre a-i aminti că a venit primăvara şi toţi ar trebui să alerge pe câmpii ca nişte mieluşei“.

Tim era încă interesat de ea; Celia înţelesese asta şi regreta, mai mult pentru el. Nu putea răspunde avansurilor lui şi nu va putea niciodată. Aparţinea lui Guy Denver şi asta era pentru totdeauna.

Desigur, în dimineaţa asta se gândea la el, şi nu se putea concentra la scrisoarea pe care trebuia s-o dactilografieze. Nu-l mai văzuse de cinci săptămâni. Şi nici nu mai auzise nimic despre el. Amândoi respectau promisiunea de a nu se mai vedea. Dar asta nu însemna că se dăduseră uitării. Iar în dimineaţa asta îşi aminti în mod special de el, citind un paragraf din ziar despre cel mai mare spital St. Gabriel, aflat destul de aproape de locul în care lucra ea. Citi că se inaugurase acolo o nouă aripă de către ducesa de Kent, că la inaugurare participase, printre alte notabilităţi, şi renumitul chirurg Guy Denver. Celia simţi că începe să tremure. Tăie articolul şi-l puse în poşetă. Dumnezeule, cum îl mai iubea!

Nu putea să nu-şi amintească de soţia lui.

Frances Denver, aşa cum era, frumoasă, arogantă, elegantă, dispreţuitoare; asta era femeia cu care trăia Guy, se gândi ea cu gelozie.

Se strădui să se gândească la apartamentul în care va locui de acum înainte, pentru că Tim nu suporta acea pensiune şi o pistona mereu să se mute. Voia s-o vadă trăind mai bine. Un prieten al lui avea o casă în Chelsea, al cărei proprietar plecase ca ofiţer în Palestina şi soţia lui era dispusă s-o accepte

pe Celia.

- N-o pot părăsi pe Jan, obiectase ea. A avut grijă de mine ca o soră, când mi-a fost mai greu.

De fapt, Tim se cam amesteca în treburile ei şi asta îi displăcea. Cu toate astea, nu putea să nu-l simpatizeze şi să-i fie recunoscătoare pentru imensul lui ajutor. Iar Tim era cel care o făcea mereu să râdă.

Şi se simţea bine râzând, chiar când îi plângea inima.

Cu toate că încercase să refuze, ieşise la câteva spectacole cu Tim. Chiar şi Jan o încurajse să accepte.

- Nu fi proastă să stai să jeleşti după un bărbat însurat, zisese Jan cu francheţea care o caracteriza. Ai lângă tine un bărbat necăsătorit, cu bani, frumos, cu perspectivă, nu pierde ocazia.

Era inutil, îşi spuse Celia, s-o facă pe Jan să înţeleagă că deşi nu-l va mai vedea niciodată pe Guy inima ei îi va aparţine pentru totdeauna.

Celia intră în biroul lui Tim, chemată de acesta. Dar Tim nu avea chef de lucru. Era răsturnat în scaun, cu ferestrele deschise şi un zâmbet larg, ca de obicei. Soarele de aprilie o lumina pe Celia alcătuindu-i un nimb în jurul capului. Tim nu se mai ridică în scaun, ci rămase uluit de imaginea Celiei. Era mai mult decât frumoasă. Era foarte discret machiată, doar cu puţin ruj şi pudră. Iar chipul ei putea pune pe jar orice bărbat. Avea o piele

luminoasă, curată, şi cele mai lungi gene. Nu mai era aşa de slabă ca la început; arăta foarte bine şi era îmbrăcată cu mult bun-gust. Purta o rochie nouă gri cu un guler alb care-i dădea un aer puritan, arăta ca o fetiţă. Ochii ei mari mai erau încă trişti şi pe Tim îl durea s-o vadă aşa. El nu lua femeile în serios de obicei, dar cu Celia lucrurile stăteau altfel. Pe ea o plăcea prea mult, şi o trata cu seriozitate.

- Aveţi nevoie de mine, domnule Madden? îl întrebă ea.

- Da, am, răspunse el, nici nu ştii câtă nevoie am.

Celia roşi.

- Nu te comporta astfel, Tim.

El se ridică, îşi îmbrăcă haina, apoi îşi aranjă părul.

- Se simte mirosul de primăvară, Celia, dar tu eşti la fel de rece ca iarna.

- Ce vrei de fapt, Tim?

- Să fiu puţin încurajat, draga mea.

- Tim, ştii doar că ne aflăm la birou...

- Şi că sunt şeful tău, iar tu trebuie să te comporţi precum Scufiţa Roşie... da, te cred, dar nu sunt de acord cu tine. Numai muncă şi muncă, asta mă scoate din sărite... Eu îţi spun că afară străluceşte soarele primăverii...

- Aşa este, dar nu văd ce legătură are asta cu noi doi...

Tim se apropie de ea.

- Chiar nu mă placi deloc?

Celia începu să-şi muşte nervoasă buzele.

- Ştii că te plac şi că-ţi voi fi mereu recunoscătoare pentru această slujbă, dar...

- Dar pentru tine sunt cel mai neatrăgător bărbat din lume, aşa-i?

- Nu aşa se pune problema, Tim, eşti un bărbat atrăgător, dar...

- La naiba cu aceste „dar-uri“!

Celia se aşeză pe marginea biroului. Tim devenise foarte insistent. Ce putea face ea ? Cum putea să-l facă să înţeleagă că pentru ea nu exista alt bărbat în afara lui Guy Denver? Cum să-i explice că uitându-se la el nu-l vedea decât pe Guy? Că nu visa decât la sărutul lui?

Tim îi luă mâna în palmele sale.

- Celia, sunt sincer îndrăgostit de tine. îmi dai vreo speranţă?

- Oh, Tim! exclamă ea.

- Nu mă refuza, Celia. Dacă nu te măriţi cu mine, nu mă voi însura cu altă femeie. Dacă mi-ai da ocazia, te-aş putea face fericită. Am bani, ne-am putea cumpăra un apartament pe gustul nostru şi am avea o viaţă foarte bună.

- Ştiu asta, îl întrerupse ea, şi sunt onorată de propunerea ta, dar nu mă pot căsători cu tine, dragul meu. Nu te iubesc, acesta este adevărul.

- Lasă-mă să te învăţ cum s-o faci, Celia, îi

propuse el.

Ea îşi trase mâna.

- Tim, ştii că este vorba de alt bărbat...

- îmi aminteşti destul de des, ca să nu pot uita... dar sper că n-o să alergi toată viaţa după o himeră. Este însurat. Cum poţi rezolva problema asta?

Ea închise ochii.

- Este de nerezolvat.

- Cine este acest bărbat? Dacă te iubeşte cu adevărat, trebuie să divorţeze de dragul tău. Dacă aş iubi o femeie, nu contează cu cine aş fi însurat, i-aş spune soţiei că nu vreau să mai trăiesc cu ea şi gata.

Celia flutură genele ei lungi. Ii privi cu durere şi regret.

- Tim, eşti un prieten foarte drag şi un om sincer. Dar acest bărbat nu poate divorţa. Este medic şi nu trebuie să-şi pericliteze reputaţia.

Tim îi eliberă mâna. îşi aprinse o ţigară.

- Cum naiba de ţi se întâmplă tocmai ţie astfel de lucruri? Iubire, renunţare, sacrificiu şi restul... îmi pare rău pentru voi amândoi, dar dacă tot nu aveţi nici o speranţă să fiţi împreună, de ce nu dai o şansă altui bărbat?

- Dragul meu, zise Celia, îl iubesc atât de mult pe Guy, că nu mai este loc în inima mea pentru alt bărbat.

- Guy îl cheamă, cât îl invidiez!

- N-o face. Nu este fericit.

- Nici eu nu sunt, dar sunt teribil de îndrăgostit de

tine, Celia. Nu mă respinge. Lasă-mă să te scot măcar la plimbare, n-o să-ţi cer să te logodeşti cu mine încă, dacă nu vrei asta, dar lasă-mă să sper că vei ajunge să ţii la mine.

Celia era flatată. Iar Tim avea ochi foarte frumoşi. Se trezi dorindu-şi să se poată îndrăgosti de el. Ce uşoară ar deveni viaţa ei dintr-o dată! Ce frumos să fii logodită cu un bărbat atrăgător, cu bani, care să te poată cere de soţie. Mult mai bine decât să-ţi plângi soarta nemiloasă în fiecare clipă.

Cu toate acestea, amintirea dragostei lui Guy era atât de puternică....

Tim aruncase ţigara şi era foarte aproape de ea. O prinse în braţe. îi puse mâinile pe umeri pentru a-l respinge. Dar el insistă s-o sărute, iar ea întoarse capul.

- Celia, nu-mi spune că eşti vreo frigidă! exclamă el. Cred că trebuie să uit c-a venit primăvara şi pentru mine!

Acesta era vechiul Tim, prietenul ei, care ştia să facă haz de orice.

- O, Tim, exclamă ea, nu lăsa nimic să ne afecteze prietenia.

- Dacă vrei să ştii, Celia, eu sunt ca Wellington, nu admit înfrângerea. Voi reveni pentru răspuns când vor înflori trandafirii. Iar acum, ce zici, mergem la masă?

Dar Celia refuză şi această invitaţie. Se întâlnea cu Jan şi pe ea nu putea s-o dezamăgească.

Ieşi în soarele frumos de primăvară, puţin cam tristă, după discuţia cu Tim. Nu voia să-l rănească în vreun fel. Tim era îndrăgostit de ea şi va încerca din nou. Asta îi făcea lucrurile cam grele la birou.

Guy, Guy, se gândi ea, unde eşti tu dragul meu, acum?

Traversă strada cu ochii spre cerul fără nici un nor. Londra era minunată primăvara. Gândurile i se îndreptau bineînţeles spre Guy. Auzi o frână puternică, o luă la dreapta, dar fu prea târziu, se auziră multe voci stridente, se dezechilibră, apoi soarele acela superb de aprilie dispăru pentru ea.

Nu mai ştiu nimic după acel accident. Fu ridicată pe braţe, cineva îi puse o haină sub cap... se auzi sirena unei ambulanţe.

- Biata fată... a murit...
- Cred că este grav rănită....
- Atât de frumoasă...
- Unde o duceţi?
- La St. Gabriel.

Şi Celia Hammond fu dusă în aripa cea nouă a spitalului, inaugurată cu două zile în urmă de chirurgul Guy Denver.

***

Guy Denver intră în budoarul soţiei sale şi puse un teanc de facturi pe masa de toaletă. Frances era întinsă pe sofa, aşteptând să-i vină manichiurista, cu două tampoane reci aplicate pe ochi, îmbrăcată într-

un neglijeu negru cu garnitură de blană.

- Ce doreşti, Guy? întrebă ea.

- Să-ţi dau facturile de douăsute cincizeci de lire pentru hainele tale, zise el, fără chef, şi să insist să le plăteşti de urgenţă. Nu ştiu de ce îmi trimit mie facturile.

Frances ridică privirea spre el de sub tampoane. Şi ea îi răspunse la fel de indiferentă.

- Constat că de câte ori intri aici, nu ai nimic plăcut de spus.

- Nu mi se pare plăcut să fiu urmărit de creditorii tăi, Frances.

Ea ridică din umeri.

- Ştiu cu toţii că tot ce cumpăr este plătit de tine.

- Dar ai şi o sumă destul de generoasă ca venit, pe care te străduieşti s-o depăşeşti mereu, cu toate că a crescut mult în ultimul timp. Nu înţeleg de ce a mai trebuit să-ţi cumperi încă o capă de zibelină...

- Ce faci, Guy, îmi reproşezi toate fleacurile?

Guy o privi, incapabil pentru moment să dialogheze cu ea. Nu-şi mai expusese atât de deschis sentimentele faţă de soţia sa, mai ales faţă de caracterul ei mercantil...

De multe ori se întrebase cum este posibil ca un bărbat îndrăgostit să fie atât de orb... Cândva crezuse c-o iubea pe această femeie. Când Frances îl părăsise pentru acel Poiret, fusese distrus. Acum realiză că n-o iubise niciodată, că n-o cunoscuse,

fusese atras doar de farmecul ei. Iar afecţiunea ei fusese doar o urzeală de minciuni. Acum încercau să se tolereze. Pe cât de dezgustat era el de ea, pe atât îl detesta dacă nu chiar ura, ea. Frances simţea că pierduse totul, pentru că el nu mai era sclavul ei, ca altădată. Iar ea se străduia să afle ceva compromiţător despre el, să-i afle vreo infidelitate, pentru a putea intenta acţiune de divorţ.

Nu putea să n-o compare cu Celia. Curajoasa, loiala Celia, care punea fericirea lui mai presus de orice.

- Dragă Frances, nu văd ce acuzaţii mi-ai putea aduce. Nu sunt lipsit de generozitate, dar există limite chiar şi pentru bugetul meu. Nu cred că trebuie depăşit. Ăsta este unul din principiile mele.

- La naiba cu principiile tale! M-am săturat de ele! izbucni Frances, iar furia îi urâţi teribil chipul.

Guy ieşi din încăpere. Nu mai suporta mirosul floral, greu, din camera ei. Frances primea buchete mari de flori de la diverşi admiratori şi folosea un parfum franţuzesc foarte greu. Nimic nu-l mai atrăgea la ea.

Frances îl strigă să se întoarcă.

- Unde pleci atât de grăbit?

- La spital, am întârziat deja.

- Te-ai însurat cu spitalul?

- Prefer să stau mai mult timp acolo, decât în atmosfera apăsătoare din această casă.

- Aprinde-mi ţigara, mai bine decât să vorbeşti

aiurea. Guy execută ce i se ceruse, pentru ca să poată pleca mai repede. Ştia că Frances făcea totul pentru a-l reţine şi a-l enerva. N-ai făcut eforturi să redevii soţul iubitor de altădată de când ai revenit după escapada din timpul inundaţiilor...

- Frances, nu are rost să mai discutăm...

- Cred că eşti încă îndrăgostit de individa aceea...

Guy fu pe punctul de a-i spune lui Frances ce gândea despre ea, dar asta ar fi însemnat iarăşi o scenă insuportabilă. De fapt, pe Frances o interesa dacă el se mai vedea cu Celia.

Se întoarse şi ieşi din casă. Şoferul îl duse la spitalul St. Gabriel. Se surprinse trăgând nervos din pipă, singura care-l calma în astfel de situaţii.

Ziua frumoasă de primăvară nu-l mai încântă ca altădată. încordarea din ultimele luni, munca asiduă, tristeţea că nu putea fi cu Celia şi mai ales că nu va putea fi niciodată cu ea, îl făcuseră să piardă în greutate, să se simtă slăbit. Nici la Celia nu mai avusese timp să se gândească prea mult. Dacă şi-ar lua concediu, unde s-ar putea duce? Cu Frances nu putea pleca, iar dacă s-ar duce singur n-ar face decât să se gândească la Celia.

Se gândise adesea să se ducă iar în districtul Fen, să închirieze casa în care stătuse cu Celia. Acea casă îl atrăgea ca un magnet. Era locul în care se simţise foarte bine, în care fusese el însuşi şi aflase ce bine era să ai alături o femeie ca Celia.

Da, să zicem că s-ar întoarce acolo; ar putea suporta să stea singur în casa aceea? Nu i-ar fi necesare eforturi supraomeneşti ca să nu trimită şoferul s-o aducă pe Celia? Iar dacă totuşi îl trimitea, ea l-ar fi refuzat, din prea multă dragoste pentru el.

Ajuns la spital, intră imediat în probleme. Asistenta şefă îi spuse că avea două operaţii urgente; o tânără accidentată şi o operaţie de apendicită.

Porni spre sala de operaţii, dar la un moment dat, trebui să se dea la o parte pentru a face loc căruciorului care transporta prima pacientă. Văzu cu coada ochiului capul unei tinere blonde şi nişte trăsături prea bine cunoscute. Inima începu să-i bată tare, să-i spargă pieptul. Cunoştea atât de bine acele trăsături, pe care le sărutase de atâtea ori, pe care nu şi le putea scoate din minte, la care visa mereu... Da, era Celia, albă ca o coală de hârtie, zăcând inconştientă, la fel cum era şi în acea noapte când o salvase din maşină la inundaţii.

Intră după brancardieri în sala de operaţii. Anestezistul îl salută, dar el nici nu-i răspunse, pentru că nu-şi putea lua ochii de la draga lui Celia.

Era un adevărat şoc pentru el să afle că prima operaţie de astăzi era chiar Celia, femeia pe care o iubea, care-i ocupase toate gândurile de atâtea luni. Ce se întâmplase cu ea? Ceru imediat detalii în privinţa accidentului. Sora şefă îi spuse că tânăra

fusese rănită la braţ, şi trebuia operată de urgenţă, altfel risca să-l piardă.

Pentru moment, Guy se întrebă dacă era bine s-o opereze el. Dacă nu cumva sentimentele personale vor împieta asupra activităţii profesionale. Dar imediat mintea i se limpezi. Sigur că el trebuia s-o opereze! Nu avea încredere în nimeni altcineva! Numai el putea să redea funcţionalitatea braţului Celiei!

Se îndreptă spre masa de operaţii, îşi puse mănuşile, bătăile inimii i se mai potoliră şi privi din nou acea figură frumoasă, aflată pe masa de operaţie, căreia anestezistul îi aplicase masca la gură şi nas. Simţi imediat miros de eter.

Asistenta expuse braţul Celiei. Operaţia fu un alt triumf, care se adăugă la lunga lui listă. Cei care asistaseră nu-l văzuseră niciodată atât de dăruit. Operaţia fusese delicată, de fapt însemna reconstituirea nervilor, îndepărtarea fragmentelor de os, grefă de piele. Poate dacă n-ar fi operat-o el, Celia n-ar mai fi putut să-şi mişte vreodată braţul.

Nu avea de suferit consecinţele acestei operaţii, în schimb el fu acela care le resimţi cel mai mult. Pentru prima oară în cariera sa de chirurg îşi pierdu cunoştinţa după ce termină operaţia. Cei prezenţi îl prinseră în braţe, apoi îl întinseră pe un pat din salonul asistentelor. îi dădură să bea o gură de brandy şi se trezi numaidecât, ruşinat de ce se

întâmplase.

O chestionă pe sora şefă în privinţa accidentului a cărui victimă fusese Celia. Aceasta ştia doar că numele pacientei este Hammond, că a fost accidentată în Bayswater şi că lucra undeva pe strada Cockspur, la un birou. Sunase imediat şeful ei, un domn Madden, care ceruse să fie transferată într-un salon privat, să aibă telefon. Mai spusese că el va plăti spitalizarea domnişoarei Hammond.

Probabil acesta era prietenul despre care-i vorbise Celia. Simţi, desigur, o gelozie cumplită. Acest Madden era îndrăgostit de Celia! Dar îşi elimină imediat teama aceasta din minte. Celia nu se schimbase; era încă a lui.

- Unde aţi dus pacienta? o întrebă pe sora şefă.

- în salonul 14.

- Mă duc să verific cum se simte; mă interesează în mod deosebit acest caz.

în sfârşit, era singur cu Celia!

Storurile erau lăsate, pentru a stăvili soarele acela puternic. Văzu figura palidă a iubitei sale. Biata Celia! Cum ajunsese să fie victima unui accident? De ce-i dădea soarta o lovitură după alta?

Deodată, ea se mişcă încet, apoi gemu. Guy se aplecă asupra ei.

- Celia, iubita mea!

Genele ei lungi fluturară o clipă. Era ameţită, dar îl recunoscu şi şopti:

- Oh, Guy!

- Sunt aici cu tine, iubito!

Ceaţa se ridică încet de pe ochii Celiei. începu să simtă durere, în braţul drept, o durere acută. îl recunoscu pe bărbatul aplecat asupra ei. Apoi îşi aminti cum ieşise din birou, accidentul... nişte mesaje de la Tim... dar de ce se afla Guy aici?

- Guy, iubitul meu, murmură ea ameţită.

- O, Celia, iubito, ce neşansă....

- O să-mi revin. Dar tu... de ce eşti aici? De unde ai aflat?

- Iubito, eşti în spitalul în care lucrez. Eu te-am operat. Printr-un miracol ai ajuns pe mâna mea. Acum sunt sigur că te vei putea folosi de acest braţ, aproape ca înainte.

- Asta înseamnă că voi mai avea încă o cicatrice care să-mi amintească de tine...

Guy se aplecă şi o sărută pe frunte.

- Ai dureri mari, iubita mea?

- Suportabile.

- O să chem asistenta să-ţi facă un analgezic... Nu vreau să suferi...

Ea încercă să-i zâmbească.

- Te voi îngriji, Celia, se va face pentru tine tot ce este posibil, în acest spital. Bine că ai ajuns aici!

- Guy, cred că te-am chemat cu forţa gândului... Mă mai iubeşti?

- Mai mult ca orice pe lume, dragostea mea.

- Şi eu simt la fel...

- Pentru mine este prea dureros să te văd zăcând pe acest pat de spital, iubito...

- Să fii prudent, Guy! Să nu laşi să ghicească cineva... păzeşte-ţi reputaţia...

- Tot la binele meu te gândeşti, iubito?

- La cine m-aş putea gândi?

- Celia, tu nu eşti o femeie ca toate celelalte, eşti un înger! Mi-aş da şi viaţa să te ştiu fericită!

- Viaţa mi-a oferit fericirea de a te întâlni şi iubi... A meritat durerea, accidentul...

Guy ar fi vrut s-o prindă în braţe, s-o strângă la piept. Dar n-o putea face, se auzeau paşi. Celia avea dreptate, trebuia să fie atent. Era medic... avea o carieră... pe Frances...

Asistenta intră în salon.

- Scuzaţi-mă, domnule doctor, a sosit un domn care vrea s-o vadă pe miss Hammond.

- Cred că este Tim. Nu vreau să-l văd încă.

- Transmite-i acest mesaj, soră, zise Guy.

- As putea să vă spun ceva, domnule? insistă aceasta.

- Desigur.

După ce asistenta îl făcu atent că trebuia să-i administreze sedativul, Guy o privi lung pe Celia, apoi se forţă să i se adreseze ca oricărui pacient.

- Voi reveni mâine dimineaţă, miss Hammond.

Asistenta îţi va administra ceva să dormi.

- Mulţumesc, sopti Celia.

După plecarea lui Guy, ea rămase singură cu durerea, mai suportabilă acum, când stia că el o va îngriji. Era totusi minunat că se afla aici sub grija lui.

O altă asistentă îi spuse lui Guy că domnul Madden insista s-o vadă pe miss Hammond si că nu-l putea convinge să plece.

- O să-i spun chiar eu că n-o poate vedea acum, zise Guy.

Guy se trezi în faţa unui tânăr înalt, nervos, care măsura
holul cu pasi mari.

- Sunteţi medicul care a operat-o pe miss Hammond? se năpusti el spre Guy.

- Da, eu am operat-o, acum câteva ore.

- Se simte bine?

- Acum, da. Braţul i-a fost strivit, dar cred că am făcut o operaţie bună.

- Are dureri mari?

- Asistenta tocmai i-a administrat un calmant şi nu mai simte prea mult acum.

Tim Madden oftă.

- Slavă Domnului! Acum pot respira din nou. Numele meu este Tim Madden, sunt un vechi prieten al domnişoarei Hammond.

- Eu sunt Guy Denver.

- Guy... repetă Tim; acel Guy?

- Da.

- Acel doctor care a salvat-o pe Celia la inundaţii?

- Da, eu sunt acela, zise Guy.

- O! exclamă Tim.

Se priviră o clipă, ca doi rivali la iubirea aceleiaşi femei.

Guy se gândea că bărbatul din faţa sa nu părea un om rău, şi mai ales era foarte îndrăgostit de Celia.

Tim se gândea:

„Aşadar, acesta este bărbatul căsătorit pe care-l iubeşte Celia. Cel care stă între noi. Este inteligent... atrăgător... dar la naiba cu el! Ce drept are asupra unei femei, cu care nu se poate căsători?“

Guy vorbi primul.

- Miss Hammond v-a vorbit de mine?

- Da, zise Tim, scurt.

Guy nu se mai simţi în largul său, neştiind ce spusese Celia. Se simţi dintr-o dată cuprins de o tristeţe amară. Era disperat. Celia avea dreptul la un bărbat tânăr, de succes, cum era cel din faţa lui. El nu-i putea oferi nimic. Tim o putea vedea mereu. Celia va sfârşi căsătorindu-se cu el, nu încăpea nici o îndoială.

Guy începu să aibă o senzaţie ciudată de ameţeală, pe care n-o mai simţise de mult. Se gândi că era mai bine să se ducă acasă, să doarmă puţin,

să fie în formă pentru a doua zi. Avea din nou o operaţie dificilă, opera un membru al familiei regale. Trebuia să fie foarte atent, pentru că un succes i-ar fi putut aduce un titlu de nobleţe. Sir Guy Denver! Lui Frances i-ar plăcea, dar pentru el nu însemna mare lucru. Ce insipidă era viaţa fără femeia pe care o iubea!

- M-am gândit să vă spun, domnule Madden, că miss Hammond nu este în primejdie, iar acum o să vă rog să mă scuzaţi, mai am câţiva pacienţi de vizitat, zise el luându-şi rămas-bun.

Tim ar fi vrut să-i spună multe s-o lase liberă pe Celia,
mai ales, dar ce stranie coincidenţă că fusese adusă tocmai în acest spital, în grija lui!

- Când o s-o pot vedea pe miss Hammond?

- Mâine.

- Spuneţi-i, vă rog, că voi reveni mâine, zise Tim. I-am lăsat şi nişte flori la asistentă. O să-i trimit şi nişte fructe diseară. Vă mulţumesc foarte mult, domnule doctor, mai zise Tim, apoi plecă.

Guy rămase privindu-l şi se gândi: de ce nu sunt eu în locul lui, de ce nu am eu şansa lui? O, Celia, niciodată nu vei fi a mea!

Dar înainte de a părăsi salonul, intră o tânără slabă, obosită, prost îmbrăcată.

- Cunoaşteţi cumva cazul Celiei Hammond? Cum

se simte?

Tânăra izbucni în plâns. Duse o batistă la ochi, se vedea că
plânsese foarte mult.

Guy ghici dintr-o dată că era Jan, prietena Celiei. O plăcu imediat, pentru dragostea pe care i-o purta lui Jan, şi grija faţă de ea.

- Eşti Jan Leith?

Jan îl privi cu ochii mari.

- De unde ştiţi?

- Am auzit multe despre tine.

- Cine sunteţi?

- Unul din chirurgii acestui spital. Am operat-o pe miss Hammond acum câteva ore.

Jan nu insistă să-i afle numele. Nu făcu nici o legătură între el şi doctorul pe care-l iubea Celia. îl prinse de braţ şi-l întrebă:

- Domnule, vă rog, spuneţi-mi că este bine.

- Sigur că este. Iar braţul şi-l va recupera total.

- Numai braţul i-a fost afectat?

- A mai avut câteva lovituri uşoare.

- Dar bietul ei cap?

- Nu, răspunse Guy zâmbind. Capul şi faţa nu i-au fost atinse, din fericire. Numai braţul drept.

- Biata de ea! exclamă Jan. Domnule doctor, nu ştiţi ce fată bună este! Merită tot ce este mai bun pe lume.

- Ştiu, oftă Guy.

- Locuim împreună, zise Jan, suflându-şi nasul violent.

- Te pot duce s-o vezi, o invită Guy.

- Este un salon obişnuit?

- După operaţie a fost mutată într-un salon privat, la cererea domnului Madden.

- Este un foarte bun prieten al Celiei! zise Jan cu accentul ei de Lancashire.

- Uite, acesta este salonul, dar să nu stai prea mult, a fost deja sedată.

- Doar un minut! exclamă Jan, vreau s-o aud vorbind, altfel nu pot dormi la noapte. Domnule doctor, aţi fost atât de bun cu mine. Dumnezeu să vă răsplătească! Cum vă numiţi?

- Guy Denver, zise el, şi plecă înainte ca Jan să mai apuce să spună ceva.

- Guy Denver! repetă Jan. Dumnezeule!

Era iubitul Celiei! Cum se întâmplaseră toate acestea? Cum avusese Celia norocul de a fi adusă chiar la spitalul în care lucra el? Celia fusese sub îngrijirea lui! Jan se înfioră. Poate că nu era totul chiar aşa de bine, dacă ajunsese din nou sub influenţa acestui bărbat, care, căsătorit fiind, nu-i era de nici un folos. Jan vărsă câteva lacrimi pentru biata Celia, căreia viaţa îi jucase din nou o festă. Şi tocmai când îşi aflase oarecum liniştea, regăsindu-l pe Tim Madden! Jan vedea apariţia lui ca pe o catastrofă.

Intră pe vârfuri în salonul Celiei. Fu puţin speriată

de atmosfera aceea de spital, de mirosul de dezinfectant, de eter şi rămase fără grai văzând-o pe Celia în acel pat mare şi alb. Cu toate acestea, înaintă spre prietena sa.

Celia, care era deja sedată, deschise ochii cu oarecare dificultate.

- Guy, murmură ea.

Jan trase aer în piept. Aşadar, numele bărbatului era pe buzele ei. La naiba!

- Sunt eu, Jan, draga mea.

Celia deschise ochii cu foarte mare greutate.

- Bună, Jan.

- Te simţi bine, draga mea?

- Da... foarte bine.

- Cât vei sta aici, draga mea prietenă?

- Doctorul spune că o săptămână sau două...

- Mda, se înfurie Jan. Mi se pare cam ciudat. O să profite de ocazie, să nu se mai dezlipească de patul tău!

- O, Jan, ai aflat?

- Că este aici? Abia m-am despărţit de el.

- Ţi-a plăcut Guy?

- Nu mi-a displăcut, dar.... la ce bun?

- Te rog, Jan, nu-mi ţine predici acum, zise Celia. N-o să-l văd prea mult. Lasă-mă să fiu fericită cât mai pot fi.

- Şi florile astea frumoase cine ţi le-a trimis?

- Tim, zise Celia cu un efort.

Chiar dacă o iubea mult pe Jan, Celia ar fi vrut s-o

vadă plecată. Nu mai voia să se gândească la Tim, ci numai la Guy. Cu chipul lui în minte, căzu într-un somn adânc.

- Biata mea copilă, murmură Jan.

Jan ieşi din salon, mai ales pentru că lacrimile începuseră să-i brăzdeze faţa şi simţea nevoia să-şi sufle nasul cu putere.

Capitolul 8

Una dintre asistentele din schimbul de noapte află că pacienta din salonul 14, era chiar tânăra despre care scriseseră ziarele că fusese prinsă de inundaţii cu doctorul Denver.

Asistenta avea o memorie foarte bună. Pe vremea inundaţiilor, tot spitalul vuise de vestea că vestitul lor chirurg se afla prins de inundaţii, undeva în ţinutul Fen. Nimeni altcineva nu-şi amintise de numele fetei menţionat cu acea ocazie, dar această asistentă şi-l aminti. Şi dacă tot şi-l aminti, umplu şi spitalul cu această informaţie. Asistentele începură imediat să bârfească dar nu pentru a-l leza în vreun fel pe Guy, pe care-l plăceau toate, ci mai ales la adresa soţiei lui, care le displăcuse la diversele acţiuni de caritate organizate în spital, unde Frances venise prea elegantă, arogantă şi plină de sine.

Trecură totuşi vreo zece zile până când bârfele ajunseră la urechile Celiei. în zilele care trecuseră fără să ştie nimic, fusese chiar fericită alături de Guy, care venea la ea de câteva ori pe zi.

Câteodată, venind în salonul ei, Guy găsea acolo câte o asistentă şi peste capul acesteia îi trimetea Celiei săruturi.

Tim Madden venea şi el zilnic în vizită şi putea face lucruri care lui Guy îi erau refuzate. Ii umplea salonul cu flori, reviste şi cărţi.

De multe ori, el îi spunea:

- Chiar dacă ai scăpat ca prin minune dintr-un accident, eşti teribil de frumoasă, Celia. Iar aici nu mă poţi opri şi pot spune cât te iubesc...

Bietul Tim! Pentru el, Celia nu simţea nimic, toate sentimentele ei erau adresate lui Guy. Pentru el bătea inima ei nebuneşte. Pentru el o trimisese pe Jan să-i cumpre o cămaşă de noapte bleu cu dantelă care o făcea să arate şi mai frumoasă, punându-i părul blond în evidenţă.

Dar fericirea Celiei în aşteptarea vizitelor lui Guy fu de scurtă durată. Veni şi ziua în care sora care-i schimba aşternutul, deşertă tolba cu noutăţi.

- Suntem atât de înfiorate când vă vedem, miss Hammond.

Celia îi zâmbi.

- De ce?

- Ne gândim că aţi stat atâtea zile închisă în casa aceea cu doctorul Denver!

Celia simţi că, pe moment, inima încetează să-i bată. Roşi, dar sora nu observă pentru că era aplecată asupra patului.

- Toate asistentele îl adoră pe doctorul Denver. Este teribil de atrăgător, nu credeţi? Mie aşa mi se pare. Cred c-a fost minunat să staţi atâta timp cu el! Ce-aţi zis când v-au adus aici la spital şi v-aţi revăzut?

Din nou, tăcere. Celia, cu obrajii ca focul, îşi spuse că neprevăzutul îi jucase iarăşi o festă.Toată lumea

ştia de ei doi, aşa că, în curând, va afla şi Frances. Asta va însemna un nou scandal. Cu cât părăsea spitalul mai repede, cu atât mai bine!

După plecarea asistentei, Celia începu să se gândească. Braţul mergea spre bine, durerea era neglijabilă. Cu o zi în urmă, când intenţionase să coboare singură din pat, simţise însă că picioarele îi erau prea slăbite s-o ducă. Nici la muncă nu se putea întoarce, fără să-şi poată folosi bine braţul. Iar Tim se oferise s-o trimită la mare, undeva, să schimbe aerul, dar nu avea de gând să-i accepte oferta.

Rămăsese în spital doar pentru a-l putea vedea mai des pe Guy, dar vorbele sorei de serviciu o puseră pe gânduri. Trebuia să-i spună lui Guy ce aflase.

El veni la vizita de seară şi văzu că se întâmplase ceva, pentru că era foarte deprimată.

- Iubito, ce este cu tine? Ce te supără?

- Trebuie să părăsesc spitalul, Guy. Şi începu să-i povestească. De fapt, el auzise aceeaşi versiune, dar de la Frances, care în aceeaşi dimineaţă îi reproşase:

- Aşadar, femeia din timpul inundaţiilor este sub aripa ta!

El nu-i răspunsese.

Dar acum simţi că trebuie să dea glas disperării:

- O, Celia, de ce nu ne lasă lumea în pace?

- N-o vor face niciodată, numele noastre sunt

legate datorită acelui articol din ziar.

El se simţi pierdut, aşa cum fusese înainte de a o regăsi.

Celia izbucni patetic:

- Ce pot face, Guy? Suntem într-o situaţie disperată.

El începu să străbată încăperea cu paşi mari, cu umerii lăsaţi, privind florile şi coşul cu fructe aflat lângă patul ei. Ştia de unde sunt. Tim Madden nu se lăsa, făcea orice pentru ca ea să se simtă iubită. Iar acum, paradoxal, Celia îi oferea lui toată dragostea, iar el nu putea nici s-o accepte, dar nici s-o respingă.

- Cred că totul ne este potrivnic, iubito, din nefericire.

Celia îl privi printre gene.

- Uneori simt că nu mai pot îndura.

- Nu spune asta, iubita mea. Tu eşti mai puternică şi trebuie să mă ajuţi. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine, dar parcă nu mai am putere să lupt. Pentru numele Atotputernicului, ajută-mă, Celia!

- Nu-ţi face grji din cauza mea, Guy.

- Celia, te ador şi niciodată nu voi înceta să-mi fac griji din cauza ta. Nu mă înţelege greşit, dar acest Madden cred că este sincer îndrăgostit de tine. Dă-i o şansă!

Celia îi aruncă o privire de om hăituit:

- Vrei s-o fac, Guy?

- Nu este normal să-mi ceri mie acordul, Celia.

Ea înţelegea perfect de bine ce se petrecea în sufletul lui.

- Nu cred că asta este dorinţa ta, Guy!

- Iubita mea, eşti atât de tânără, ai toată viaţa înainte. Iar Madden pare un tip de treabă... o, la naiba!

Guy lăsă mâinile să-i cadă de-a lungul trupului, ca un om deznădăjduit.

Celia avu tendinţa de a-l trage spre ea şi a-l săruta. Era minunat să ştie că Guy o iubea într-atât încât să-i ceară să se mărite cu Tim, numai pentru a o şti în siguranţă.

Iar ea trebuia să-l ajute să treacă mai uşor peste durerea de a o pierde.

- Guy, iubitule, pleacă acum şi nu mai veni la mine, te implor.

- Dacă aşa spui tu, Celia...

- Ştii că aşa trebuie să fie...

- Da, draga mea, ştiu.

- Trebuie să părăsesc imediat spitalul.

- Dar nu eşti întremată încă, Celia.

- Voi merge la pensiune, unde o voi avea pe Jan; mă va ajuta şi Tim... voi face orice să evit scandalul.

în cele din urmă, el spuse cu capul lăsat în jos, evitându-i privirea:

- Foarte bine. Poate că aşa trebuie să faci.

Ea se simţi cumplit. Celia simţea că dacă ar mai rămâne în acea încăpere, rezistenţa i s-ar diminua; era disperată. Prima lor despărţire fusese grea, dar această a doua despărţire era şi mai dificilă, pentru că acum îl iubea şi mai mult.

Ultima îmbrăţişare a lui Guy îi fu de asemenea interzisă, pentru că atunci când el o prinse în braţe, se auzi o bătaie în uşă.

- Intră, zise Celia.

- Aveţi un vizitator, miss Hammond.

Intră Tim Madden, cu un buchet imens de flori şi o cutie de ciocolată.

Celia se aşeză în pat şi se forţă să-i zâmbească.

Guy îi spuse:

-Am constatat că eşti mai bine, şi cred că nu mai este nevoie să vin să te văd. Va trebui să mai ţii braţul bandajat încă o lună. Eu voi fi plecat atunci, aşa că un coleg al meu ţi-l va scoate.

- Mulţumesc, murmură Celia.

Guy Denver nu-i mai aruncă nici o privire. Ştia că toată viaţa lui nu mai avea sens fără ea. Inchise uşa în urma sa.

- Te rog să iei chiar acum o ciocolată, nu-mi place cum arăţi, interveni Tim.

Ea nu-i răspunse. Inchise ochii şi-şi încleştă dinţii.

Tim, care înţelesese că se întâmplase ceva între Celia şi Guy Denver, încercă s-o facă să-l uite.

- Uite ce este, Celia. Cred că nu are rost să mai

stai în spital. Te voi trimite într-un sanatoriu, la Brighton sau la Eastbourne. Voi lua legătura cu şeful lui Jan să văd, poate îi dă un concediu, să meargă cu tine.

Celia era epuizată, nu putea răspunde nimic. Guy plecase fără a o săruta la despărţire. Ar fi vrut să poată plânge în voie, dar lacrimile refuzau să vină.

- O, Celia, nu mai fi atât de nefericită! Ştiu că este din cauza doctorului... de asta vreau să te scot de aici... nu vei fi de ajutor relaţiei voastre plecând de aici?

Insistenţa lui Tim îi smulse un răspuns.

- Da, pe el îl va ajuta.

- Nu are rost să vă mai întâlniţi, relaţia voastră nu are nici un viitor.

- Ştiu că-i poate afecta reputaţia, murmură ea. Tim, nici nu ştii cât de bine ar fi fost ca acel taxi să mă fi ucis! Tim, nu mai suport viaţa asta! izbucni ea.

Tim o lăsă să plângă, apoi spuse:

- Nu mai vreau să te văd în starea asta, Celia.

- Ai fost întotdeauna atât de bun cu mine, Tim!

- Ar fi mai bine să te măriţi cu mine şi să dai uitării relaţia cu Denver.

Ea nu răspunse. Poate că ar fi fost mai bine, doar şi Guy o sfătuise la fel. Lucrurile ar fi fost mult mai uşoare pentru ea, dacă aparţinea unui bărbat.

Tim profită de tăcerea ei pentru a insista.

- Ce zici, Celia? Te mai gândeşti? Nu este cazul să-ţi spun aceste lucruri acum, dar se vorbeşte mult

pe seama voastră şi dacă lumea ar afla că te-ai logodit, s-ar pune capăt bârfelor.

Da, era mai bine pentru ea dacă lumea o vedea ca pe viitoarea soţie a lui Tim Madden. Dar nervii ei erau acum încordaţi la maximum şi nu se putea gândi decât la Guy, la binele lui.

- Ei bine, dacă vrei să ne căsătorim, Tim, o vom face. Dar trebuie să-ţi fi pierdut minţile! Ştii că iubesc alt bărbat... dacă asta vrei, o voi face.

El roşi, oftând, apoi uşurat că obţinuse ce-şi dorise mult prea uşor. Profitase de moment.

- Iubito, nu te voi plictisi cu sărutări; relaţia noastră va fi platonică, până când vei începe să mă vezi cu alţi ochi.

- Da, Tim, zise ea, apoi leşină şi Tim alergă să aducă asistenta.

***

Din nefericire,Celia fu în imposibilitate de a părăsi spitalul imediat aşa cum şi-ar fi dorit.

După acel leşin, temperatura i se ridică, iar doctorul de gardă ceru să i se desfacă ghipsul pentru că braţul nu evolua bine.

Un chirug tânăr numit Turner îi spuse Celiei pentru a o încuraja:

- Doctorul Denver va veni să vă vadă la prima oră mine dimineaţă.

Celia nu zise nimic. Tim plecase, dar ea nu uita că reuşise să-i smulgă promisiunea că va deveni soţia

lui. Căzu într-o stare de apatie, mai ales acum că braţul îi făcea probleme. Se simţi mai bine când tânărul chirurg părăsi salonul ei. Cel puţin era singură şi putea să se gândească nestingerită la situaţia ei. Inchise ochii. Câte ore trecuseră de când plecase Guy? O, Guy unde te afli acum? Cu soţia ta, desigur, încercând să ai o viaţă de familie normală. O Guy şi tu suferi ca mine?

Sper că nu, dragul meu. Vreau să fii fericit, iubitule. Eu te-aş fi făcut fericit, Guy nimeni nu te înţelege mai bine ca mine! Am fi avut o viaţă minunată! Suntem ca două jumătăţi care alcătuiesc un întreg iubitule...

O, Guy, dragul meu, cât te iubesc! Nu pleca departe de mine, Guy. Rămâi cu mine. O, de ce am scăpat din inundaţia aceea?

Nu, nu trebuie să gândesc aşa, îşi spuse ea. Dar sunt atât de singură, este atât de întuneric şi mă simt părăsită, este atât de greu fără tine, Guy..

Intr-un târziu, adormi.

Dimineaţa se trezi cu gândul la el, ştiind că el va trebui să-i vadă braţul din nou. Şi Guy intră cu un chip tras, anunţând-o că n-o va opera din nou.

- Nu mai rezist să te operez din nou Celia, îi spuse el. De aceea cred că voi apela la doctorul Goring, un chirurg foarte bun. Nu este cine ştie ce intervenţie... te vei restabili în câteva zile... dar nu mai pot face

faţă Celia.

- înţeleg, murmură ea.

Când Guy îşi scoase mâna din buzunar ea văzu că era bandajată.

- Ce s-a întâmplat, Guy?

- Nu am nimic la mână draga mea, m-am bandajat pentru ca să pretextez că nu pot opera.

- Nu vreau să constitui motivul pentru care abandonezi munca, iubitule.

- Patruzeci şi opt de ore de pauză nu-mi vor face rău.

- Pleci undeva?

- Cred c-ar fi mai bine să plec; singur, desigur.

Ea îl privi cu tandreţe.

- Oh, Guy, şopti ea.

El izbucni:

- O, Celia, copila mea!

Obrajii Celiei ardeau de acum din cauza rănii infectate.

- Ai dureri mari, iubito?

- Nu pot spune că mă simt prea bine.

- Te vor opera la zece şi jumătate, nu mai este mult. Ai încredere în Miles Goring, i-am spus că eşti o pacientă specială.

- Aşa este, Guy? şopti ea.

El mai privi încă o dată chipul acela frumos cu părul blond risipit pe pernă, ochii ei catifelaţi şi

duioşi...

- O dragostea mea numai dacă aş putea avea grijă de tine! Dacă n-ar trebui să plec...

- Vreau să ştii, Guy, înainte de plecare, că mă voi mărita cu Tim.

Guy care-i prinse mâna în palmele sale o lăsă să cadă. Chipul lui suferi modificări din alb libid în roşu stacojiu. Ea observă modificările de pe figura şi lui strigă:

- Guy iubitule, a trebuit să accept. M-a implorat, am acceptat doar pentru tine, ca să înceteze toate vorbele pe seama noastră...

- Nu trebuie să te măriţi cu Tim sau cu altul pentru a mă proteja pe mine, iubito.

- Nu numai din cauza asta.

- Nu-l iubeşti, Celia, mă iubeşti pe mine.

- Ştii prea bine că te iubesc, Guy! strigă ea. Te divinizez chiar! Dar pentru tine este bine să mă mărit cu Tim.

- Când mi te închipui în braţele lui...

Guy îşi prinse capul în mâini. Fusese cuprins de o gelozie greu de stăvilit... dar pe care nu avea nici un drept s-o simtă. Era mult mai mult decât putea suporta el, o iubea prea mult pe această Celia pentru a şi-o imagina în braţele lui Madden.

Simţi o pornire nebună de a o lua în braţe şi a o duce undeva departe de lume, de viaţă, unde să fie

singuri.

Cu lacrimi în ochi, Celia îi spuse:

-Aseară ne-am înţeles că nu ne vom mai vedea, Guy. Nu face lucrurile mult prea grele pentru mine, Guy, asta mă va ucide.

Vorbele ei îl readuseră la realitate. îşi putea suporta propria-i durere, dar nu şi pe a ei. Nu avea dreptul de a fi gelos. Celia făcuse asta pentru el şi poate... pentru ea. Dar poate era mai bine s-o ştie a altui bărbat. Asta adâncea prăpastia dintre ei...

- Iartă-mă, iubito! Am avut un moment de slăbiciune. Dar poate este mai bine aşa. Nu plânge, draga mea, te rog, nu plânge.

Ea suspină, disperată.

- Nu-ţi mai face probleme iubito. Transmite-i lui Madden toate cele bune. Vreau să fii fericită. Asta mă va face să pot continua viaţa asta lipsită de orice bucurie....

- Nu are rost să vorbim despre fericirea mea, Guy.

- Va trebui să încercăm să obţinem ceva de la viaţă fiecare în felul său; eu voi pleca într-o vacanţă mai mare de patruzeci şi opt de ore, poate şi pentru a nu mai risca să te văd.

Se auziră paşi pe coridor. Celia se simţi cuprinsă de panică. într-o clipă salonul va fi plin de asiatente, de doctori, brancardieri care s-o ducă în sala de operaţii, iar Guy va dispărea. Izbucni în lacrimi:

- O, Guy, o, Guy...

El se aplecă şi o prinse în braţe, dar se smulse imediat din braţele ei.

- Te iubesc, te iubesc mai mult decât îmi iubesc viaţa, Celia, fii curajoasă şi fericită...

Guy părăsi încăperea, iar ea izbucni în lacrimi.

Doctorul Miles Goring chirurgul care urma s-o opereze veni la patul ei.

- Curând te vei simţi bine. Nu-ţi este teamă, sper...

- Nu, zise ea.

Şi se miră ce-ar fi zis acel medic dacă i-ar fi spus că şi-ar fi dorit să moară în timpul acelei operaţii. Probabil că omul ar fi fost şocat! Nu mai avea pentru ce să trăiască.

- Dumnzeuele! se rugă Celia. Ajută-mă să trec şi prin asta fără să-mi pierd minţile!

Capitolul 9

- Este minunat! exclamă Jan Leith. Ce înseamnă să ai bani!

Jan se afla cu Celia pe veranda unui mare hotel din Brighton. Beau cafea şi priveau mulţimea de maşini care trecea prin faţa hotelului, ca şi oamenii care ieşiseră la plimbare. Era săptămâna Paştelui, iar vremea era grovază. Cerul era limpede fără nici un nor. Briza mării ajungea la ele.

Jan simţea bucuria de a fi cu prietena ei, uimită de ce puteau face oamenii cu bani. Tim obţinuse pentru ea un concediu alături de Celia. O vacanţă de vis.

Astăzi Celia arăta minunat; pe umeri avea o capă de hermină, iar părul ei blond minunat era proaspăt coafat. Jan primise şi ea o sumă de bani cu care să-şi cumpere tot ce-şi dorise.

Dar Celia nu împărtăşea entuziasmul ei. Banii nu puteau face o femeie fericită, în accepţia ei. Numai cel pe care-l iubea din tot sufeltul ar fi putut face asta. Dar cu cât Tim îi oferea mai mult, cu atât mai jenată se simţea... nu avea voie să accepte darurile lui Tim...

Se simţea mai bine, acum; trecuseră două săptămâni de la cea de a doua operaţie. Braţul ei era încă în ghips, dar se vindeca, iar doctorul Goring o asigurase că nu vor mai fi complicaţii.

La întoarcere, nu vor mai reveni la pensiunea aceea sărăcăcioasă, aşa hotărâse Tim. Fără s-o mai consulte, el închiriase pe numele ei un apartament mic dar elegant, lângă Hyde Park. Acolo urma să locuiască ea cu Jan până la căsătoria lor.

- Şi după aceea voi rămâne ca menajeră? glumi Jan. M-am săturat de blănuri şi de mânuirea lor şi sunt o foarte bună bucătăreasă.

La care Tim răspunsese:

- Nu este o ideea rea! O vom relua după căsătorie.

Tim o admira pe Jan, pentru devotamentul arătat Celiei. Când o lăsă pe Celia în grija ei ştiu că era persoana cea mai indicată.

Dar Celia gândindu-se la căsătorie nu vedea decât imagini sumbre. Cum să se poată căsători cu dragul ei Tim? Cum să se afle în braţele lui când îi aparţinea trup şi suflet lui Guy Denver? Nu ştia unde se afla Guy sau ce făcea, dispăruse din nou. Cu toate acestea, în pofida barierei care se ridicase din nou între ei, Guy se afla mereu alături de ea... îşi amintea mereu expresia ochilor lui... inflexiunile vocii lui.

Cum să se poată mărita cu Tim? Era conştientă că se afla într-o situaţie fără ieşire într-o capcană pe care şi-o întinsese singură.

- Celia! o chemă Jan.

Dar ea cu gândul al Guy n-o auzi.

- Ei, Celia, revino din visare!

- Ce minunat este acest apus de soare, Jan, murmură ea, gândindu-se: oare şi Guy îl admiră în clipa asta? Unde se află oare? Ce face? Cum se simte? O, dragul meu Guy, te gândeşti la fel de mult la mine?

Celia privi cu tristeţe spre mâna pe care purta inelul de logodnă dăruit de Tim. Avea în mijloc un rubin, piatra ei preferată, înconjurat de diamante. Montura era de platină; dar curând locul acestui inel va fi luat de verigheta care o va lega pe vecie de Tim. Acesta grăbise căsătoria; o anunţase că în iunie după ceremonie o va duce în sudul Franţei. Ce tragedie! Oare Guy ce simţea?

- Uită-te puţin aici, Celia! exclamă Jan. O doamnă din înalta societate cu prietenul ei! Ce elegantă este!

Celia se uită pe fereastră. Chiar aproape de ele oprise un Mercedes Benz, la intrarea în hotel. Şoferul un bărbat înalt sigur englez, deschise portiera unui tânăr care coborî apoi ajută o doamnă foarte elegantă care purta violete la haina de zibelină să coboare.

- Unde am mai văzut chipul acesta? se întrebă Celia.

Apoi femeia ridică încet capul de parcă ar fi vrut să se
convingă că este privită şi Celiei îi fu de ajuns.

- Dumnezeule! exlamă ea.

- Ce este?

- Femeia este soţia lui Guy!

- Ca să vezi! exclamă Jan cu accentul ei inconfundabil. Chiar doamna Denver?

- Exact zise Celia care nu voia să fie recunoscută de Frances Denver. Inima începu să-i bată tot mai tare şi păli brusc. Cine era bărbatul care o însoţea pe Frances? Cumva Paul de Poiret? Maşina avea număr franţuzesc. Oare Guy ştia de aventura cea mai recentă a soţiei sale?

Jan observă că prietena ei era foarte afectată de apariţia soţiei lui Guy.

- Ce-ar fi să te odihneşti puţin înainte de sosirea lui Tim? zise Jan.

Celia se ridică.

- Da, cred că aşa am să fac.

Cu toate acestea în holul hotelului, Celia, care abia îşi scosese ochelarii de soare era cât pe ce să dea peste Frances. Aceasta o privi fără interes pe tânăra blondă, dar apoi după ce trecu de ea se opri amintindu-şi de unde o cunoştea.

- Ei, iat-o şi pe eroina noastră din timpul inundaţiilor!

Celia nu răspunse nimic, fiind puternic marcată de durerea
zilelor de când se despărţise de Guy. Tot Frances continuă să vorbească.

- Stai aici?

- Da, zise Celia, apoi i-o prezentă pe Jan: este

prietena mea miss Leith.

- Se pare că trebuie să te felicit pentru logodnă, zise Frances. Ai făcut-o la momentul potrivit.

- Ce vreţi să insinuaţi?

- Nu insinuez nimic, dragă. A fost o remarcă. în lumea medicală numele tău este tot mai des legat de al soţului meu.

Celia roşi. Această Frances Denver ştia să fie cea mai nesuferită dintre femei!

Frances se bucura din plin de postura jenantă în care o pusese pe Celia. N-o mai interesa Guy pentru că reapăruse Paul, de care era la fel de îndrăgostită. Iar acum când revenise după o lungă absenţă şi el părea îndrăgostit. Cu toate acestea Frances nu era sigură că ar fi vrut s-o ştie divorţată.

- Desigur, numele voastre sunt legate de acelaşi scandal. Acesta nu vă înceta nici după ce te vei căsători.

- Sper doamnă Denver că toate bârfele nu vor afecta renumele doctorului Denver. N-ar merita asta.

Frances făcu o grimasă.

- Draga mea eu nu ştiu mare lucru despre aventura ta cu soţul meu, a reuşit s-o ascundă de minune.

Celia îşi pierdu controlul. Cum îndrăznea această adulterină să facă astfel de insinuări? Ura această discuţie, o ura pe Frances Denver!

- Ştiu foarte bine că mai păstraţi legătura,

continuă Frances.

Palidă, Celia reuşi să spună:

- Este o minciună! Urmează să mă căsătoresc Tim Madden!

- Dar trebuie să recunoşti că până de curând ai fost cu soţul meu!

- Nu recunosc nimic, doamnă Denver şi nu văd rostul continuării acestei conversaţii stupide.

Frances ridică indiferentă din umeri.

- Să nu-ţi închipui că-mi pasă! Am alte interese, nu văd de ce ar trebui să stau cu braţele încrucişate să aştept ca Guy să-şi amintească de mine. Poţi să-i telefonezi dacă doreşti, dar fă-o discret şi nu-l mai necăji spunându-i că m-ai văzut aici cu Poiret. Pentru el sunt la o mătuşă bolnavă!

Frances plecă lăsând-o pe Celia teribil de zdruncinată. Cum putea această femeie să renunţe la orice dram de decenţă? Nu înţelegea că-i poate afecta cariera lui Guy?

Cu această femeie abjectă Guy era legat prin căsătorie şi trebuia să trăiască alături de ea tot restul vieţii.

Celia porni spre lift cu gândurile în derivă. Cuvintele lui Frances redeschiseseră vechea rană din sufletul ei. Nici nu se gândea la Tim. Nu putea decât să-l compătimească pe Guy să se întrebe ce reacţie ar fi avut dacă ar fi aflat că Frances reluase legătura cu Poiret. Era prea trist să-şi închipuie că o femeie se

putea comporta precum Frances! înşelând un bărbat ca Guy! Spunându-i că se afla la o mătuşă bolnavă! Oricine o putea vedea la Brighton; oricine îi putea spune lui Guy. Dar probabil că n-ar face-o ci l-ar compătimi în secret. Iar eu îl ador, se gândi Celia. Nu este corect.

- Ce tupeu are individa asta! zise Jan. Nu se teme că-i vei spune soţului ei?

- Ştie prea bine că n-aş face nimic ca să-l supăr.

- Dacă şi-a reluat relaţia cu Poiret poate va divorţa de doctorul Denver, zise Jan.

- Dumnezeule! Numai dacă s-ar întâmpla aşa !

Jan se ridică şi veni spre ea îngrijorată.

- Ascultă-mă draga mea. Dacă mai ai speranţe ca doctorul să rămână liber trebuie să spui asta lui Tim. N-ar fi cinstit. Nu este bine.

Celia începu să plângă deznădăjduită.

O, Jan, n-aş vrea să-l dezamăgesc pe Tim. Dar niciodată nu mi-am dorit să mă logodesc cu el. Am încercat să-l iubesc, dar
Dumnezeu ştie că n-am reuşit. Nu-l pot da uitării pe Guy! Dacă France Denver îi cere divorţul lui Guy, iar eu mă complic căsătorindu-mă cu Tim, asta m-ar distruge. Şi pe el.

- Biată copilă! Ştiu cât îţi este de greu! Dar ce va spune Tim când va vedea c-ai plâns din nou? Nu te lăsa influenţată de vorbele femeii acelea!

- Doamne ce încurcătură este viaţa mea! Simt că

nu mai rezist, Jan!

- Dacă simţi că nu vei putea fi o soţie bună ar fi bine să-i spui lui Tim, Celia!

Celia ridică spre prietena sa o privire disperată.

- Voi vorbi azi cu el. Îi voi spune toate gândurile mele. Dar dacă rup acum logodna cu Tim, acea femeie poate readuce în prim plan scandalul legat de Guy şi de mine.

- Da, este posibil, dar ce poate spune concret despre voi? Nimic.

Sună telefonul.

Jan, care ridicase receptorul, îi spuse:

- Te aşteaptă Tim în holul mare.

Celia îşi şterse lacrimile.

- Nu-i spune nimic deocamdată, cât eşti atât de confuză, Celia. Nu da cu piciorul norocului tău cu Tim din cauza vorbelor acelei femei.

Capitolul 10

Imediat ce-o văzu pe Celia, Tim ştiu că se întâmplase ceva. Era la fel de frumoasă ca totdeauna cu toate că avea ochii roşii de plâns. Celia îi evita privirea.

- Ce ţi s-a mai întâmplat, iubito?

Ea încercă un zâmbet.

- Nimic, am stat prea mult la soare, atâta tot, răspunse ea amintindu-şi de sfatul lui Jan.

Tim era disperat de îndrăgostit de ea. Spera că într-o bună zi Celia se va întoarce spre el, va avea ochi pentru el şi-l vă răsplăti pentru devotament. Dar tot mai frecvente erau situaţiile în care vedea că lucrurile nu stăteau deloc aşa. Ba chiar dimpotrivă. Celia îl iubea pe doctor. Cum putea totuşi o femeie atât de sensibilă ca ea să ascundă atâta disperare, atâta tristeţe?

Făcuse cu multă convingre şi bucurie tot ce făcuse pentru ea în ultimul timp. Era mândru de Celia, iar acum era o tânără elegantă după care întorceau capul toţi bărbaţii.

- Am venit să te scot la o mică plimbare, zise el brusc.

Ea începu să râdă forţat.

- Nu am dispoziţia necesară.
- M-am săturat! exclamă Tim. De toate...
- Este o zi atât de frumoasă de primavară, cum

poţi spune asta?

- Mai ales când am o făptură încântătoare alături! Dar mă superi tare Celia!

- Nu vreau să te supăr, Tim!

- Şi totuşi o faci, pentru că observ cum mă priveşti astăzi sunt conştient că nu vom avea o viaţă împreună aşa cum mi-am dorit! Dar să ne bucurăm de peisajul acesta minunat, zise Tim, să uităm că lumea nu este dreaptă cu mine.

- Dragul meu, nu suport să te văd în starea asta! Celia privi mâna pe care purta inelul de logodnă cu disperare.

- Dacă m-ai iubi pe mine şi nu pe doctor, lucrurile ar sta altfel. Celia, realizezi că deşi suntem logodiţi de o lună nu m-ai lăsat niciodată să te sărut?

Celia roşi, simţi că nu are aer.

- Ştiu, dar ai fost foarte răbdător.

- Dar situaţia asta nu poate continua, iubita mea.

- Te-am dezamăgit, ştiu, zise ea.

- Nu vorbi de parcă ai fi comis o crimă. Nu te poţi forţa să iubeşti pe cineva, asta îmi este şi mie clar acum.

- Tim, ţin foarte mult la tine şi-ţi sunt recunoscătoare...

- Ştiu asta, dar nu am nevoie de recunoştinţă. Eu te iubesc Celia. Vei simţi şi tu vreodată dragoste pentru mine?

Ea tăcu. Venise şi clipa acestei discuţii neplăcute.

Dar ce rost avea să sfârşească într-o căsătorie fără dragoste? Avea două alternative; să-i spună că nu-l va putea iubi niciodată şi să-i înapoieze inelul, sau să se forţeze să pară îndrăgostită de el, lucru imposibil.

Pe ea n-o interesa decât Guy. Ce ar însemna pentru el dacă rupea logodna cu Tim?

Se simţi cuprinsă de disperare.

- Ce-am putea face pentru ca lucrurile să fie bune şi pentru tine, Celia? întrebă Tim. Gândeşte-te doar la tine. Ce-ţi doreşti? Răspunde-mi cinstit, pentru numele lui Dumnezeu!

- O Tim, nu mă mai tortura!

- Este ultimul lucru pe care mi-l doresc. Dar nu te voi tortura mai mult dacă-mi voi cere drepturile de logodnic? Te-aş face să mă urăşti?

- Nu, nu, n-aş putea să te urăsc! Eu...

Celia se opri, îngropându-şi faţa în palme.

Tim coborî din maşină şi trânti portiera. îi luă câteva minute să-şi revină. Apoi îi strigă:

- Nu te teme draga mea, nu-mi voi cere drepturile.

Celia avea lacrimi în ochi.

- O, Tim îmi este atât de ruşine! Te-am dezamăgit, sunt o laşă, dacă aş fi fost mai puternică şi curajoasă aş fi reuşit să...

- Nu fi absurdă Celia, ai fost mai puternică şi mai curajoasă decât orice altă femeie. Dar, de fapt, tu ai

fost mereu cinstită cu mine, mi-ai spus de la început că nu mă iubeşti, că nu mă vei iubi. Eu am insistat .

- Te-ai comportat minunat! Problema este că nu ştiu de unde îţi voi înapoia tot...

- Dacă mai vorbeşti despre asta nu te voi ierta niciodată Celia. Am făcut totul pentru că aşa am simţit. Sunt şi voi fi pritenul tău pe viaţă, numai că voi învăţa să te privesc în alt fel. Am pierdut o soţie, dar păstrez o secretară eficientă.

Ea nu putu răspunde, era prea mult pentru ea. Nu suporta gândul că-l rănise pe Tim, care îi oferea prietenia în continuare.

- Celia pentru Dumnezeu, n-aş vrea să-mi înpoiezi cadourile. Dă-i-le lui Jan. Ce-aş face acum cu inelul de logodnă? I l-aş da următoarei blonde de care mă voi îndrăgosti? Mai bine dă-i-l lui Jan, după cum am spus, este o tânără minunată şi cred c-o voi invita undeva în seara asta! Iar tu vei rămâne singură...

- Aşa cum merit, zise Celia.

Pe drumul de întoarcere, toate gândurile ei se îndreptară ca de obicei doar spre Guy, căruia îi simţea lipsa mai mult ca oricând.

***

Guy se întoarse de la spital, unde efectuase o operaţie în acea sâmbătă după-amiază mai obosit ca oricând. Fusese o operaţie grea şi se simţise foarte

încordat, iar pentru prima oară se grăbise s-o încheie din cauza stării sale proaste. Nu se simţea extenuat fizic ci şi psihic. Simţea o greutate pe suflet de când se despărţise de Celia. O greutate care-i lua toată bucuria de a trăi.

Auzise de multe ori spunându-se că pentru un bărbat dragostea nu este atât de importantă ca pentru o femeie, dar nu credea în această afirmaţie.

Celia era viaţa lui. Amintirea ei era ca o torţă vie în inima lui. Toată viaţa se va înclina în faţa curajului, abnegaţiei acestei tinere. De la despărţirea de ea trăise mecanic, iar fiecare bătaie a inimii îi amintise de ea, de ochii ei mari, de atingerea mâinilor ei. Parfumul ei, vocea, zâmbetul. Nu putea uita nimic din ce aparţinea acestei făpturi. Era îndrăgostit de ea. Iar tragedia era şi mai mare cu cât ştia că şi ea simţea la fel. Şi cu toate astea, erau forţaţi să trăiască separat.

Acasă, scenele cu Frances nu se mai terminau, şi lui îi era tot mai greu să trăiască astfel. Puţină prietenie, atenţie, apropiere din partea ei i-ar fi fost de folos. Dar ea nu era dispusă să ofere nimic din ceea ce dorea el, ci numai dispreţ, egoism...

Ce făcea ea în viaţa privată nu-l interesa şi nici nu voia să ştie. Frances nu era niciodată acasă, iar atunci când venea, provoca certuri.

Se străduise să păstreze promisiunea făcută Celiei, să n-o mai caute. Aflase de la doctorul Goring

că braţul evolua bine şi părăsise spitalul.

Trecuse prin clipe grele când citise anunţul logodnei ei cu Tim în ziare. Cu toate acestea spera ca pasul pe care-l făcuse să-i aducă Celiei linişte şi fericire.

El nu mai putea avea aceste două dorinţe.

Frances îi spusese că va pleca în weekend să-şi viziteze nişte rude bolnave, iar el era aşteptat de un prieten la
Hertfordshire . Dar stând cu John Harrison şi soţia acestuia va simţi şi mai mult ce înseamnă dragostea adevăată, ce goală era viaţa lui. John şi Silvia Harrison se adorau şi aveau doi copii minunaţi.

Numai dacă ar fi putut s-o vadă de la distanţă pe Celia, să constate că este mulţumită, asta l-ar face să prindă curaj.

Ii ceru menajerei să-i pregătească lucrurile pentru plecarea în weenkend, apoi făcu duş se schimbă într-un costum sport. Privi la ceasul de pe şemineu care indica ora şase.

Majordomul intră aducându-i o telegramă pe o tavă de argint.

- Tocmai a sosit, domnule, îi spuse el.

Guy luă telegrama şi când o citi exclamă :

- Dumnezeule! Nu se poate!

O reciti de două sau trei ori.

„ Nu mai pot continua astfel; trebuie să te văd imediat. Te rog, aşteaptă-mă, sosesc diseară.

Celia“.

Era un mesaj de la Celia, de la cea care îi ocupa toate gândurile! Nu putea să creadă! Celia avea nevoie de el. Celia venea să-l vadă!

„Nu mai pot continua astfel... ce voia să spună? Nu putea continua cu Madden? Venea la el să-i ceară s-o ducă departe?

Observă că mesajul era trimis de la Brighton. Venea cu maşina sau cu trenul? Când va ajunge?

Acel Guy, care ţinea acum telegrama Celiei în mână, era foarte diferit de cel care fusese înainte. Inima îi bătea tare imaginându-şi cum va veni Celia cum o va prinde în braţe.

Sună la amicul său Harrison spunându-i că era chemat de urgenţă la spital, apoi îl chemă pe majordom, spunându-i că imediat ce va sosi miss Hammond s-o aducă la el.

Cu pipa în gură el începu să străbată cu paşi mari încăperile casei negăsindu-şi locul fremătând ca un tânăr îndrăgostit.

Majordomul deschise uşa spunându-i:

-A sosit miss Hamond, domnule.

Apoi apăru Celia, aşa cum şi-o adusese în faţa ochilor de mii de ori de când se despărţiseră. Era de o mie de ori mai frumoasă. Celia se transformase într-o tânără elegantă, cu o capă de hermină pe umeri, mascându-şi braţul încă bandajat. Părul ei blond era pieptănat în stil victorian cu superbe bucle.

- O, Dumnezeule, Celia... murmură el.

Celia întinse braţele spre el.

- O, Guy!

El o prinse în braţe, simţindu-i parfumul, simţind că şi ea tânjise după sărutările lui. Se strânseră în braţe ca două suflete pierdute, care cedau în faţa unei furtuni devastatoare de sentimente. Rămaseră aşa fără a scoate o vorbă. Apoi Guy o luă în braţe şi o aşeză pe sofa. Când o privi observă că ea avea ochii închişi şi că era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa.

Simţi faţă de ea o tandreţe aparte pe care numai faţă de fiinţa pe care o iubeşti cu adevărat o poţi simţi şi îngenunche în faţa ei:

- Celia, iubita mea... nu-ţi imaginezi ce simt... este prea mult pentru noi Celia... aparţinem unul celuilalt trup şi suflet... este minunat, dar

Ea deschise ochii şi culoarea îi reveni în obraji.

- Mă mai iubeşti, dragul meu?

- Ştii că te divinizez. Ar fi trebuit să ştii de când te-am sărutat.

- Am vrut să te aud spunându-mi din nou.

- Aş repeta-o la infinit. Iar acum că eşti aici nu te mai las să pleci. Celia îl privi; nu-l mai văzuse astfel. Ştia că el o iubeşte.

- Guy mi se pare un miracol că te pot vedea din nou! Urmă un sărut plin de disperare. După ce ecourile
reîntâlnirii lor se diminuară, ea îi spuse:

- Am venit cât am putut de repede , imediat ce am primit telegrama ta.

- Ce telegramă iubito? Nu ţi-am trimis nici o telegramă! Tu mi-ai trimis!

Fu rândul ei să-l privească uimită.

Celia citi mesajul semnat cu numele ei.

- Guy eu nu ţi-am trimis nici un mesaj.

- Draga mea, este trimis de la Brighton. Uite telegrama ta. Celia citi presupusa ei telegramă prin care-şi anunţa
sosirea, iar el citi telegrama adresată ei în numele lui:

„Trebuie să te văd urgent, nu suna, vino acasă la mine, imediat ce primeşti mesajul.

Guy“.

Celia îşi muşcă buzele, apoi roşi.

- Ce este, iubito?

- Cineva vrea să fim împreună... cred că ştiu cine este autoarea acestor mesaje... soţia ta, Guy...

- Nu se poate! Crezi că ne vrea împreună pentru a pune la cale vreo mârşăvie? Dar ea nu este la Brighton de unde au fost trimise telegramele.

- Frances este la Brighton, Guy. Ne-am întâlnit la hotelul Imperial.

- Paul de Poiret! A revenit la Paul de Poiret!

- Probabil acum îşi vrea libertatea! Dar nu ştie nimeni c-am venit la tine. Nici măcar Jan. Iar cu Tim am rupt logodna...

Inima lui Guy începu să bată tot mai tare.

- Când am citit telegrama, a trebuit să-i spun lui Tim că nu mă pot mărita cu el.

- Iubita mea, poată să piară toată lumea, iar Frances odată cu ea. Nu-mi pasă ce a mai pus la cale. Nu te mai pot lăsa să suferi. Iar dacă ea a pus la cale întâlnirea asta, atunci să-i dăm curs! Nu mă mai despart de tine!

- Guy, să nu ne pierdem raţiunea, zise Celia, chiar dacă am vrea s-o facem. Femeia asta este capabilă de orice pentru a-şi atinge scopul...

- Eu nu mai am putere să lupt, Celia, mă las în minile tale.

- Asta înseamnă siguranţă iubitule, pentru că eu nu te voi lasă niciodată să te distrugi din dragoste pentru mine, dar nici acelei femei nu-i voi permite să te distrugă. Acum când ştim că Frances a pus la cale totul, îmi este clar că va veni aici să ne surprindă. De aceea voi pleca înapoi la Brighton.

- Iubita mea, nu te mai las să pleci acum când te am aici, în braţele mele după atâta vreme...

- Pe asta mizează şi Frances... dar noi nu vom acţiona după standardele ei rotten...

- Iubito asta înseamnă că ne vom despărţi din nou?

- Nu ştiu Guy... poate se va întâmpla ceva... poate Frances va obosi de toate aceste intrigi şi va accepta divorţul...

- De acum înainte o voi pune sub observaţie, se decise Guy şi nu se va mai bucura de aventura cu Poiret nici o clipă. O dispreţuiesc la fel cum mă dispreţuiesc pe mine că am putut iubi o astfel de făptură. Dar n-am iubit-o cu adevărat Celia. Tu eşti singura femeie pe care am iubit-o vreodată...

Celia făcu un efort să nu-şi piardă cumpătul la despărţire.

- Dumnezeule! strigă Guy. Ce mare este preţul pe care trebuie să-l plătim pentru a ţine drumul onoarei drept!

- Nu te pierde cu firea, iubitule, se va întâmpla ceva, o minune care ne va aduce împreună, îl încurajă ea. Poţi să-i dai telegramele lui Frances şi să spui că farsa ei a avut succes, până la un punct.

Guy nu mai răspunse. Dar se gândi că va aştepta până luni să-i spună lui Frances tot ce gândea despre ea şi mârşăviile ei.

Celia ajunse înapoi la Brighton pe la ora nouă. I se făcuse frig, se simţea rău. O durea braţul acum când se agitase atât. Se întrebă cum petrecuseră seara Jan şi Tim.

In copilărie, văzuse un câine care pierzându-se de stăpân se aşezase într-un colţ pe haina acestuia şi murise acolo refuzând apa şi hrana. Işi aminti tocmai în seara asta acest incident. Asta simţea şi ea; voia să se ascundă într-un colţ unde să-şi încheie viaţa. Nu putea să trăiască fără el.

Se duse la recepţie şi întrebă:

- Miss Leith s-a întors cumva?

- Nu, a plecat cu un domn.

- Foarte bine, zise Celia, acum ştiu că mă pot duce la culcare liniştită.

- N-aţi aflat de tragedie, miss?

- Nu, zise Celia, ce tragedie?

- Un cuplu cazat aici la noi în hotel. Teribilă tragedie!

Recepţionerul îi povesti despre cuplul care sosise într-un
Mercedes alb... Celia deveni brusc foarte interesată.

- Da, îmi amintesc maşina. Mi-o amintesc şi pe doamnă. Dar ce s-a întmplat?

- Un accident, miss.

Şi omul începu să-i povestească. în timpul prânzului plouase şi întrucât era sâmbătă traficul era destul de anevoios. Mercedesul a derapat după ieşirea din Brighton şi a intrat într-un autobuz. Domnul a scăpat printr-un miracol, dar doamna a murit.

Celia îşi pierdu cunoştinţa. Recepţionerul îl chemă pe portar să-l ajute s-o urce în cameră pe miss Hammond.

***

Trecuse deja un an de când Tim Madden o angajase pe Celia ca secretară la biroul său. Dar acum nu mai putea fi vorba despre o poveste de

dragoste între ei. Rămăseseră foarte buni prieteni, dar vieţile lor se despărţeau de data asta. Celia apuca pe un drum nou, din care Tim nu făcea parte. Era ultima ei zi la birou. Urma să plece în Egipt unde o aştepta Guy, să se căsătorească.

Celia intră cu corespondenţa în biroul lui.

- Este ultima ta zi, Celia? îmi vei lipsi. Nu ştiu dacă voi găsi altă secretară să-ţi ia locul.

- Ai fost atât de bun cu mine ,Tim! Nu te voi uita niciodată!

Tim o privi fără gelozie, bucuros că viaţa ei luase o întorsătură atât de fericită. Iar pe Guy Denver îl aprecia şi-şi explica de ce se îndrăgostise Celia de el.

Timpul repară multe... fusese bun şi îngăduitor cu Tim ajutându-l să-şi scoată din inimă iubirea pentru Celia, aducându-i-o pe cea pentru Jan Leith. După cum îi spusese Celiei, Tim învăţase valoarea atracţiei spirituale la fel ca pe cea a atracţiei fizice. Terminase cu „blondele“... găsise ceva durabil în viaţa lui. Şi descoperise multe calitaţi la fata aceea înaltă care nu era frumoasă, nici foarte educată.

După moartea lui Frances, Celia şi Guy se văzuseră o dată sau de două ori. Trebuia să se gândească la lumea din jur, care nu ştia adevărata poveste dintre ei şi cărora li s-ar fi părut ciudat ca Guy să se căsătorească imediat cu altă femeie.

Guy demisionase de la spitalul din Londra, se retrăsese din viaţa socială, iar când auzise că se va

deschide un spital la Alexandria care avea nevoie de un director cu experienţă, îşi oferi serviciile şi desigur fu imediat acceptat.

N-o mai văzuse de zece luni pe Celia, dar în scrisori el îi repeta că fiecare zi de muncă îi este închinată.

Celia nu mai trăia decât pentru ziua în care se va despărţi de Tim şi Jan pe chei şi va porni spre iubitul ei Guy. De multe ori le spusese lui Jan şi Tim că visa să-i aibă aproape.

Soarta fusese bună cu ea. Guy îşi căpătase libertatea într-un fel nesperat. Moartea lui Frances Denver i-l lăsase ei pe Guy, deşi numai Dumnezeu ştie că nu-i dorise un astfel de sfârşit. Iar cândva Guy o iubise pe Frances, soţia lui. De multe ori se întrebaseră dacă nu vor simţi mereu umbra acesteia între ei.

Dar totul trecuse, acum o puteau da uitării pe Frances. Se puteau gândi în sfârşit şi la ei.

Urmau să se căsătorească la o zi după ce Celia ajungea la Alexandria.

Celia se căsătorea cu Guy. De câte ori îşi repeta asta, inima îi era inundată de un val de bucurie, de fericire. Ce bine era să simtă că era a lui pentru totdeauna!

După cum îi spuse lui Guy după aceea, nu-şi amintea mare lucru din călătoria spre Alexandria din cauza fericirii... plânsese la despărţirea de Tim şi de

Jan, iar Tim îi dăruise un buchet de violete prins de reverul blănii care constituise ultimul dar al lui...

Urmaseră apoi treizeci şi şase ore cu trenul şi ajunsese la Marsilia. Apoi cinci zile la bordul unui vas care o duse până la Alexandria. Acolo o aştepta Guy, ars de soare aşa cum nu-l văzuse niciodată, fericit şi emoţionat.

- O, draga mea! Acestea au fost singurele lui cuvinte.

Apoi, după ce-şi mai reveni, o ajută să treacă prin vamă,
spunându-i:

- Vom merge direct la vila care va fi casa noastră de acum. Apoi te voi lăsa cu domnul şi doamna Elvey, care vor avea grijă de tine.

N-o văzuse niciodată pe Celia atât de frumoasă. Era fermecătoare în acel costum de catifea albastru deschis, se îngrăşase puţin, fără a-şi pierde din fragilitatea cu care se obişnuise el.

- Totul este aranjat, iubito. Ne vom căsători mâine şi vom pleca în luna de miere pe Nil. Am concediu trei săptămâni, timp în care doctorul Elvey se va ocupa de spital. Celia, nu-mi vine să cred că te afli aici, că visul nostru se va împlini...

- A durat destul de mult, nu?

- Dar a meritat aşteptarea iubito. Dar spune-mi ce face Jan?

- Minunat! Se va căsători cu Tim, căruia i-a cucerit

inima.

- Ii vom invita aici în luna de miere, decise Guy.

- Asta le-am spus şi eu!

Ajunseră între timp la vila în care urmau să locuiască şi, mână în mână, străbătură grădina cu palmieri, curmali, straturi de trandafiri englezeşti, poposiră în faţa ferestrelor care dădeau spre mare.

- Bine ai venit în Egipt, iubita mea şi mai ales în viitorul nostru cămin.

Pe moment, ea nu spuse nimic, dar îşi scoase pălăria şi o puse pe un scaun.

- Sunt a ta, Guy. Am fost dintotdeauna şi voi fi până la sfârşitul vieţii.

Sfârşit